

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 429. Usque Ad Annum 483

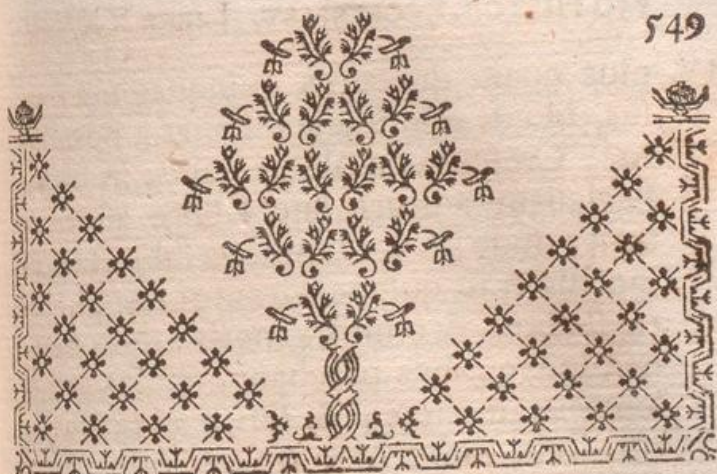
Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117816

Liber XXVIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66052](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66052)

HISTORIA
ECCLESIASTICA.
LIBER XXVIII.

S. LEO, PAPA.
MARCIANUS ET VALENTINIANUS III.
IMPERATORES.

§. I.

Concilio Calcedonensis Auspicio.

Cum Episcopi Nicea Calcedonem Sæculum V. A.C. 451.
commigrassent, atque etiam dele-
gati ab Imperatore Proceres Con-
stantinopoli advenissent, congregatum
est Concilium in S. Euphemie Martyris
Ecclesia; hæc in littore maris sita, non
Mm 3 plus

Sæculum V.

A.C. 451.

Evagr. II.

c. 3.

plus quam ducentos quinquaginta passus, id est, duo stadia distabat a Bosphoro. Crescebat molliter collis, in quem Ecclesiam adituri sine labore ascende-
bant; inde jucundissimus in subjecta prospectus erat, quippe virentes campi, lætæ segetes, & omnis generis arbores circumspicientibus patebant, oculos attolentibus montes, & sylvæ objiciebantur, item mare hinc tranquillum, inde fluctibus agitatum, ex adverso urbs Constantinopolis conspiciebatur, vel sola in paucis rarum spectaculum.

Ingredientibus patebat vasta area, undique Columnis ornata, nempe Peristilium; inde aditus erat in Basilicam, haud multo minorem, & ipsam columnis decoratam; tum subibatur fornicatum fastigium, columnis itidem fulcitum, quod totum intus ambiebat oratorium, ubi officio Divino assistentes orabant, & unde Sacerdotes sacris operantes despici poterant. Sub hoc fornice ad Orientem sanctæ Martyris sepulchrum erat, & Reliquiæ argenteæ thecæ inclusæ. Semper amœnissimus odor in illo loco præsentis recreabat; multaque ibi miracula edi credebantur. Statutis diebus Episcopus Constantinopolitanus, Imperator, Magistratus, populusque, illo conveniebant; tunc Episcopus, illud Sanctuarium ingressus, per angustum foramen,

men, quod in sinistro sepulchri latere pa-
tebat, impositam virgæ ferreæ spongiam
immittebat, quam deinde cruore tin-
ctam retrahebat; liquorem singulis de
populo distribuebat, ita ut sanguinis hu-
jus guttulæ in omnes plagas deferrentur.
Prope Tumulum Sanctæ imago in tela
depicta visebatur; in ea eximii Pictoris
penicillus facta Martyrio ejus adjuncta
exhibebat; quæ S. Asterius Amaseensis
litteris mandata ad nos transmisit. Hæc
de Ecclesia S. Euphemie prope Calcedo-
nem.

Sæculum V.
A. C. 451.

Patres in eam Ecclesiam prima vice
octavo Idus Octobris, Marciano Con-
sulum gerente, Indictione quarta, id est,
octava die Octobris anno 451. conven-
ere. Aderant novemdecim ex primis Im-
perii Proceribus, scilicet Anatolius Mili-
tiæ Magister, qui anno 440. Consul fue-
rat. Palladius Prætorio Præfectus. Ta-
tianus Urbi Constantinopoli Præfectus.
Vincomalus officiorum Magister. Spo-
ratus Domesticorum Comes, seu Præ-
torianorum Centurio, qui anno sequenti
452. Consulari Dignitate fulsit, & plures
alii, qui postquam supremis in Republi-
ca muneribus functi essent, locum in Se-
nate tenebant. Episcopi, quorum no-
mina Acta referunt, trecenti sexaginta
numero sunt. Primo loco veniunt Pa-
pæ Legati, Pascasinus, & Lucentius, cum

Mm 4

Boni-

Sæculum V. Bonifacio Presbytero, secundo Anatolius
A. C. 451. Episcopus Constantinopolitanus, Diosco-
 rus Alexandrinus, Maximus Antioche-
 nus, & Juvenalis Jerosolymitanus. (*)

Act. 1. p. 94. In Sessionibus sequens ordo observatus;
 Magistratus, & Senatores in medio ante
 Altaris cancellos sedebant, ad sinistram
 Papæ Legati, (**) deinde Anatolius Con-
 stanti-

(*) Hic Episcopi Constantinopolitani Nomen
 secundo loco positum legitur, quod S. Leo Papa
 interim amore Pacis, & ut majora mala averteret,
 diffimulavit; quam parum vero id probatum
 ipsi fuerit, inferius videbimus.

(**) Hier haben wir wiederum eine dumme An-
 merkung des Protestantischen Uebersetzers. Er
 saget auf der 577. Seite im 4ten Theile; Diosco-
 rus zu Alexandrien, Juvenalis zu Jerusalem, und
 die nachfolgenden alle hätten wegen ihrer Verbrechen
 den Vorsitz in dieser Versammlung nicht haben
 können. Nun also läffet er wenigstens zu, daß
 der Bischof zu Rom keines Verbrechens habe können
 beschuldiget werden. Zweytens. Wer soll
 wohl glauben können, wenn jemand nur mittelmäßig
 in den Kirchengeschichten belesen ist, daß
 man darum den Abgesandten des Pabstes in diesem
 Concilio den Vorsitz gelassen habe, weil unter
 denen Orientalischen, welche die Metropolitankirchen
 damal regierten, keiner vorzustehen würdig
 gewesen sey, wenn er als Römischer Bischof kein
 anders Recht gehabt hätte? Ferner saget der Ue-
 bersezer: Der Bischof zu Constantinopel hätte

stantinopolitanus, Maximus Antioche-
 nus, Thalassius Cæsariensis, Stephanus
 Mm 5 Ephe-
 Sæculum V.
 A. C. 451.

te zwar den Vorsitz mit Recht behaupten können, da das Concilium mitten in seiner Diöces gehalten wurde. Aber Dioscorus hatte ihn ordiniret, und war sein guter Freund.

Das ist wiederum von Herzen schlecht. Denn man liest in der ganzen Kirchenhistorie nicht, daß jemals ein Bischof derjenigen Diöces, in welcher eine allgemeine Kirchenversammlung gehalten worden, darum das Recht zu präsidiren ausgeübet, oder auch solches zu haben nur vorgegeben hätte.

Endlich schließet er seine hochgelehrte Anmerkung mit diesen Worten: Wiewohl es in der That (bey den Gesandten des Pabstes) kein Vorsitz zu nennen war, indem die Kayserlichen Minister den Ehrenplatz innen hatten.

Jedermann, der die Geschichte der Chalcedonensischen Versammlung liest, sieht leicht, daß die Kayserlichen Abgeordneten aus keiner andern Ursache beygewohnet, als damit der Frieden, und die gute Ordnung erhalten würden, ja so gar in der dritten Session, in welcher Dioscorus Erzbischof zu Alexandria, als das Haupt der kezerischen Parthey, aller seiner Würden entsetzt worden, waren die Verordneten des Kayfers Marcianus nicht gegenwärtig. Das will aber unser Uebersetzer nicht sehen, und hat sich einmal vorgesezt, in seiner ganzen Uebersetzung, so oft es um die Auctorität des Römischen Stuhls zu thun wäre, seinen Glaubensgenossen ein Blendwerk vorzumahlen. Da kommt es her, daß die Protestanten, sonderlich diese-

Sæculum V. Ephesinus, aliique ex Diœcesibus Orientis, Ponti, Asiæ, & Thraciæ Episcopi.

A.C. 451.

Ad dextram sedebant Dioscorus Alexandrinus, Juvenalis Jerosolymitanus, Quintillus Heracleensis in Macedonia, locum tenens Anastasii Theffalonicensis, Petrus Corinthius, & alii ex Diœcesi Ægypti, & Illyrici Episcopi cum illis, qui ex Palæstina venerant; atque ita omnes, qui ex partibus Dioscori steterant, ad hoc latus, quod erat minus honorificum, collocati. In medio Evangelium positum fuerat.

§. II.

Dioscorus accusatus.

Pascasinus, Papæ Legatus, primus omnium profatus, & ad Magistratus conversus, ait: *Mandata habemus Beati Episcopi Romani, qui omnium Ecclesiarum Caput est; (*) his prohibetur, ne Dioscorus*

diejenigen, welche nicht gelehrt sind, einen so großen Abscheu ab dem Römischen Pabste haben, weil man ihnen von diesem heil. Stuhle nichts als Unwahrheiten vorträgt.

(*) His Verbis, in Concilio Generali, quod universalem Ecclesiam repræsentabat, prolatis, & quibus nemo contradixit, rursus SS. Pontificis in totam Ecclesiam Jurisdictio contra Protestantes, & Fleurii, hæc excerptis, Bona Fides contra R. P. Balduinum demonstratur.

rus in Concilio sedeat; si igitur Tua ^{Sæculum V.}
Amplitudini ita videatur, ipse exeat, aut A. C. 451.
 nos eximus. Hæc Pascasinus latine lo-
 quebatur, & verba ejus Beronicianus
 Consistorii Cæsarei Notarius Græce red-
 debat. Magistratus, & Senatores dixe-
 runt: *Quæ contra Reverendissimum E-*
piscopum Dioscorum nominatim accusa-
tio est? Lucentius, alter Papæ Legatus,
 dixit: *Rationem reddat Judicii, quod*
pronuntiavit; quippe Judicis partes sibi
usurpans, Concilium agere contempta Sa-
cra Sedis Auctoritate ausus est, quæ res,
sicut exemplo caret, ita etiam nullatenus
tolerari potest. Pascasinus subjunxit:
Papæ mandata, & Ecclesiæ Canones ne-
gligere non possumus. Ergo Dioscorus,
 jubente Magistratu, loco suo cessit, &
 inter Episcopos mediæ ordinis conse-
 dit. (*)

Tunc

(*) Hier kömmt unser Protestant schon wieder-
 rum mit einer Anmerkung zum Vorschein, auf der
 578. Seite. Es heisset: Was hier die Päßtli-
 chen Deputirten gegen Dioscorum anbrachten,
 das konnte diesen noch nicht drücken. Denn...
 das berühmte Ephesinische Concilium war
 vom Theodosius berufen. . . . Pabst Leo hat-
 te ja auch darein gewilliget. Ja freylich das
 ist alles wahr, aber das nothwendigste hat er aus-
 gelassen, welches die Päßtlichen Legaten angezo-
 gen: *Contempta Sacra Sedis Auctoritate ausus*
est.

Sæculum V.

A. C. 451.

Tunc vero Eusebius, Episcopus Doryleensis, in medium procedens, dixit: *Per vitam Imperatorum, qui Mundi Domini sunt, obtestor vos! jubete, ut supplex meus libellus legatur! me Dioscorus pessime habuit, in Fidem peccatum est, Flavianus Episcopus occisus est, ambos nos maxima injuria deposuit. Jubete, ut libellus meus legatur!* Jusserunt Magistratus, ut legeretur, simulque ut Eusebius in medio Conventus pone Dioscorum consideret. Beronicianus Notarius Libellum, ab Eusebio ad Imperatorem Marcianum directum legit, quo tam se ipsum, quam Fidem Catholicam, & Flaviani memoriam defendebat; Dioscorus accusabatur, quod Fidem violasset,

est. Nämlich er hat den Brief des Pabstes Leo nicht ablesen lassen, und sich in seiner Unsinnigkeit so weit verlohren, daß er eine Excommunication wider den Pabst ausgesprochen. Dieses, dieses, mein Uebersetzer! hat den Dioscorus so sehr gedrückt, daß er noch an dem heutigen Tage als rechtmäßig verdammet, und seiner Bischöflichen Würde entsetzet gehalten wird.

Es hat uns auch dieser Uebersetzer einen neuen Erweiß seiner Kunst im Uebersetzen hier gegeben, da er auf eben dieser Seite, nur wenige Zeilen darunter die Worte: *In Fidem peccatum est.* Nämlich: *In Fidem Catholicam,* also übersetzet: *Treue, und Glauben ist verletzt.*

ut Eutychis Hæresin induceret, & se ^{Sæculum V.} contra jus, fasque condemnasset; quod ^{A. C. 451.} ut probaret, Eusebius petebat, Acta Concilii Ephesini legi. Tum jubente Magistratu, ut Dioscorus defenderet causam suam, petiit & ipse, ut hæc Acta legerentur, sed cum legi Proceres juberent, retractavit petitionem, postulans, ut ante omnia de Quæstione Fidei ageretur. Magistratus dixerunt: *Prius ad Accusationem tibi respondendum; ergo patere, ut Acta legantur, quæ ipse legi petiisti.* Constantinus, Consistorii Notarius, legendi initium fecit ab Epistola Theodosii Junioris ad Dioscorum data, ^{p. 99.} qua Convocatio Concilii Ephesini decernebatur. ^{Sup. Lib. XXVII.} Cum in ea nominatim Theodoretus illi Concilio interesse prohiberetur, Proceres dixerunt: *Reverendissimus Episcopus Theodoretus quoque intret, & huic Concilio intersit, nam ipsum Sanctissimus Episcopus Leo in Ordinem Episcoporum restituit, & Piissimus Imperator præcepit, ut ad Sacram Synodum admitteretur.* ^{§. 34. p. 102.}

§. III.

Theodoretus ad Concilium admittitur.

Intrat ergo Theodoretus, quem ubi Episcopi Ægypti, Illyrici, & Palæstinæ conspexerunt, exclamare: *Misericordia! actum est de Fide. Hunc Canones rejiciunt,*

Sæculum V. A. C. 451. *ciunt, expellite!* Econtra Episcopi Orientis, Ponti, Asiæ, & Thraciæ: *In tabula vacua subscribere coacti sumus, sustibus cæsi. Ejicite Manichæos! Flaviani inimicos ejicite! expellite Fidei hostes!* Dioscorus dixit: *Num forte Cyrillus ejiciendus, cui iste Anathema dixit?* Volebat dicere, si Theodoretus reciperetur, hoc facto memoriam S. Cyrilli damnari. Orientales, & qui ex illa parte stabant; *Ejicite latronem Dioscorum! quis Dioscori flagitia nescit? Egyptii clamabant: Imperatrix Nestorium ejicit, vivat diutissime Princeps Orthodoxa! Concilium Theodoretum non recipit!* volebant dicere, ipsum esse Nestorianum.

Theodoretus, in medium procedens, dixit: *Libellum supplicem Imperatori tradidi, quam crudeliter mecum actum fuerit, exposui. Peto, ut examinetur. Magistratus dixerunt: Theodoretus Episcopus, recepto ab Archiepiscopo Romano gradu suo, intravit modo, ut Personam actoris gereret; ergo permittite, ut que agi cæpta sunt, perficiantur, ne confusio oriatur. Theodoreti præsentia nullius juri noceat, omnia jura, quæ vobis contra ipsum, & ipsi contra vos competere possunt, salva sint; præcipue attendendum, quod Episcopus Antiochenus testimonium det, ipsum esse Orthodoxum. Itaque Theodoretum, sicut & Eusebium Doryleensem, in medio sedere jubent.* Tum

Tum Orientales exclamare: *Dignus est!* Ægyptii clamabant: *ne dicatis ipsi-
sum Episcopum! non est Episcopus! apa-
ge Dei inimicum! Judæum!* Orientales
econtra: *vir Orthodoxus in Concilio se-
deat! ejicite seditiosos! latrones ejicite!*
cum aliquamdiu reciproci clamores te-
nuissent, tandem Magistratus dixerunt:
*populares hi clamores non decent Episco-
pos, nec Partibus quidquam utilitatis affe-
runt; concedite igitur, ut omnia legan-
tur.* Ægyptii clamarunt: *unum homi-
nem ejice, & omnia audiemus, pro Fide
Catholica clamamus.* Magistratus: *imo
aures præbete! & donec omnia ordine per-
lecta fuerint, expectate!*

§. IV.

Accusationis Articuli.

Constantinus, & Beronicianus Notarii p. 3.
lectionem epistolarum de convoca-
tione Concilii Ephesini profecuti sunt;
cumque Beronicianus dixisset, Imperato-
rem Theodosium pari modo ad Juvena-
lem Jerosolymitanum, ac ad Dioscorum
Alexandrinum scripsisse, Dioscorus ait:
*videtis, quod Imperator non mihi soli hoc
Judicium commiserit, sed etiam Episcopo
Juvenali, & Episcopo Thalassio Auctorida-
tem in Concilio judicandi tribuerit; quod
judicavimus, judicatum est; universum
Concilium Acta vel via voce, vel scripto
appro-*

Sæculum V. approbavit, & omnia ad Imperatorem
A.C. 451. Theodosium felicis Memoriae relata, qui
 ea edita Lege universali confirmavit.

Tum Orientales exclamare: nemo con-
 sensit, vim nobis intulerunt, verberibus
 affecti fuimus, signum nostrum apposuimus
 chartæ vacuæ, exilium subscribere detre-
 ctantibus minabantur; milites urgebant
 nos, gladiis, & fustibus armati, o Sanctum
 profecto inter fustes, & enses Concilium! ad
 id ipsum Dioscorus milites collegerat. Ex-
 pellite Homicidam! Milites Flavianum
 deposuerunt. Ægyptii clamabant: ipsi
 subscripserunt primi. Cur Clerici clamo-
 res excitare permittuntur? ejiciantur ho-
 mines in hoc loco inutiles! prodeant illi,
 qui subscripserunt! nos post subscriptionem
 vestram nomen addidimus.

Stephanus, Episcopus Ephesinus di-
 xit: postquam ad meam Communionem
 Episcopum Eusebium, & quosdam alios,
 quos inter Elpidius, & Eulogius, recepif-
 sem, milites, & Monachi Eutychis in Do-
 mum Episcopalem advenientes, viri ferme
 trecenti, mortem intentabant, dicebant-
 que: Theodosii hostes suscepisti, non es ami-
 cus Cæsaris. Dixi: jura hospitalitatis co-
 lo, causæ huic me non immisceo, Commu-
 nionem negare hominibus non potui, qui
 ab ea exclusi non fuerunt. Ita omnia vi,
 & armis gesta sunt. Magistratus dixe-
 runt: num tibi a Dioscoro vis illata?
 Stephe

Stephanus, Episcopus Ephesinus, respon-
dit: non passi sunt me Ecclesia exire, an-
tequam Sententiæ Dioscori, Juvenalis,
Thalassii, aliorumque Episcoporum, ad
quos litteræ Cæsaris directæ fuerant, sub-
scripsesem.

Thalassius, Episcopus Cæsariensis, di-
xit: verum quidem, quod in epistola Impe-
ratoris nominatus sim, nescio, quomodo id
factum; sed cum aliqua contra æquitatem
feri viderem, conatus sum ea impedire, &
volebam, ut supersederent. Hujus rei te-
stes habeo. Theodorus, Episcopus Clau-
diopolitanus in Isauria, dixit: Dioscorus,
Juvenalis, & omnes illi, qui primi sub-
scripserunt, quibusque ab Imperatore man-
datum, ut quæstiones Fidei deciderent, ne-
quiter colludentes, eo nos adduxerunt, ut
judicaremus, nos, inquam, quibus in Con-
cilio sedentibus, nulla hujus causæ cognitio
erat. Acta legebantur, Flavianus Beatæ
memoriæ laudabatur, tacebamus, quod om-
nia ex æquo fieri nobis viderentur. Tunc
vero ut nobis terrorem incuterent, excla-
marunt: eos omnes, qui de duabus Naturis
loquuntur, secate medios! dividantur, qui
Iesum Christum dividunt! bos pellite, abi-
gite! atque ita Hæresis Nestoriana insimula-
batur. Nemo ex nobis fuit, qui non tre-
pidaret, timebamus, ne specie Hæresis Ec-
clesiis nostris pelleremur, & animas, quas
in salutifero Baptismi fonte lucrati era-

Acta Conci-
lii Calcedo-
nensis.

Hist. Eccles. Tom. VI. Nn mus,

Sæculum V.

A.C. 451.

*mus, perderemus. An non in his angustiis
consultissimum fuit tacere? sed ad aliud
erratum transeo. Imperator Conventum
nos agere jusserat, ut præprimis causa Ela-
viani judicaretur; isti autem, postquam
sæpius convenissent, nulli rei subscrip-
serunt, nullam sententiam in tabulas retulif-
serunt, nemini, quid statutum esset, ostendif-
serunt, omnibus, quid ageretur, ignavis, va-
cuas chartas nobis obtulerunt, isti, inquam,
Dioscorus, & Juvenalis, quos ignotorum
hominum cohortes circumdabant, clamore,
& tumultu locum Concilii implentes. Ade-
ramus Episcopi universim centum triginta
quinque. Ex his duo, & quadraginta ta-
cere jussi; cæteri erant Dioscorus, & Ju-
venalis cum memorata multitudine. Nos
quindecim numero superfuimus; at quid
statuendum erat inter malleum, & incudem
positis? innocentum sanguini insultarunt
Hæretici isti; simul omnes vociferati, ut
nos terrerent magis; Hæreticos appella-
bant, & tanquam Hæresis nota infames
ejecerunt.*

*Orientalis exclamarunt: omnes, quæ
Theodorus dixit, dicimus! econtra Ægy-
ptii: Christianus neminem timet; affera-
tur ignis, & rei veritas patebit! nullos
Ecclesia haberet, quos coleret Martyres, si
homines timuissent. Dioscorus dixit:
cum affirmant, nescivisse se, quid judica-
tum fuisset, & vacuæ chartæ nomen sub-
scripsisse,*

scripsisse, nomen apponere non debebant, ^{Sæculum V.} priusquam, quid Concilium decrevisset, A.C. 451. certe scirent, præsertim quia materia Fidei tractabatur. At quis ipsorum declarationem conscripsit? rogo vos! jubete! ut edicant. Magistratu jubente, ut Acta ulterius legerentur, Constantinus Notarius Acta Concilii Ephesini legere cœpit ex illo exemplo, quod Aetius Archidiaconus Constantinopolitanus conscripserat. p. 115.

Cum legeret Nomen Julii, Legati Pontificii, Orientales exclamarunt: *bunc expulerunt, Leonis Nomen non receperunt.* Ad Flaviani deinde Nomen exclamarunt: *Flavianus Concilium ingressus est, tanquam jam condemnatus; inimicorum suorum improbitate oppressus est, quare enim Flaviano locum suum occupare non licuit? quare Episcopum Constantinopolitanum loco quinto posuerunt?* Pascasinus Legatus dixit: *videtis, Deo sint Laudes! quod Dominum Anatolium primo loco ponamus; ipsi vero Beato Flaviano locum quintum dederunt.* (*) Diogenes, Episcopus Cyzicenus, dixit: *nempe vos Canones non ignoratis. Ægyptii exclamare: Quæsumus! homines ad præsens negotium inutiles ejicite! Imperator Episcopos convocavit, Episcopi faciunt Concilium. Cur bo-*
 Nn 2 *minum*

(*) Hic Legatus Pontificius videtur lenius locutus, quam voluisset S. Leo, si adfuisset.

Sæculum V. *minum inutilium clamor toleratur?* Theodorus Claudiopopolitanus dixit: *quis clamat, nisi Dioscori Notarii?* Dioscorus: *duos non plures habeo Notarios, num viri duo tumultum creare possunt?*

§. V.

Alii Articuli.

p. 122. Ventum est ad illum Actorum locum, ubi dicebatur, Legatos S. Leonis Pæ epistolam ipsius Concilio Ephesino tradidisse, iussisse Dioscorum, ut reciperetur, sed statim Joannem Presbyterum, Concilii Promotorem, proposuisse, ut legeretur aliqua Epistola Imperatoris, quod ut fieret, Juvenalem mandasse. Cum igitur locus iste Calcedone legeretur, Aetius, Archidiaconus Constantinopolitanus, dixit: *Epistola Sanctissimi Archiepiscopi Leonis nec lecta fuit, nec recepta.* Orientales exclamarunt: *non fuit nobis prælecta Epistola, tunc enim Actis fuisset inserta.* Eusebius Doryleensis dixit, de Dioscoro loquens: *Epistolam Synodalem suppressit, nec passus est, ut legeretur.* Archidiaconus Aetius subjunxit: *septies juravit coram omnibus, jussurum se, ut legatur;*

Sup. lib. XXVII. §. 38.

p. 123. *perjurii reus est!* Theodorus Claudiopopolitanus: *ipsum juramento se obstrinxisse omnes scimus, itemque epistolam non fuisse lectam testamur omnes.*

Magi-

Magistratus dixerunt: *Episcopi, qui- Sæculum V.
 bus in hoc negotio Imperator Auctoritatem A.C. 451.
 commiserat, dicant, cur Epistola Sanctissi-
 mi Archiepiscopi Leonis lecta non fuerit,
 cum id tamen fuisset mandatum.* Diosco-
 rus: *Acta docent, me bis iussisse, ut lege-
 retur.* Magistratus: *cur ergo, quod ius-
 sisti, factum non est?* Dioscorus: *id ex
 aliis Mandatariis quærite.* Magistratus:
edic simpliciter, quos interrogari velis.
 Dioscorus: *Juvenalem, & Thalassium.*
 Magistratus: *tu primus responde, deinde
 bos quoque interrogabimus.* Dioscorus:
dixi jam, bis præcepi, ut legeretur. Eu-
 febius Doryleensis: *mentitur!* Tum Ma-
 gistratus Juvenalem interrogant, qui re-
 spondit: *Joannes Presbyter, & Notario-
 rum Primicerius statim dixit, Epistolam
 Imperatoris sibi in manibus esse, respondi,
 esse legendam.* Magistratus: *num ergo
 post Imperatoris Epistolam etiam Archi-
 episcopi Leonis litteræ lectæ sunt?* Juve-
 nalis: *nec Primicerius Notariorum, nec
 quisquam alius, ulterius monuit, Epistolam
 Archiepiscopi Romani sibi esse præ mani-
 bus.* Magistratus Thalassium quoque in-
 terrogarunt, qui dixit: *unicum est, quod
 scio, per me non stetisse, quo minus legere-
 tur, nec tanta auctoritate polluisse, ut, si
 solus hanc lectionem præcepissem, futurus
 fuisset, qui obediret.*

Sæculum V.

A. C. 451.

p. 127.

p. 150.

Ad alium Actorum locum Orientales exclamarunt: *hæc non diximus.* Theodorus Claudiopolitanus, de Dioscoro loquens, dixit: *Notarios suos adesse jubeat, nam, fugatis ceteris omnibus, suos jussit scribere.* Magistratus dixerunt: *cujus manu conscripta sunt Acta?* Dioscorus: *unusquisque suos jussit Notarios scribere; mei pro me, Juvenalis pro Juvenale, & Thalassii pro Thalassio scripsere. Multorum aliorum Episcoporum Notarii aderant, scribentes.* Juvenalis dixit: *unum habebam Notarium, qui cum ceteris scripsit.* Thalassius: *ego quoque unum habebam.* Dioscorus: *videtis, meos non solos scripsisse.* Eusebius Doryleensis: *peto, ut Stephanus Episcopus Ephesinus interrogetur, quam humane ipsius Notarii a Scribis habiti fuerint.* Stephanus a Magistratu interrogatus dixit: *Notarii mei Julianus, modo Episcopus Lebedenus, & Crispinus Diaconus, scribebant; & ecce Notarii Dioscori accurrunt, notata in Tabulis delent, ipsis instructum calamarium adhibita vi eripere nituntur; nihil propius fuit, quam ut in illa colluctatione meorum digiti frangerentur. Nullum ego Actorum exemplum accepi, & quid illis factum fuerit, nescio. Præterea eadem die, qua institutum examen chartæ subscripsimus, & Episcopi, qui necdum subscripserant, altera die me hortante Nomina apposuerunt.* Eusebius

bis petiit, ut Stephanus ediceret, in quali charta subscripsissent; Stephanus dixit: *in charta litteris vacua, nam eadem hora, qua sententia damnationis prolata, etiam signum appositum est.* Acacius, Episcopus Ariarathinus his dictis subjunxit: *subscripsimus chartæ candidæ, vi, & injuriis adacti, postquam mille mala perpeSSI eramus, usque ad Vesperam in Ecclesia clausa detenti sumus; ægri respirare non sinebamus; Monachi, militesque cum baculis, & gladiis advenerunt.*

Sæculum V.
A.C. 451.

§. VI.

Eutychis Error.

Cum legeretur Eutychis Confessio Fidei, Actis Concilii Ephesini inserta, aliquoties legentem morati sunt; Eutyches omnes Hæreticos anathematizabat, dicentes, JESU Christi Carnem de Cælo descendisse. Hic Eusebius Doryleensis dixit: *solicite quidem attendit, ne diceret, Eam de Cælo venisse, sed non addidit, unde venerit.* Diogenes Cyzicenus: *per vestram Amplitudinem juro! nos ipsum interpellavimus, dicentes: Domine Eutyches! unde ergo JESU Christi Caro advenit? edicito! & noluit respondere.* Basilii Seleuciensis; *interpellavimus ipsum, ut nobis Incarnationis modum explicaret, an Verbum factum esset Homo per carnem, quam assumpsisset; responderunt nobis, ne*

p. 138.

Nn 4

banc

Sæculum V.
A.C. 451.

hanc rem scrutaremur, & ad questionem nostram noluerunt respondere. Dioscorus: Si Eutyches aliter sentit, ac Ecclesia, flammis dignus est; sola Fides Catholica, non autem homo, quisquis ille fuerit, mihi cordi est. Solius Dei Honorem, & animæ meæ Salutem curo. Basilii Seleuciensis deinde subjunxit: *Eutyches, ab Episcopo Eusebio interrogatus, an in Jesu Christo duas Naturas confiteretur, dixit, se duas Naturas ante conjunctionem, post conjunctionem vero unam fateri. Tum ego: si post conjunctionem non admittis duas Naturas, nec separatas, nec confusas, confusionem admittis, & commixtionem; at si, ne simpliciter unam Naturam dicas, adjectives Incarnatam, & Humanizatam, cum S. Cyrillo sentis, & idem ac nos dicis; quippe clarum est, Christi Divinitatem, quam a Patre accepit, aliud esse, ac Humanitatem ejus, quam a Matre habet.*

Magistratus dixerunt: *postquam Doctrinam maxime orthodoxam defenderas, cur Flaviani Depositioni subscripsisti? Basilii Seleuciensis respondit: Judicio viginti, vel triginta supra centum Episcoporum subditus eram, quomodo eorum sententiæ valuissim resistere? Atque Dioscoro hæc fatenti vecordiam exprobrante, addidit: si hæc Magistratus Sæculares a me extorquere voluissent, potius Martyrium subiissem, at vero Filio, si a Patre judicetur,*

cetur, nullum superest remedium. Tum ^{Sæculum V.} Orientales, & Episcopi exclamarunt: A.C. 451.
Omnes peccavimus, veniam poscimus! his ^{p. 142.}
 vocibus Ecclesia ter resonuit.

Eusebius Doryleensis deinde quere- ^{p. 146.}
 batur, quod ad Concilium Ephesinum ad-
 missus non fuisset, quamvis id petiisset
 Flavianus. Hujus rei rationem Magi-
 stratus exegerunt. Dioscorus, & Juve-
 nalis in excusationem afferebant, quod
 id Comes Elpidius ex Mandato Impera-
 toris prohibuisset. Magistratus dixerunt:
*Ubi de Fide agitur, nulla est hæc excusa-
 tio. (*) Dioscorus: cum accuser, quod
 in Canones peccaverim, quomodo hodie ob-
 servantur, dum introducitur Theodoretus?*
 Magistratus: *Episcopus Theodoretus in-
 gressus est tanquam Actor; id ipsum ex
 ore ipsius audivisti. Cur igitur, reposuit
 Dioscorus: in ordine Episcoporum sedet?*

N n 5 Magi-

(*) Hier ist ein altes, und hereliches Zeugniß wider
 den unsinnigen Thomakius, welcher in seinem Buch
 Verhältniß der Religion gegen den Staat, be-
 haupten will, jedermann auf der Welt sey ein ge-
 borner Priester, und Richter in Glaubenssachen;
 nur daß ein Landesfürst, in dessen Lande eine solche
 Gotteslehre noch nicht angenommen worden, müsse
 prudent seyn, und solche Grundsätze nicht mit Hef-
 tigkeit, sondern nach und nach einzuführen suchen.
 Risum teneatis amici! Da sehen wir, daß die
 Kayserlichen Deputirten, und mit ihuen die ganze
 Welt anders geglaubet haben.

Sæculum V. Magistratus: *Episcopus Eusebius, & Episcopus Theodoretus hic sedent ut Actores, sicut tu hic sedes tanquam reus. Legantur reliqua!* tunc Acta Concilii Constantinopolitani sub Flaviano, Conciliabulo Ephesino inserta, lecta sunt.

p. 150.

§. VII.

S. Cyrilli Doctrina.

Cum Notarius ad Epistolam S. Cyrilli, Joanni Antiocheno scriptam, legendo pervenisset, Episcopi ex Illyrico exclamarunt: *ea credimus, quæ S. Cyrillus credidit. Memoria Cyrilli æterna!* Theodoretus dixit: *Anathema illi, qui duos Filios affirmat! nos non nisi unum, Dominum Nostrum Jesum Christum, Filium unicum adoramus.* Omnes Episcopi exclamarunt: *Cyrillo consentimus! Anathema illis, qui aliud credunt!* Orientales clamant: *idem Flavianus credidit, hoc ipsum defendebat, & propterea depositus est. Eusebius Nestorium deposuit. Dioscorus Fidem corrupit!* volebant dicere, Eusebium primo Nestorium accusasse. Ægyptii clamant: *Deus Nestorium deposuit.* Orientales: *Hæc est Fides Leonis, hæc est Anatolii Fides. Ægyptii: hæc est omnium nostrum Fides.* Et post multos reciprocos clamores Magistratus dixerunt: *cur ergo Eutychem contrarium dicentem recepistis, Flavianum vero, & Euse-*

p. 174.

Euse-

Eusebium hanc veritatem defendentes de- Sæculum V.
posuistis? Dioscorus: id Acta docebunt. A.C. 451.

Tum Animadversio Eustathii, Episcopi Beritensis, lecta; Is ut ostenderet, S. Cyrillum propriam mentem in aliis scriptis explicasse, citavit epistolas ejus ad Acacium Melitensem, ad Valerium Iconiensem, & Successum Diocæsariensem in Isauria, in quibus dicit, in Jesu Christo unam tantum esse Verbi Incarnatam Naturam. (*) Ad hunc locum Episcopi Orientales exclamarunt: *hoc est, quod dicit Eutyches, hoc etiam quod Dioscorus dicit.* Dicere volebant, Eutychen, & Dioscorum errores suos S. Cyrillo tribuere. Dioscorus dixit: *nos nec confusionem, nec divisionem, aut mutationem dari affirmamus.* Magistratus dixerunt: *Sanctum Concilium dicat, num Eustathii nota Epistolis Cyrilli Canonicis consentanea sit.*

Verum, antequam Concilium responderet, Eustathius, in medium procedens, & projiciens librum, dixit: *si male locutus sum, habetis Cyrilli librum, & ipsum,* &

(*) Nempe Divinam, salva Humana. Ut patet ex Ep. Cyrilli ad Nestorium, ubi ait: *differentes sunt, quæ in veram unitatem coactæ sunt Naturæ; sed unus ex ambobus Christus & Filius existit.* Nempe S. Cyrillus contra Nestorium veram unionem non tantum moralem propugnabat.

Sæculum V.
A. C. 451.

p. 175.

Et me anathematizate! Ægyptii clamant: *bene locutus est Eustathius, orthodoxus est!* Eustathius ex memoria S. Cyrilli locum recitavit: *ergo non intelligamus duas Naturas, sed unam Verbi Incarnatam Naturam, & addidit: Anathema illi, qui ideo unam Naturam dicit, ut neget, Carnem Jesu Christi nobis esse consubstantialem!* *Et Anathema illi, qui duas Naturas dicit, ut dividat Filium Dei!* pro Beato Flaviano quoque loquaris sola hæc verba accepit, *Et Imperatori obtulit. Jubete legi, quod scripsit manu propria, ut toti Concilio constet, jure fuisse receptum.* Magistratus dixerunt: *Cur ergo Flavianum deposuistis?* Eustathius respondit: *peccavi! (*)*

§. VIII.

(*) Unser Uebersetzer hat hier mit Erlaubnis die Anmerkung eines andern angehängt. Er drückt sich so aus: auf der 584. Seite. Man wird uns erlauben, folgende Worte eines grossen Kenners der Streitigkeiten dieser Zeit hieher zu setzen. Es ist wahr, Eutyches lehrte, daß nur eine Natur in Christo sey; aber er meynete doch damit nichts anders, als daß nur ein Christus sey. . . . Da aber die Ausdrücke, so er brauchte, gar leicht auf einen ketzerischen Verstand hingezogen werden konnten . . . wollten (seine Feinde) keinen andern Verstand für möglich erkennen. Anlangend den Leo, so konnte er von der Lehre des Eutyches nicht anders

§. VIII.

*Flavianus defensus.*Sæculum V.
A. C. 451.

Tunc lecta est Fidei expositio de Incarnatione, quam Flavianus in Concilio Con-

anders urtheilen, als nach dem Berichte, den ihm Flavianus davon mitgetheilet hatte, von diesem aber war er dergestalt hinters Licht geführt worden So ergab es sich (im Concilio Chalcedonensi) daß der Unterschied in Worten bestand, indem die Orthodoxen lehrten, daß Christus *ex duo quosdam et ex duo quosdam*. in und aus zwei Naturen bestehe, da hingegen die Eutychianer nur den letzten Ausdruck wollten gelten lassen Wie vielem Unheil hätte vorgebeuget werden können, wenn Flavianus mit der Erklärung des Eutyches zufrieden gewesen wäre Ich glaube, daß Christus sey wahrhaftiger Gott, und wahrhaftiger Mensch, weiter aber gehe ich nicht, und ich rathe dir ein gleiches zu thun. Nun dienet diesem gelehrten Kenner auf das erste zur Antwort: Es sey nicht genug gewesen, wenn Eutyches eingestanden, es sey nur ein Christus, sondern er war schuldig, mit der ganzen Catholischen Welt zu sagen, es sey nur ein Christus, und nur eine Person, aber zwei ganz verschiedene Naturen, welches Geständniß er niemals von sich hören lassen, gleichwie auch dieses nicht, daß das Fleisch Christi von eben dem Wesen, als das unsrige sey. Wenn aber dieser gelehrte Kenner saget, des Euty-

Saeculum V. Constantinopolitano ediderat, & Magi-
A. C. 451. stratus dixerunt: *Quid Episcopi praesentis Concilii sentiunt? num Flavianus, Eodem in hunc modum exponens, Religionem servabat Catholicam, vel fallebatur?* Pas-
 casinus

Eutyches vorgegebene Feinde, der Heil. Flavianus, der H. Leo, und endlich das ganze Chalcedonensische Concilium, das ist, die Catholische Kirche, hätten einen dürren Wortstreit für eine wesentliche Kezerey angesehen, so verrathet er seinen Spiritum Privatam. Ja wohl Wortstreit! sondern es war um die Wahrheit zu thun, ob Jesus Christus auch ein wahrer Mensch sey, und folglich uns wahrhaftig hebe erlösen können, gleichwie solches der Heil. Pabst Leo in seiner Epistel lehret. Ob nun wohl Eutyches sagete: nur ein Christus, welcher wahrer Gott und wahrer Mensch ist; so widersprach er sich doch selbst, da er niemals bekennen wollte, daß in Christo nach der Menschwerdung zwei Naturen wären, und es unmöglich ist, daß Er in einer Natur wahrer Gott, und wahrer Mensch sey. Nein! es war kein Wortstreit auf dem Chalcedonensischen Concilio; denn eine sehr grosse Anzahl der Bischöfe, wie auch in einem Orte der Heil. Cyrillus selbst, scheiterten zu reden wie Eutyches, und konnten die Worte: zwei Naturen, nicht mit Gedult anhören. Man hielt sie dennoch für keine Kezer. Warum nicht? weil sie in der Meynung waren, das Wort Natura bedeute eben so viel als Persona. Aber nachdem man ihnen endlich den wahren Verstand der Worte des Heil. Leo in seiner Epistel beygebracht, haben sie sich in dieser Glaubenslehre mit der Kirchens-
 versammle

casinus Legatus dixit: *pure, & integre* Sæculum V.
A.C. 451.
Fidem exposuit, atque hæc explicatio lit-
teris Episcopi Romani consentit. Idem p. 178.
 Anatolius Constantinopolitanus dixit,
 deinde Lucentius Episcopus, alter ex Le-
 gatis

versammlung vereiniget. Und dieses kann ein Wortstreit genennet werden. Auf keine Weise läßt sich dieses auch von dem Eutyches sagen, welcher weder in dem einen, noch in dem andern Verstande zwei Naturen zugelassen; denn warum hat er sich nicht auch wie die andern Bischöfe, welche gleiche Sprache mit ihm zu führen schienen, mit der Catholischen Kirche wiederum vereiniget? Ja gesetzt, es wäre auch zwischen ihm, und der Kirchenversammlung der Unterschied der Lehre nur in Worten bestanden, so war es doch unumgänglich nothwendig, wenn er als orthodox wollte angesehen seyn, daß er seinen Eigensinn ablegete, und nicht nur allein in der Lehre, sondern auch in den Worten mit der ganzen Kirche übereinstimmete.

Wir haben schon vorhin gesehen, wie viel Mühe sich unser Uebersetzer gegeben, den Nestorius zu rechtfertigen. In dieser Anmerkung vertheidiget er mit seinem gelehrten Hülfeleister den Eutyches aus allen Kräften. Ja ja freylich wäre es für diese Herren zu wünschen, daß es keine Ketzer gäbe, so müßten sie nämlich auch für orthodox angesehen werden. Nur daß wiederum der Heil. Paulus im Wege steht. Nam oportet & Hæreses esse. Cor. I. XI. 19. Aus diesem allen ersen wir auch, daß diejenigen, welche ausser der Römischen Kirche leben, sich an alle Irrthümer stossen; und das ist kein Wunder;

Sæculum V.
A. C. 451. gatis, post istum Maximus Antiochenus, Thalassius Cæsariensis, Eusebius Ancyranus, Eustathius Beritensis, Doctrinam Flaviani orthodoxam, atque Doctrinæ S. Cyrilli conformem esse, declararunt. Hic Orientales exclamarunt: *Flavianus Martyr optime Fidem explicavit!* Dioscorus dixit: *legantur verba ejus sequentia, & tunc respondebo: patebit, quod sibi ipse contradicat, & quod duas Naturas post conjunctionem admittat.* Juvenalis Jerusalemitanus dixit: *Flavianus in Doctrina Cyrillo consensit. Petimus, ut reliqua legantur, ut mens ejus magis perspicua fiat.* Idem Episcopi Palæstinæ dixerunt; tunc vero Juvenalis, cum suis surrexit, & ad alteram partem concessit, hoc transitu indicans, quod a Dioscori factione recederet. Exclamarunt Orientales: *Deus te adduxit, Episcope Orthodoxe! optatissimus ades!*

Petrus, Episcopus Corinthius, dixit: *Concilio Ephesino non interfui, nam necdum ordinatus eram Episcopus; sed ex his,*
qua

Wunder, denn sie haben Petram, und Petrum verlassen. Sie halten sich an die heil. Schrift allein; aber die heil. Schrift ist ein unlebhafter Zeug, welcher, wenn sie ihn unrecht verstehen, mit ihnen nicht disputiret, sondern laßt sie glauben was sie wollen. Das ist, auf das allerwenigste, ein sehr gefährlicher Glaube.

quæ modo audiui, judico, Doctrinam Flavianiani Doctrinæ Cyrilli esse consentaneam. Sæculum V.
A. C. 451.

Tum surgens transiit ad latus, quo stabant Orientales; illi exclamare: *Petrus Petri Fidem tenet! acceptissimus nobis venisti, Episcopo Orthodoxe!* p. 179.

Ireneus, Episcopus Naupactenus cum Episcopis Ætolia, Quintillus Sozon, tum cæteri ex Macedonia, & Creta Episcopi, aliique, quos inter etiam non nulli Ægyptii, Flaviani memoriam honorarunt, & ad partes Orientalium transierunt. Dioscorus, videns se deferri, dixit: *manifestum est, Flavianum ideo fuisse depositum, quod post conjunctionem duas Naturas defenderit; Textus Patrum, Athanasii, Gregorii, Cyrilli habeo, qui affirmant, post conjunctionem non esse defendendas duas Naturas, sed unam Naturam Verbi incarnatam. Unicum Patribus me rejicitis.* p. 182.

§. IX.

Dioscori violentia.

Uterius lecta sunt Concilii Constantinopolitani Acta, & Acta Recognitionis, quæ ut fieret, Eutyches impetraverat; tum prosecuti sunt lectionem Actorum Conciliabuli Ephesini, cui Acta Concilii Constantinopolitani inserta erant; lecta quoque Basilii Seleuciensis Declaratio adversus eos, qui post conjunctionem duas Naturas admittebant, ubi retractat, Sup. lib. XXVII. §. 33. Conc. Calc. p. 233. p. 249. p. 252.

Hist. Eccles. Tom. VI.

O o quod

Sæculum V. quod eas in Concilio Constantinopolita-
A.C. 451. no admisisset. Cum hæc verba Calce-
 done legerentur, Basilius dixit: non re-
 quiro alios testes; Episcopum Joannem
 rogavi, ut Declarationem meam corrigi
 curaret, idque feci ex metu, a te incusso,
 Reverendissime Dioscore! tunc enim nobis
 vim maximam intulisti. Milites cum ar-
 mis, Monachi, & Barsumas, Fossarii, mul-
 tique alii, facto impetu Ecclesiam intra-
 runt. Ab omnibus Episcopis juramentum
 exigatur, interrogetur Auxonius Ægy-
 ptius, Athanasius quoque interrogetur, an
 verum non sit, hos ad te dixisse: non fa-
 cias hoc, Domine! noli totius terræ Fidem
 damnare! Dioscorus dixit: ego tibi vim
 intuli? Basilius: sic est, intulisti! ad istam
 abominationem coegisti, dum ingentis mul-
 titudinis minas adhibuisti, postquam Beatus
 Flavianus depositus fuerat. Vel ex hoc
 intelligite, qua ferocia imperaverit ut
 iste in illo Concilio, in quo solus domina-
 batur, quod modo etiam, etsi plures Secto-
 tores, quam sex non habeat, totum Conci-
 lium perturbet. Peto, ut omnes Metro-
 politæ ex Lycaonia, Phrygia, Perge, ali-
 que, super Sanctis Evangeliiis edicant, an
 vera non sint, quæ refero; Flaviano in-
 ter illos tumultus deposito, tanta nos con-
 sternatio corripuit, ut nec mutire aude-
 remus; tuncque, quibusdam salutem in
 fuga quærentibus, Dioscorus, in pedes eve-
 ditus,

Stus, dixit: *audite! si quis subscribere recusaverit, huic mecum res erit! Eusebius* Sæculum V.
A. C. 451.
interrogetur, & jurato fateatur, an non periculum Depositionis incurrerit, quod respondere paulum cunctaretur.

Onesiphorus, Episcopus Iconiensis, dixit: *post illa, quæ modo legi audivimus, Canon lectus est, ne quis ultra de Fide quamcunque quæstionem sub pæna Depositionis, aut Excommunicationis moveat. Dixi Episcopis, mihi proxime assidentibus, Canon iste in hunc certe finem legitur, ut* p. 253.
*deponendi Flaviani causa quæretur. Epi-
phanus Pergensis ad me: hoc Deus nolit!
sed si invidia non abest, Eusebius plectetur.*
Recitato Canone, statim Dioscorus: *Notarii accersantur! allata est Flaviani damnatio, & recitata. Exsilio, alii me Episcopi rogati sequebantur, Dioscori genua amplexus sum, dicens: ne facias! per quidquid possum, obsecro! Flavianus Depositionis pæna dignus non est. Ipse de Sede sua surgens, & stans in scabello, in me insurgitis? Refractarii! adsint Comites! Itaque metu cogente subscripsimus.*

Dioscorus dixit: *mentitur! postulo, ut injuriam reparet. Ubi sunt testes? cumque Marianus, Episcopus Synnadenensis locuturus surgeret, Dioscorus ad eum: num ego minaciter dixi: Comites accersite! Marianus: cum videremus jam jam sententiam pronuntiaturum, surrexi, & mecum* Concilium
Calcedo-
nese.
Onesiphorus.

Sæculum V.
A. C. 451.

Onesiphorus, Nunnechius Laodicenus, alique, accessimus, pedesque eius manibus complexi, dicebamus: & tu Presbyteros habes non est deponendus Episcopus propter Presbyterum. Tum dixit: & si scirem, linguam mihi e faucibus eripiendam, non mutabo sententiam. Supervenit multitudo, genua ejus supplices tenebamus, tuncque hoc verbum excidit: ubi Comites? intraverunt ipsi, & simul Proconsul cum catenis, sequente magna hominum multitudinem. Igitur singuli subscripsimus. Dioscorus multitudo illa nec centum, triginta, viginti, aut decem viris vincendis sufficeret. Producam testes, ex his, quæ dixit iste, nec unico verbo veritatem constare. Sed nimis fatigatur Amplitudo vestra; jubete, si placet, ut reliqua differantur.

Magistratus insuperhabita Dioscori in speciem quidem humani, sed revera effugium quærentis admonitione, Lectorum Actorum continuari jusserunt; tuncque lumina inferri necesse fuit; inde conjicimus, id hora circiter sexta vespertina factum, quippe Calcedone habitantibus octava Octobris hora quinta, & triginta octo momentis sol occidit. Ubi

condemnatio Flaviani legi cœpta, Orientales exclamarunt: *Anathema Dioscorus illo tempore Flavianum deposuit, jam ipse Dioscorus deponatur! vindica injuriam Domine! diutissime vivat Leo! diutissime*

me vivat Patriarcha! Postquam omnia ^{Sæculum V,}
 Acta Concilii Ephesini, & apposita Epis- ^{A. C. 451.}
 coporum Nomina fuissent lecta, Magi-
 stratus dixerunt: *Fides in proximo Con-*
ventu ampliori examini subjicietur. Cum
vero ex Actis recitatis, & Confessione quo-
rundam, qui in illo Concilio Principes fuere,
appareat, Flavianum Sanctæ memoriae, & ^{p. 321.}
piissimum Episcopum Eusebium injuria fu-
isse depositos, æquum arbitramur, ut, si
Deo, & Imperatori placeat, Episcopus
Alexandrinus, Juvenalis Jerosolymitanus,
Tbalassius Cæsariensis, Eusebius Ancyra-
nus, Eustathius Beritensis, & Basilus Se-
leuciensis, qui Concilio præerant, pœnam
Talionis subeant, atque a S. Concilio se-
cundum Canones Dignitate Episcopali pri-
ventur. Omnia autem, quæ acta sunt, ad
Imperatorem referri oportet. Orientales
exclamarunt: æquum Judicium! Illyrici
dixerunt: omnes peccavimus, omnes ve-
niam rogamus! Tum Magistratus Episco-
pos omnes monuerunt, ut Fidei suæ
Confessionem liberrime conscriberent.
Hoc modo primus Concilii Calcedo-
nensis Actus finitus.

§. X.

Sessio Secunda.

Ad Sessionem secundam sexto Idus
 Octobris, nempe, decima ejusdem ^{p. 532.}
 Men-

00 3

Men-

Sæculum V. Mensis Patres convenerunt. Magistratus dixerunt: *In Sessione præcedenti Flaviani, & Eusebii Depositio ad Examen vocata est, & probatum, ambos viros non modo contra jura Ecclesiastica depositos, sed etiam crudeliter habitos fuisse. Nunc vero Fidei veritas stabilienda; quia in hunc finem præprimis huc collecti sumus. Summo igitur studio ad Fidem pure explicandam incumbite, non cujusquam mali metus, aut hominibus placendi desiderium, vos perturbet, sed memores estote, quod Deo animarum vestrarum, nostrarumque rationem reddituri sitis. Id summopere satagendum, ut, qui opinionibus singularibus inbere videntur, ad Ecclesiæ unitatem redeant. Scitote enim, Imperatorem, & nos, illam Fidem sequi, quam trecenti, & octodecim Patres Nicæni, centum, & quinquaginta Patres Constantinopolitani, omnesque alii docuerunt. Episcopi exclamarunt: nemo aliam, quam Patres nostri expositionem affert. Fidem explicare non audemus, hanc nos Patres nostri docuerunt, Expositiones eorum scriptas habemus, quibus nihil addere possumus.*

Cecropius Sebastopolitanus dixit: *orta est Eutyche Auctore quaestio; hanc Archiepiscopus Romanus decidit, quem omnes sequimur, ipsius epistolæ omnes subscripsimus.* Episcopi clamaverunt: *omnes, quia Cecro-*

Cecropius dixit, confirmamus! (*) quæ de *Sæculum V.*
 Fide exposita sunt, sufficiunt, nec nova ex *A.C. 451.*
 positione opus est. Magistratus dixerunt:

Si vobis videatur; Quilibet Patriarcha
 unum, duosve ex sua Diœcesi Episcopos
 deliget, in medium Congregationis prodi-
 bunt, & postquam consilia super fide con-
 tulerint, quid credendum, omnibus ape-
 rient. Si omnes, ut speramus, consen-
 tiant, ablati erit lapis offensionis, si qui
 aliter sentiant, bos internoscere facillimum
 erit. Florentinus Sardenis dixit: jam,
 nulla concessa mora, Fidei expositionem di-
 ctare non possumus; hinc supplices roga-
 mus, ut dies nobis constituatur, sic enim
 tempus ad mature deliberandum suppetet,
 quamvis in nostra Fidei Confessione nihil
 sit, quod emendari debeat, in nostra, in-
 quam, qui Leonis epistolæ subscripsimus.
 Cecropius Sebastopolitanus dixit: Fides
 a trecentis, & octodecim Patribus, a San-
 ctis quoque Patribus Athanasio, Cyrillo,
 Cælestino, Hilario, Basilio, Gregorio, &
 nostris diebus a Sanctissimo Leone optime
 explicata est. (**)

O O 4

rum

(*) Quid huic Testimonio Protestantes oppo-
 nant? talia in hoc Concilio plura occurrunt.

(**) Hier muß unser Uebersetzer ungelassen wor-
 den seyn. Die zween Namen: Gregorius, und
 Sanctissimus Leo, hat er weggelassen, und davor
 hin gesetzt: und so weiter. Es ist auch schier etwas
 unumög.

Sæculum V. *rum Libri legantur.* Id ut fiat, Magistratus jusserunt.

A.C. 451.

Eunomius, Episcopus Nicomedienfis, ex Libro legit Symbolum Nicænum, in cuius principio visebatur: *Datum, Parisino, & Juliano Consulibus, Anno Alexandri 636. decima nona Mensis* DESIUS, p. 341. *decimo tertio Kalendas Julii, id est, decima nona Junii anno 325.* Post illud Aetius, Archidiaconus Constantinopolitanus, ex quodam Libro Symbolum Concilii Constantinopolitani, secundi Oecumenici, legit. Exinde epistolæ S. Cyrilli, & Joannis Antiocheni ad Nestorium ab eodem Archidiacono lectæ. Ad singulas hasce Lectiones Episcopi suis elamoribus testabantur, quod hæc esset ipsorum Fides. Tandem Beronicianus Notarius ex Libro, sibi ab Aetio tradito, S. Leonis ad Flavianum epistolam, Græco sermone donatam, recitavit.

§. XI.

S. Leonis epistola probatur.

p. 368. Cum S. Leonis epistola legeretur, Episcopi ex Illyrico, & Palæstina ter objectiones in medium attulere contra SS. Pontificis verba, quibus duas Naturas distinctas

unmögliches, zugleich ein guter Protestant, und ein aufrichtiger Uebersetzer des Herrn Fleury zu seyn. Um geringere Fehler zu verschweigen.

stinctas clarissime docebat; sed ad locum Sæculum V. A. C. 451.
 primum, & secundum Aetius Episcopis

respondit, & ostendit, in variis locis S. Cyrillum simillima affirmasse; ad locum tertium idem Theodoretus demonstravit.

Hac Lectione finita, Episcopi exclamarunt: *Hæc Patrum, hæc Apostolorum Fi-* p. 368.

des est! Hæc omnes credimus! omnes Orthodoxi hæc credunt! qui hæc non credit, Anathema sit! hæc Petrus per os Leonis locutus est! hæc Apostoli docuerunt! Sancta est, & vera Leonis Doctrina! hæc Cyrillus docuit, in memoria æterna Cyrillus! Leo, & Cyrillus eadem docuerunt! Cur hæc epistola Epbesi non est lecta? hanc nempe Dioscorus suppressit! p. 357.

Perlecta S. Leonis epistola, Patrum quoque textus, quos excerpserat, scilicet S. Hilarii, S. Gregorii Nazianzeni, S. Ambrosii, S. Joannis Chrysofomi, S. Augustini, & S. Cyrilli recitati sunt. p. 361.

Magistratus interrogarunt: *His ita se habentibus, adhuc aliquis, cui dubium* p. 364. 365.
bareat? Episcopi clamarunt: nemo du- p. 369.

bitat. Atticus Nicopolitanus petiit aliquot dierum moram, qua animo magis tranquillo Patrum testimonia ponderaret, præsertim S. Cyrilli epistolam, ubi duodecim Anathemata pronuntiat. Episcopi omnes hanc postulationem probabant. Magistratus dixerunt: *differetur res in diem sextum; interea apud Anatolium Con-*

O o 5 ventus

Sæculum V. *ventus agetis, communi opera de Fide deli-*
A. C. 451. *berabitur, & dubitantes certiora doce-*
bitis. Omnes Episcopi exclamarunt:
Hæc est nostra Fides! nemo dubitat Sub-
scripsimus. Magistratus: *Necessarium non*
est, ut omnes conveniatis; quia vero illos,
qui dubitant, erudiri expedit, Archiepis-
copus Anatolius ex illis Episcopis, qui sub-
scripserunt, eliget, quos aliis informandis
idoneos judicaverit. Episcopi exclama-
runt: rogamus ut Patribus nostris redire
liceat, reddite Patres Concilio! deferte
preces nostras ad Imperatorem, deferte ad
Imperatricem! omnes peccavimus, omni-
bus veniæ locus sit! Verosimile est, Se-
 ctatores Dioscori ita fuisse locutos, ut
 ipsum cum Juvenale, aliisque, qui in
 Conciliabulo Ephesino præfuerant, in
 Concilium reducerent. Clerici Con-
 stantinopolitani exclamarunt: *pauci bo-*
petunt, non est vox totius Concilii! Ori-
 tales exclamarunt: *proscribite Ægy-*
 p. 340. *ptium!* Illyrici: *omnes erravimus, omni-*
bus ignoscite, reddite Dioscorum Concilio,
reddite Ecclesiis! Post alios his similes
 clamores Magistratus dixerunt: *quod pro-*
nuntiatum fuit, executioni dabitur.

§. XII.

Sessio tertia. Dioscorus citatur.

p. 372. **A**d Sessionem tertiam, elapso triduo,
 nempe tertio Idus, seu decima tertia
 Mensis

Mensis Octobris conventum. Huic Sess. Sæculum V.
A. C. 451.
 sioni, in qua Dioscori causa secundum Ca-
 nones iudicata, Proceres non interfue- p. 377.
 re. Aetius, Archidiaconus Constantino-
 politanus, & inter Notarios Primicerius,
 Promotoris officio fungens, monuit, Eu-
 sebius Doryleensem obtulisse Concilio
 Libellum præter illum, quem Imperatori
 tradiderat, & in prima Sessione lectus fue- p. 380.
 rat. Pascasinus Episcopus Lilibeen-
 sis, Concilii loco S. Leonis Præses, iussit, ut p. 381.
 hic Libellus legeretur. In eo Eusebius
 petebat, ut omnia, quæ contra se, & Fla-
 vianum acta fuerant, nulla pronuntiaren-
 tur, Hæresis Eutychiana anathematizaretur,
 & Dioscori temeritas puniretur in
 eum modum, qui cæteris exemplo, &
 terrori esse posset.

Tum Eusebius dixit: *peto, ut meus
 Adversarius, me præsentate, vocetur. Aetius:
 ante hujus Conventus diem, Diaconi
 Domnus, & Cyriacus, ut jussèras, Diosco-
 rum monuerunt, ut cum aliis Episcopis ad-
 esset; dixit, se quidem id cupere, sed per
 datos sibi custodes non licere.* Jussit Pasca- Dioscorus.
 sinus, ut irent, qui explorarent, an non
 ad Concilii fores staret. Id officii Epiphano,
 & Elpidio Presbyteris mandatum,
 qui cum rediissent, ab Anatolio interro-
 gati, dixerunt, quod Ecclesiam circum-
 euntes, ipsum non invenissent. Tum tres p. 384.
 Episcopi delegati, nempe Constantinus,
 Metro-

Sæculum V. Metropolita Bostrensis in Arabia, Acacius
A.C. 451. Ariarathinus, & Attilus Zelenſis cum Hy-
 merio, Lectore, & Notario, qui in ipsius
 Domum se conferrent.

Hi ubi ingreſſi ſunt, Conſtantine ad
 Dioſcorum: *Sacrum Concilium rogat te,
 ut in Eccleſiam S. Euphemie, ubi congregatum eſt, venias.* Dioſcorus: *ſub cuſtodia ſum; dicant Magiſtriani, an ire licent.*
 Acacius, Epicoſopus Ariarathinus, dixit: *non ad Magiſtrianos, ſed ad te miſſi ſumus.*
 Dioſcorus eandem excuſationem obtendit. Cum vero Delegati abiſſent, revocari juſſit, dixitque: *jam mihi incidit, in priori conventu Magiſtratus aliquid pronuntiaſſe, quod Concilium, cum me modo vocet, mutatum cupit; hinc peto, ut Magiſtratus, & Senatores etiam huic Seſſioni adſint.* Acacius Ariarathinus dixit, nullo tenus id conſilii eſſe Patribus, ut, quod Magiſtratus ſtatuſſent, infringere. Re-
 poſuit Dioſcorus: *dixiſti mihi, Eusebium tradidiſſe libellum, quo me accuſat, peto, ut coram Proceribus, & Senatu examine-*
 tur. Conſtantine: *primo nobis reſpon-diſti, ad Concilium te venturum, ſi Cuſtodes tui licentiam darent; jam Magiſter Officiorum per unum Miniſtrorum ſuorum hanc licentiam tibi fecit; rogamus, quid ad hoc reſpondeas.* Dioſcorus: *primulum mihi relatum eſt, Magiſtratus in Concilio non eſſe præſentes, ideo a mea poſtulatione*
 dimo-

dimoveri non patiar. Hymerius Lector hujus Citationis Acta conscripsit, & postquam Delegati ad Concilium rediissent, prælegit.

Sæculum V.
A.C. 451.

Secunda vice alii tres Episcopi delegati; Pergamius, Metropolita Antiochenus in Pisidia, Cecropius Sebastopolitanus, & Rufinus Samosatenus cum Hypatio, Lectore, & Notario, quibus citationem scriptam deferendam dederunt. Ubi Domum ejus attigerunt, & Pergamius veniendi causam apperuit; Dioscorus: *dixi jam vobis, morbo me teneri, & petere, ut Magistratus huic conventui adsint; quia igitur malum crevit, differre coactus sum.* Cecropius: *paulo ante nullus tibi de morbo sermo, sed tantum Magistratum Præsentiam petebas; quin agis, quod te, tanto Episcopo, magis dignum? obedi Concilio!* Pluribus deinde urgente Rufino, Dioscorus interrogavit, num Juvenalis, Thalassius, Eusebius, Basilus, & Eustathius in Concilio essent; nempe illi, qui secum fuerant exclusi. Pergamius respondit: *a Concilio nobis mandatum non est, ut ad banc quæstionem respondeamus.* Dioscorus: *rogavi Imperatorem, ut Magistratus, qui jam Concilio interfuerunt, meæ causæ examini adessent, sicut etiam Episcopi; ipsorum enim æque ac mea interest.* Cecropius: *te solum Eusebius accusat; quando autem Episcoporum causa,*

p. 389.

Sæculum V. *sa, ut Canones præcipiunt, tractatur, nec*
A. C. 451. *Magistratum, nec cuiuscunque Laici præ-*
sentia necessaria est. Sed aliam a Dioscoro
responsionem non obtinuerunt. Lector
Hypatius hujus secundæ Citationis verba
notis consignavit, quæ postquam in Con-
cilio lecta fuere, Eusebius edixit, se ne-
minem nisi solum Dioscorum accusare,
petiitque, ut tertio vocaretur.

p. 393.

§. XIII.

Contra Dioscorum Libelli.

Archidiaconus Aetius dixit; Clericos
 & Laicos, qui Alexandria advenissent,
 ante fores Concilii stare; hos libellos
 supplices contra Dioscorum tradidisse, &
 petere, ut ingredi liceret. Jussit Conci-
 lium, ut ingrederentur. Erant autem
 Athanasius Presbyter, Ischyron, & Theo-
 dorus Diaconi, & unus Laicus, cui no-
 men Sophronius. Lucentius Legatus
 Aetium legere eorum Libellos jussit, om-
 nes ad S. Leonem, & Concilium Calce-
 donense directos. Præ reliquis lectus
 est Libellus Theodori, cujus Summa hæc
 erat: *annos pene viginti duos in Societate*
Magistrarianorum merui. Apud Cyrillum
Beatæ memoriæ, præsertim Concilii Ephe-
sini tempore, fui; cum præstitis officiis
ejus animum mihi conciliaffem, inter Cle-
ricos Alexandrinos me adscripsit, quo in
ordine annos quindecim consumpsi; quan-
doqui-

p. 396.

doquidem charius mihi erat Ecclesie Mi-
 nisterium, pinguiori fortuna, quam in
 priori munere sperare poteram. At vero
 ubi Cyrillo successit Dioscorus, sine omni
 mora Clericali ordine me exuit, quamvis
 nec Actor contra me, nec delictum existe-
 ret. Criminis loco fuit, quod me Cyrillus
 amasset; quippe cum Cyrilli Doctrinam de
 Fide odisset, nihil antiquius habuit, quam
 ipse non propinquos modo, sed etiam ami-
 cos Civitate ejicere, imo & iis perniciem
 machinari. Præterea Hæreticus est Dios-
 corus, Origenista, & de Mystero Sanctæ
 Trinitatis perversa docet. Is ipse huma-
 no sanguine manus polluit, succidit arbores,
 domos disjecit aut incendit. Nunquam
 non vitam flagitiis infamem duxit. Hu-
 jus rei testimonia, & argumenta in prom-
 ptu mihi sunt. Tandem, cum Nicea esset,
 Excommunicationem in Sacram Sedem
 Romanam pronuntiare ausus est; id cum
 Episcopis ferme decem, ipsum ex Ægypto
 secutis, quibus, ut subscriberent, vim intulit,
 egit. Theodorus in hoc Libello quin-
 que testes nominat, petitque, ut custo-
 dia mandentur.

Sæculum V.
 A. C. 451.

p. 397.

Ischyron in suo Libello easdem accusa-
 tiones summatim afferebat, ad facta dein-
 de peculiaria veniens, inquebat: Impera-
 tores Ecclesiis Lybiæ frumenta, quæ sterile
 solum non gignit, suppeditant; hæc annona
 præprimis celebrando Sacrificio incruento,
 dein-

p. 400.

Sæculum V. *deinde peregrinis, & pauperibus indigenis*
A. C. 451. *alendis destinata est; at hanc accipere per*

Dioscori avaritiam Episcopis non licuit, nam ipse frumentum coemit, quod deinde superveniente penuria summo pretio vendidit. Itaque ex eo tempore non Sacrificium terribile offerri, non pauperibus incolis, non exteris subveniri potuit. Peristeria illustrissimæ memoriæ magnam auri vim testamento reliquerat, Monasteriis, Hospitiis, cæterisque in Ægypto pauperibus distribuendam; hanc pecuniam Dioscorus sibi afferri præcepit, eamque inter Salsatriculas, & Momos dispersit. Nemo in Ægypto degit, qui hominis lasciviam ignoret; prostituti pudoris mulieres Domum Episcopalem, Balneumque ejus frequentissime ingredi conspiciuntur, omnium vero sapissime, quam nemo non novit, dilectissima Pansophia, cognomento Montana. Hæc sæpe, cum Amatore suo populi Alexandrini fabula fuit. Imo, malum! non uni quoque cædi Episcopus causam dedit.

Dioscori
Causa.

Ad me quod spectat, ordinis Clericali honore auctus fui, quod diu Ecclesiæ Alexandrinæ serviissem; Cyrillus sapius mihi profectioem, præprimis ad urbem Constantinopolim, demandavit. At, ipso vita functo, paterni amoris, quo me optimus Episcopus dignabatur, pænas dare iussus sum, dum me iste a Sacris Mysteriis removit. Nimis vero levis ipsi hæc pæna videbatur,

nam Monachis, aliisque hominibus in an-
gustum meum patrimonium, unde sustenta-
bar, immissis, ædiculas incendit, fructife-
ras arbores ad unam omnes succidit, inu-
tile solum effecit, meque ad mendicitatem
redegit. Sed necdum dixi omnia. Viro-
rum Ecclesiasticorum, seu verius latronum, p. 404.
cobortem cum Petro Diacono, Harpocra-
tione, & Mena Presbyteris misit, qui me
interficerent, & defuncti corpus sibi affer-
rent; cumque in urbem Alexandriam fu-
gissim, comprehendi me ab Harpocrate
iussit, & in Hospitio languidorum includi;
rursusque illo misit, qui me occiderent; istud
omnes sciunt, qui in hoc Nosocomio babi-
tant, ipsorum enim auxilio, & beneficio
servatus sum. Tandem ex isto carcere,
quamvis innocens, & summa injuria deti-
nerer, non prius me liberavit, quam Ale-
xandria excedere, etiam infirma, ut eram,
valetudine, promississem. Ischyron sex
testes, quorum aliqui ex ipsius Dioscori
Familia sunt, nominat.

Athanasius Presbyter in suo Libello
querebatur in hunc modum: Frater meus, p. 405.
Paulus, & ego Sancti Cyrilli Nepotes era-
mus, ipsius Sororis Isidoræ filii. Is con-
dito testamento plura, & satis pingua,
legata Successori suo, quisquis ille futurus
esset, donavit, eum per Sancta Mystera ob-
testans, ut se defuncto propinquos suos fo-
veret, nec quidquam mali inferret. His

Sæculum V. non obstantibus, Dioscorus in Episcopatu
 A.C. 451. sui exordio Fratri meo, mibique mortem
 p. 408. minatus, Alexandria excedere coegit; ve-
 nimus Constantinopolim, quod ibi praesi-
 dium invenire speravimus. At ipse, datus
 ad Crysaphium, & Nomum, qui tunc omnia
 poterant, epistolis, nostram iisdem perniciem
 mandavit. In carcerem detrusi, &
 variis modis vexati, tandem, quod adver-
 sarii volebant, omnem penum, quæ nobis
 supererat, dedimus; hinc multas pecunias
 mutuas accipere, & enormes usuras per-
 dere compulsi sumus. Frater meus tanto
 ærumnarum pondere oppressus, miseris
 simul & vita exiit. Ego igitur supereram
 cum uxore, Liberis ejus, mulieribus con-
 sanguineis, & ære alieno, quod contraxer-
 rat, oneratus. Fræterea misellis nobis
 vix in publicum secure prodire licebat.
 Interim, ne qua refugium restaret, Dios-
 corus domos nostras in Ecclesias convertit;
 meam quoque, etsi quatuor stadiis distan-
 tem, & ob loci situm minus idoneam, ad-
 junxit.

Sed necdum malorum finis! me ab or-
 dine Presbyteratus, nullius delicti reum,
 deposuit. Septem jam annos exegimus,
 hinc creditoribus nostris, inde Dioscori
 nos persequentibus, errantes; ne quidem
 in Ecclesiis, aut Monasteriis latere licet.

Sup. XIX. Ad Monasterium Metaneense in Canopo,
 §. 31. semper tutum omnibus miseris Asylum,

me receperam; ipse prohibuit, ne ibi bal-
 neis publicis uterer, nec panem aut quod-
 cunque edulii genus parata pecunia emere
 possem, volens ut fame conficerer. Deni-
 que hac redactus sum, ut cum duobus, tri-
 busve servis, qui mihi in extremis adhae-
 rent, mendicare panem cogar. Pecunia-
 rum Summae, quae a nobis exacta, & par-
 tim ex Bonis nostris, partim ex pecuniis
 mutuis acceptis, collecta, ferme mille qua-
 dringentas libras aureas exaequant. Hoc
 aurum in praedam cessit Nomo, & Crysa-
 phio, qui necdum exsatiatus in Bonorum
 meorum possessionem irruit, & a Mater-
 teris nostris S. Cyrilli Sororibus octoginta
 quinque libras aureas, rursusque a Fratris
 mei vidua, & liberis ejus, Orphanis, li-
 bras quadraginta expressit.

Ultimo lectus est Libellus Sophronii
 Laici, in quo dicebat: mandata ab Im-
 peratoris Curia adversus virum, Nomine
 Macarium, in urbe Alexandrina publico
 munere fungentem, qui mihi uxorem meam
 rapuerat, obtinueram; ne haec mandata
 exequi liceret, Dioscorus prohibuit, di-
 cens, majorem sibi quam Imperatoribus in
 hac Provincia Auctoritatem esse, misit-
 que Diaconum, cui nomen Isidorus, cum
 Rusticorum turba, qui vestes, & omnia
 alia mihi, & liberis meis sustentandis ne-
 cessaria abstulerunt; in sola fuga salus
 fuit. Præterea affirmo, Dioscorum saepe

Saeculum V,
 A. C. 451.

Conc. Calc.
 p. 409.

Dioscorig
 Crimina.

p. 412.

p. 413.

Sæculum V. *Blasphemias in Sanctam Trinitatem effu-*
A.C. 451. *tiisse, adulteriis Dignitatem Episcopalem*
polluisse, & aliqua contra Cæsaris Maje-
 p. 416. *statem attentasse, quod diceret, sibi in*
Ægypto obtigisse Imperium. Hæc præ-
bant Acta coram pluribus Magistratibus
conscripta. Multi alii, funestos furoris
ejus effectus experti, paupertate, vel me-
tu prohibiti sunt, ne justissimas querelas
coram vobis effunderent. Peto, ut Ago-
rastus, Dioscori Syncellus, qui hic loci est,
vocetur. Quatuor isti Libelli, postquam
eos Notarii legissent, & Partes præsentis
cognovissent, ad Acta relati sunt.

§. XIV.

Dioscorus damnatur.

Tandem Concilium jussit, ut Dioscorus
 tertia vice vocaretur, & hoc munus
 Francioni, Episcopo Philippopolitano, Lu-
 ciano Biceno, Joanni Germaniciensi, &
 Palladio Diacono, & Notario demanda-
 runt. Citationem etiam scriptam fere-
 bant, in qua Concilium Dioscoro signifi-
 cabat; ea, quæ in excusationem attulif-
 set, recipi non posse; veniret, & causam
 suam defenderet; secus, tanquam contu-
 maciæ reum esse damnandum. Diosco-
 rus respondit, nihil amplius se habere,
 quod iis, quæ se vocantibus respondiisset,
 adderet, & quidquid delegati Episcopi
 ad frangendam viri contumaciam affer-
 rent,

p. 416.
 417.
 420.
 421.

rent, aliud responsum, quod septies repe-
tiit, extorquere non potuerunt. Post-
quam hæc ad Concilium delata, Pascasi-
nus sæpius rogavit, quid facto opus esset,
& an Patribus videretur, Dioscorum se-
cundum Canonum rigorem esse judican-
dum. Totum Concilium, id sibi placere,
edixit. Tunc vero tres Legati Pascasi-
nus, Lucentius, & Bonifacius Sententiam
pronuntiarunt, in hæc verba: *Errata
contra Canones a Dioscoro, quondam Epis-
copo Alexandrino, admissa, tam ex Actis
in Præcedenti Sessione, quam in ista mani-
festa sunt. Eutychem ab Episcopo suo
damnatum in Communionem recepit. Quæ
Ephesi egit, pervicaciter defendit, quam-
vis & ipsum, quod ceteri faciunt, veniam
rogare oporteret. Epistolam Leonis Pa-
pæ, ad Flavianum datam, legi prohibuit,
imo Papam excommunicavit. Multæ ac-
cusationes contra ipsum ad Concilium dela-
tæ sunt. Ter vocatus, noluit obedire.
Igitur Sanctissimus Archiepiscopus Roma-
nus, Leo, per Nos, & præsens Concilium,
cum S. Petro Apostolo, qui Ecclesiæ Catbo-
licæ, atque Fidei Orthodoxæ Petra est, &
fundamentum, Dioscorum Dignitate Epis-
copali, & omni Sacerdotali Ministerio pri-
vavit. (*) Ergo Concilium secundum Ca-
nones*

Sæculum V.
A. C. 451.

p. 434.

p. 225.

Pp 3 nones

(*) Hæc verba sane Summam in Ecclesia Au-
toritatem demonstrant.

Sæculum V. nones de ipso decernat. Anatolius Constantinopolitanus, Maximus Antiochenus, Stephanus Ephesinus, (*) & omnes alii Episcopi singulatim sententiam suam pronuntiarunt, diversis verbis eadem dicentes; videlicet consensum suum prodebat, Legatorum effatum, & Dioscori Depositionem confirmabant. Leguntur centum octoginta & unum Nomina Episcoporum, quorum Suffragia referuntur.

p.448. &c. Omnes deinde eodem ordine signum suum apposuerunt; primi sunt Legati; atque etiam Bonifacius Presbyter ante Anatolium signavit. Episcopus unus

p.459. lingua Persica subscripsit. Concilium Dioscoro latam in eum Sententiam significavit, missa scheda; nimirum contumaciæ causa decima tertia Mensis Octobris fuisse depositum.

p.462. Idem Charmosyno Presbytero, & œconomio, Euthalio Archidiacono, aliisque Clericis Alexandrinis, qui Calcedone tunc versabantur, significabatur, & monebantur, ut Bona Ecclesiæ futuro Successori conservarent. Concilium suam Sententiam

(*) Illa adhuc ætate Episcopus Ephesinus S. Joannis Evangelistæ Successor, Antiochenus Successor S. Petri, & Jerosolymitanus S. Jacobi Sedes Apostolicas obtinere dicebantur, quamvis, si nullius alterius Ecclesiæ Nomen fuisset appositum, Sola Romana acciperetur.

tentiam affixo Edicto, & ad omnem po-
pulum Constantinopolitanum, & Calce-
donensem directo, promulgavit; in ea
tabella monebatur etiam populus, nul-
lam spem Dioscoro, ut falso jactabat, re-
stitutionis superesse. Acta Patres ad Im-
peratores Valentinianum, & Marcianum,
atque Imperatricem Pulcheriam perscri-
pserunt. Hæc in tertia Sessione gesta.

§. XV.

*Sessio quarta. S. Leonis Epistola iterum
approbatur.*

Sessio quarta exinde post quatrimum,
nempe decimo sexto Kalendas Nov.
seu decima septima Octobr. Magistratibus
præsentibus, celebrata. Primo præcepe-
runt, ut ea rursus legerentur, quæ sub
finem Sessionis primæ, & initium secun-
dæ decreverant, Examen Quæstionis de
Fide post dies quinque esse differendum.
Postea Legatos rogarunt, ut edicerent,
quid Concilium de Fide definiisset. Pas-
casinus dixit: *Sacrum Concilium ea am-
plectitur, quæ in Concilio Nicæno, & in
Concilio Constantinopolitano sub Magno
Theodosio definita fuere, sicut etiam Ex-
positionem Ephesi a S. Cyrillo compositam.
Præterea Epistolæ a Leone Papa, adversus
Hereses Nestorii, & Eutychis scriptæ, ve-
ram Fidem exposuerunt; has quoque Sa-
crum Concilium recipit, quibus nihil ad-*

v. 467.
p. 470.
17. Octobr.

p. 471.

Sæculum V. di, nihil adimi potest. Ubi hoc Pascaſini
A. C. 451. effatum ab Interpretibus Græce reddi-
 tum est, Episcopi exclamarunt: *Hæc om-
 nium nostrum una est Fides! in hac bapti-
 zati sumus! in hac etiam baptizamus. Hæc
 semper credidimus, hæc hodieque credi-
 mus!* Magistratus dixerunt: *In præsen-
 tia Sanctorum Evangeliorum cupimus, ut
 quisque vestrum edicat, an Expositio tre-
 centorum, & octodecim Patrum Nicæno-
 rum, & centum quinquaginta Patrum
 Constantinopolitanorum Epistolæ Reve-
 rendissimi Archiepiscopi Leonis consenta-
 nea sit.*

Anatolius Archiepiscopus Constanti-
 nopolitanus dixit: *Epistola Sanctissimi
 Archiepiscopi Leonis Symbolo Nicæno,
 Symbolo Constantinopolitano, & iis, quæ
 in Concilio Ephesino sub S. Cyrillo, ubi Ne-
 storius depositus fuit, decreta, consentanea
 est; ideoque consensi, & lubenti animo
 signum apposui.* Pascaſinus omnium Le-

S. Leonis gatorum nomine dixit: *satis exploratum
 epistola. est, Papæ Leonis Fidem Doctrinæ Patrum
 Concilii Nicæni, Constantinopolitani, &
 Definitioni Concilii Ephesini sub Sancto
 Cyrillo, consentire, & nullatenus differre;
 hinc Epistola Papæ, qui ut nascentem Eu-
 tychis Hæresin opprimeret, Fidei Confes-
 sionem renovavit, tanquam in eodem Spi-
 ritu scripta, recepta est.* Maximus An-
 tiochenus dixit: *Sanctissimi Archiepiscopi
 Leo-*

Leonis Epistola Expositioni Nicæna, Constantinopolitana, & Ephesina similis est; ideo subscripsi. Sæculum V.
A.C. 451.

Stephanus Ephesinus, Diogenes Cyzicenus, Cyrus Anazerbensis, Constantinus Bostrensis, omnesque alii, ferme centum, & sexaginta Patres, eodem modo S. Leonis epistolam approbarunt, & se eidem subscripsisse, quod eam Patrum Fidei consentaneam invenissent, testati sunt.

p. 474.

Episcopi ex Epiro, Macedonia, Thessalia, Græcia, & Creta, id est, ex toto Illyrico Orientali, Declarationem suam scriptam tradiderunt, quam nomine omnium Episcopus Philippensis, (*) cui Nomen Sozon, dictaverat, in hunc modum: *Trecentorum, & octodecim Patrum servamus Fidem, in qua salus nostra est, & in qua mori cupimus. Ab ea centum quinquaginta Patrum Doctrina diversa non est. Omnia etiam illa observamus, quæ in Concilio Ephesino, ubi Beatus Cælestinus, & Beatus Cyrillus (**)* præfuerunt, definita

p. 490.

p. 491.

Pp 5 sunt;

(*) Ecce Episcopum Philippensium, ad quos S. Paulus scripsit!

(**) Der Leser wird sich erinnern, wie sehr sich der Protestantische Uebersetzer bemühet habe, darzuthun, daß der Heil. Cyrillus auf keine Weise in der rechtmäßigen Ephesinischen Kirchenversammlung im Namen des Pabstes vorgestanden. Wer verdienet aber mehr Glauben, so ein Stümper, oder

Sæculum V. sunt; præterea persuasum nobis habemus, A. C. 451. Sanctissimum Archiepiscopum Leonem esse maxime Orthodoxum; omne nobis dubium circa Epistolam ejus Legati Pascasinus, & Lucentius exemerunt, & ea, quæ in modo loquendi diversa esse videbantur, explicarunt; quippe, postquam in domo Archiepiscopi Anatolii, ut præcepistis, convenissemus, Romani illos omnes anathematizarunt, qui Domini Nostri Jesu Christi carnem, de Sancta Virgine sumptam, a Divinitate separant, illos etiam, qui Jesu Christo omnia ea, quæ ipsi tanquam Deo, & tanquam homini propria sunt, sine confusione, sine mutatione, sine divisione, non tribuunt. Itaque, cum nullus dubitationi superesset locus, quin Leonis epistola Patrum Doctrinæ omnino congruat, consensimus, & manum apposuimus. Hanc confessionem Episcopi Illyrici viva voce confirmarunt. Episcopi Palæstinæ quoque chartam communi omnium nomine tradiderunt, in quo scripto fatebantur, se credidisse, in epistola S. Leonis quædam verba legi, quæ divisionem, & separationem indicarent, sed Legatos omnem dubitationem sibi abstulisse.

§. XVI.

oder die Bischöfe aus Epirus, Macedonien, Thessalien, Griechenland, und Creta? Die Muthmassungen des Dupin sind auch nicht so erheblich, daß sie dieses Zeugniß der Bischöfe aus dem ganzen Orientalischen Illyrien entkräften könnten.

p. 494.

§. XVI.

Sæculum V.
A.C. 451.*Quinque Episcopi restituantur.*

Postquam omnes centum, & sexaginta Episcopi sententiam dixissent, Magistratus rogarunt, ut, si omnes ceteri Episcopi, qui speciatim suam mentem non aperuissent, eadem sentirent, id viva voce testarentur. Tunc omnes Episcopi exclamarunt: *omnes consensimus! omnes idem sentimus, omnes idem credimus! Reddite Patres Concilio! Catholici sunt! subscripserunt! in annos plurimos vivant Imperatores! vivat Imperatrix! quinque Episcopi Fidei subscripserunt, idem cum Leone sentiunt!* Quinque illi Episcopi, quorum reditum ardentem optabant, erant Juvenalis Jerosolymitanus, Thalassius Casariensis, Eusebius Ancyranus, Basilii Seleuciensis, & Eustathius Beritensis, qui cum Dioscoro in Conciliabulo Ephesino præfuerant, & in prima Sessione Calcedonenfi Depositione digni proclamati.

Ad hos Episcoporum clamores Magistratus dixerunt: *Rem istam ad Imperatorem detulimus, & responsum expectamus. Ceterum, Deo rationem de eo reddetis, quod Imperatore, nobisque ignavis, Dioscorum deposueritis, illos quinque, quos modo reddi vobis petitis, excluderitis, & de his omnibus, quæ in Concilio egistis.*

p. 507.

Sæculum V. stis. A. C. 451. Omnes exclamarunt: *Deus deposuit Dioscorum! æquum fuit, deponi Dioscorum! JEsus Christus deposuit Dioscorum!* Per aliquot horas expectatum, donec redirent, qui Imperatoris responsum afferrent. Tum Magistratus dixerunt: *Imperator Noster Piissimus ea, quæ ad causam Episcoporum, Juvenalis, Thalassii, Eusebii, Basilii, & Eustathii pertinent, Vestro Judicio relinquit; ergo, quid agendum, mature perpendite; de his enim rationem a vobis exposcet Deus.* Anatolius dixit: *petimus, ut ad nos ingrediantur!* Omnes Episcopi exclamarunt: *rogamus, ut intrent! reddite Concilio illos, qui eadem nobiscum sentiunt, qui Leonis Epistolæ subscripserunt.* Magistratus dixerunt: *intrent!* His igitur quinque Episcopis intransibus, & confidentibus, alii omnes exclamabant: *Dei hoc opus est! plurimos annos Imperatori! diutissime vivant Proceres! Senatus vivat! rediit concordia! Ecclesiarum Pacem tenemus!*

§. XVII.

Quid Ægyptii objecerint.

Quosdam Episcopos Ægyptios deinde intrare Magistratus jusserunt, qui Libellum supplicem Imperatori obtulerant. Tredecim ii erant, & omnibus consentientibus assederunt. Libellus eorum, omnium Episcoporum Ægypti nomine

nomine traditus, aliud nihil continebat, nisi hæc pauca; ipsos Fidem Catholicam sequi, & omnes Hæreticos damnare, præprimis illos, qui Domini Nostri Carnem de Cœlo, non autem de S. Maria Virgine, venisse dicerent. Episcopi exclamarunt: *Quare Eutycheis Doctrinæ anathema non dixerunt? hunc Libellum fraudulenter obtulerunt. Leonis Epistolæ subscribant! illudere nobis cupiunt, & deinde abire.* Diogenes Cyzicenus dixit: *Concilium propter Eutychem convocatum fuit; vel edicat aliquis! an alia causa fuit? Archiepiscopus Romanus propter Eutychem suam Epistolam edidit; omnes ipsius Epistolæ, quæ Patrum Expositionibus congruit, consensimus; jam & isti consentiant!* Legati per os Pascasini dixerunt: *palam fateantur, num Sedis Apostolicæ Epistolæ consentiant, & Eutychem anathematizent!*

Episcopi Ægyptii, loquente omnium nomine Hierace, inter ipsos Principe, dixerunt: *si quis aliud sentit, quam quod in nostro Libello legere est, sive Eutyches, sive alius quisquam, Anathema sit! quod vero Epistolam Sanctissimi Archiepiscopi Leonis respicit, nemo Episcoporum ignorat, nos semper Archiepiscopi nostri sententiam in omnibus expectare. Id Concilium Nicænum decrevit; ut tota Ægyptus exemplum Archiepiscopi Alexandrini sequa-*

Sæculum V.
A. C. 451.

Libellus
Ægyptio-
rum.

p. 514.

Sæculum V. *sequatur, & nullus sine ipso quidquam agat.*
 A. C. 451. Eusebius Doryleensis dixit: mentiuntur!

Florentius Sardensis: *demonstrent, quod affirmant!* Omnes exclamarunt: *missi ambagibus, Eutychis Doctrinam anathematizate! quisquis Epistolæ, quam Concilium approbavit, non subscribit, Hæreticus est. Anathema Dioscoro, & omnibus ejus Fautoribus! si Orthodoxi non sunt, quomodo Episcopum ordinabunt?* Pascalinus dixit: *Ecce Episcopos, ætate graves, qui in suis Ecclesiis consenuerunt, Fidem Catholicam necdum didicerunt, & quid alius crediturus sit, expectant!*

Ægyptii clamarunt: *Anathema Eutychi, & illis, qui ipsi credunt!* Nihilominus instabant Patres, ut S. Leonis Epistolæ subscriberent, secus excommunicarentur. Hierax dixit: *Episcopi Provinciae nostræ maximo numero sunt, non vero pauci nimis, ut omnium nomine, quidquam decernamus. Amplitudinem tuam, & Sacrum Concilium supplices rogamus, ut nostri misericordia moveamini, si enim quidquam præter voluntatem nostri Archiepiscopi egerimus, totius Ægypti Episcopi tanquam Canonum transgressores nos persequentur; miseremini Senectutis nostræ!* Tunc vero omnes tredecim Episcopi isti Ægyptii, super pavimento prostrati, preces repetebant: *miserere nostri! memineritis, Episcopos oportere esse*

esse humanos! Cecropius Sebastopolitanus Sæculum V. A. C. 451.
 dixit: Concilium Oecumenicum potius si-
 dem meretur quam Ægyptiorum; æquum
 non est, decem Hæreticis aures dare, con-
 temptis mille ducentis Episcopis. Non pe-
 timus, ut aliorum Fidem confiteantur, sed
 suam. Cecropium, dum de mille ducen-
 tis Episcopis mentionem facit, de Episco-
 porum numero in toto Mundo id velle
 accipi, conijcere est. Ægyptii exclama-
 runt: in illa Provincia ultra manere no-
 bis non licebit; miserescite! Eusebius Do-
 ryleensis: Delegati sunt omnium Ægy-
 ptiorum, ergo cogendi, ut Concilio Oecu-
 menico consentiant! Legatus Lucentius
 ad Magistratus: docete hos viros, si nes-
 ciant, Episcoporum decem opinionem sex-
 centorum Episcoporum Concilio nocere non
 posse. (*)

Ægyptii clamarunt: interficiemur!
 miserescite! Omnes alii Episcopi: atten-
 dite, quæsumus! quam pium de Collega-
 rum suorum indole testimonium proferant!
 Ægyptii: neci dabimur, miserescite! vel
 hic potius nos interficite! Hic nobis no-
 vum Archiepiscopum date! non ignorat
 Anatolius Ægyptiorum morem. Non
 resistimus Concilio, sed in Patria nostra
 occidemur, miserescite! summa est vobis
 poten-

(*) Hic habemus Numerum Episcoporum,
 qui in Concilio Calcedonensi federunt.

Sæculum V. *potentia; malumus hic Imperatore, vobis,*
A. C. 451. *& Concilio iubentibus mori! per Dei amo-*
rem ne despiciate canos nostros, parcite de-
cem vitis! vita nostra in manibus vestris
posita est. Si cui Sedes nostras Episcopa-
les invadere cupiditas est, invadat! nolu-
mus ultra Episcopi esse; unicum est, quod
 p. 518. *petimus, ne moriamur! date nobis Archi-*
episcopum, & si resistimus, punite! deli-
gite Archiepiscopum! hic expectabimus,
donec ordinatus fuerit.

Magistratus dixerunt: *æquum nobis*
videtur, ut Episcopi Ægyptii, ita ut sunt,
Constantinopoli maneant, donec Episcopus
in Sedem Alexandrinam fuerit ordinatus.
 Pascasinus dixit: *ergo promittant, hæc*
urbe se non excessuros, dum Alexandria
Episcopum habeat! Jusserunt Magistratus,
ut si plura non possent, saltem juramento
se obligarent, se non fugituros.

§. XVIII.

Abbatum Schismaticorum Libellus.

His peractis, jubentibus Proceribus, &
 Concilio, Faustus, Martinus, Petrus,
 Manuel, & plures alii, Presbyteri, & Ab-
 bates Catholici, numero decem & octo,
 ingressi sunt. His ingressis, & sedentibus,
 Magistratus recitari jusserunt octodecim
 aliorum, qui Abbates dicebantur, no-
 mina; hi, Caroso, & Dorotheo Ducibus,
 Libellum supplicem Imperatori tradide-
 rant;

rant; igitur Magistratus petebant, ut ^{Sæculum V.} Abbates Catholici edicerent, an hos om- ^{A.C. 451.} nes Abbates cognoscerent. Omnium nomine Faustus profatus est, Carosum, & Dorotheum Abbates esse, aliquos vero solummodo Custodes Ecclesiarum, ubi Martyres colerentur; aliquibus tres, quatuorve, non plures, esse socios, alios sibi penitus esse ignotos. Subjunxit: *rogamus, ut a Concilio mittantur, qui explorent, an re ipsa Monasteria habeant, vel in Abbatiali dignitate se esse comminiscantur. Quod vero ad eos attinet, qui se Monachos dicunt, & a nemine cognoscuntur, tanquam versipelles, & homines scandalum creantes, urbe excedere jubeantur!*

p. 532.

His insuperhabitis, Magistratus Carosum, & Dorotheum, sequente toto comitatu, ingredi jusserunt, quos inter Barsumam Syrum, & Calopodium Evnuchum videre erat. Postquam illum libellum a se fuisse traditum fassi sunt, legi eum Magistratus jusserunt. At Anatolius dixit: *Presbyteri Calopodius, & Gerontius, qui cum ipsis intrarunt, diu abhinc depositi sunt, nec ipsis adesse licet.* Ipsi responderunt: *usque in hanc horam nemo id nobis dixit.* Tum Aetius Archidiaconus ad Calopodium accedens, dixit: *Archiepiscopus per os meum tibi dicit, te esse depositum; exi!* Calopodius: *qua ex causa depositus!* Archidiaconus: *tanquam Hæ-*

Calopodius depositus.

Hist. Eccles. Tom. VI.

Qq

retti

Sæculum V. *reticus*. Ergo recitatur libellus, tam octo-
 A.C. 451. decim virorum, qui Abbates se dicebant,

p. 524.

quam sociorum suorum, nempe Clericorum, Monachorum, Laicorumque nomine traditus. Summa erat, quod Imperatoris præsidium peterent adversus persecutionem Clericorum, qui se, ut subscriberent, adhibita vi cogere volebant, atque e suis Monasteriis, aliisque Ecclesiis, in quibus habitarent, expellebant.

p. 525.

Tum Diogenes, Episcopus Cyzicenus, dixit: *Barsumas, cum istis ingressus ad Concilium, est Flaviani Interfector; ade-
 rat enim, & dicebat: occidite! Is in Libello non comprehenditur; quomodo igitur intrare licuit?* Omnes Episcopi exclamare: *Barsumas, totius Syriae perniciēs, mille Monachos ad nos adduxit!* Magistratus ad Monachos dixerunt: *jussit Imperator, sicut petiistis, congregari Concilium, & vos admitti; patientes igitur aures præbete, ut vos Concilium edoceat, quid de Fide definiert.* Carosus, Dorotheus, aliique Monachi dixerunt: *petimus, ut Libellus noster legatur; nempe alius, qui ad Concilium dirigebatur.* Episcopi clamarunt: *ejicite Barsumam Parricidam! Barsumam ad Circum!* nempe ut Bestiis objiceretur. *Anathema Barsumæ! Barsumam in exilium pellite!* Lectus est Libellus ad Concilium directus nomine Abbatum, omniumque eorum in
 Jesu

Jesu Christo Fratrum, petentium, ut Dioscorus, & quos apud se habebat, Episcopi, Concilio interessent. Sæculum V.
A.C. 451.

Cum hæc verba legerentur, omnes Episcopi exclamarunt: *Anathema Dioscoro! Jesus Christus Dioscorum deposuit! Monachi in ejicite banc hominum facem! Concilii pro- Concilio brum tollite!* Faustus, & Abbates Catholici dixerunt: *tollite Monasteriorum ignominiam!* Magistratus legi totum p. 528. Libellum jusserunt; in quo aliud nihil continebatur, quam ut Dioscorus, tanquam Fidei Nicænæ Conservator restitueretur; subjecta erat Protestatio, secus se a Concilii Communione recessuros. Tunc Aetius Archidiaconus quintum Canonem Sup. XII.
S. 12. Antiochenum ex Libro legit, ubi præcipitur, ut Presbyter, vel Diaconus, qui se ab Episcopi sui Communione separat, & alibi conventus agit, deponatur, & si in Schismate persistat, tanquam Seditio- nis reus a Potestate Sæculari expellatur. Episcopi exclamarunt: *æquum hoc est! Patres Sancti hunc Canonem condiderunt!* Magistratus ex Monachis Schismaticis interrogarunt, an Concilii Decretis acquiescerent. p. 529. Carosus dixit: *Fidem Nicænam novi, in qua baptizatus sum, non novi aliam. Episcopi sunt, possunt nos ejicere, possunt deponere. Quando S. The- timus me baptizavit Tomis, prohibuit, ne quidquam aliud crederem.* Dorotheus di-

Sæculum V. xit: *Fidei Nicænæ, in qua baptizatus*
A.C. 451. *sum, & Decisioni Concilii Epbesini contra*
Nestorium adhaereo; aliam Fidem non no-
vi. Barsumas, opera Interpretis, Syria-
 ce enim loquebatur, dixit: *Fidem teneo,*
quam trecenti, & octodecim Patres tenuerunt;
ita fui baptizatus: in Nomine Patris,
& Filii, & Spiritus S. sicut Dominus ipsos docuit Apostolos. Similia & ceteri responderunt.

Archidiaconus Aetius propius ad eos accedens, dixit: *Eadem Concilii, ac Patrum Nicænorum Fides est.* Cum vero postea quæstiones motæ fuissent, SS. Patres Cyrillus, & Celestinus, & nunc Sanctissimus Papa Leo ediderunt epistolas, in quibus Symbolum explicatur, & quas Concilium Oecumenicum reverentia debita recipit. Num ergo Concilii iudicio obeditis, & Nestorium, atque Eutychen anathematizatis? Carosus respondit: *satis Nestorium anathematizavi.* Aetius: num etiam Eutychen cum Sancto Concilio anathematizas, vel secus? Carosus: *nunquid scriptum est: nolite iudicare, & non iudicabimini? Sudent hic Episcopi, cur ergo tu loqueris?* Aetius: *responde ad ea, quæ te Concilium, mea opera utens, interrogat! an Sancto Concilio Oecumenico obedientiam præstas, vel non!* Carosus iterum Concilium Nicænum obtendit, & sermonem clausit his verbis: *Si Eutyches aliud,*
 æ

Matth. 7.

p. 532.

ac Ecclesia Catholica, credit, Anathe- Sæculum V.
A. C. 451.
ma sit!

Magistratus jusserunt legi Libellum, a Fauſto aliisque Abbatibus Catholicis Imperatori traditum, contra Euty-
chis Discipulos, qui Confessione Fidei subscribere, etiam sæpius ab Anatolio, aliisque, moniti recufabant. Hujus Libelli conclusio erat; rebelles hos juxta Regulam Monasticam puniendos, & e loco, in quo conventus agebant, ejiciendos. Dorotheus Euty-
chis opinionem propugnare ausus est, affirmans ipsum esse Catholicum, quod sufficeret dicere, illum, qui passus est, unum esse de Trinitate. Omnes Episcopi dixerunt: *an vultis subscribere Epistolæ, vel non vultis?* Nempe de epistola S. Leonis loquebantur. Dorotheus dixit: *credo in Baptismum, at epistolæ non subscribo.* Magistratus dixerunt: *Ministris, ab Imperatore ad vos missis, promisistis, vos Concilii Decretis obedientes exhibituros; cur igitur jam resistitis?* Dorotheus respondit: *rogavimus Imperatorem; faceret, ut Concilium Fidem Nicænam confirmaret.* (*) Tum Magistratus

Q 9 3

(*) Euty-chiani hic, Fidem Nicænam! ingeminant, quam non capiunt, aut pervicaciter capere nolunt. Ita hodierni Protestantes nihil sæpius in ore habent, quam: Scriptura! Scriptura!

ra!

Sæculum V. A.C. 451. stratus Patres rogarunt, ut pervicacibus duorum triumve dierum moram concederent; sed Carosus, & Dorotheus sine fronte; se a sententia, quæ semel placuisset, nullatenus posse dimoveri. Hic Acta Sessionis quartæ Concilii Calcedonenfis secundum antiquissima Exempla finiuntur; in hodiernis etiam exitus causæ Carosi, & Dorothei, itemque dissensio inter Photium Tyriensem, & Eustathium Berythensem leguntur, quæ hic referemus.

p. 526. Ubi Alexander Presbyter, & Visitator, a Concilio missus ad Imperatorem in causa Monachorum Schismaticorum, rediit, quæ Imperator mandasset, retulit in hunc modum: *ad Imperatorem detuli; a Dorotheo, & Caroso jactari, Suam Majestatem ipsis promississe, ipsam Monasteria nosque convocaturam, ut Partem utramque coram Sancto Evangelio audiret. Imperator ambobus nobis Joanni Decurioni, & mihi mandavit, ut suis verbis Abbatibus diceremus: Si ego ipse vos au-*
dire

ra! S. Scripturam etiam nos Catholici habemus. At si sensum Sacræ Scripturæ diversi diverse explicent, non aliud superest ad veritatem perveniendi Remedium, nisi petitum ab Auctoritate, quam nos Catholici in testimonio Ecclesiæ Romanæ invenimus infallibilem, Protestantes vero nullam; vel, qualis illa sit, tandem aliquando ostendant.

divi voluissim, non fuisset opus, ut Concilium Oecumenicum vexarem, & in hunc locum cogere; sed cum Episcopi in hunc ipsum finem collecti essent, dixi vobis, ut ipsos adiretis, & ex ipsis, quæ ignoratis, disceretis; scitote enim! quæcunque Concilium Oecumenicum decreverit, & scripta mihi tradiderit, ea sequor, amplector, & credo. Nullum ergo vobis de hoc nostro proposito remaneat dubium, nihil aliud responsi obtinebitis.

His auditis Concilium exclamavit: Annos plurimos Imperatori! annos plurimos Imperatrici! Tum secundo lectus est libellus supplex, quem Carosus, & Sectatores ejus Imperatori tradiderant, ut Dioscori Restitutionem peterent. Archidiaconus Aetius postea petiit, ut Canones contra Schismaticos legerentur, & Concilio jubente, ex Libro legit Canones 83. & 84. qui quartus, & quintus inter Canones Concilii Antiocheni leguntur. Ex his videmus, Ecclesiam jam illa ætate Collectione, cui titulus: *Codex Canonum Ecclesie universalis*, tali, qualem hodieque habemus, usam fuisse. Perlectis his Canonibus Concilium, Imperatoris & Magistratum Bonitatem ratam habens, Monachis refractariis triginta dierum moram, nempe a decima quinta Octobris usque ad decimam quintam Nov. concessit. His diebus elapsis, in-

Sæculum V.
A. C. 451.

p. 537.

vid. Bibl.
Justel. to.
I. p. 44.

p. 540.

Qq 4

quit

Sæculum V.
A.C. 451.

quit Concilium: Clericos ad eos mitte-
mus, qui moneant, ut Concilii Decretis se
subjiciant, secus, omni Gradu, Dignita-
te, Monasteriorum Regimine, & ipsa Com-
munionem privati sint. Si fugere volue-
rint, iisdem pœnis subjaceant, & juxta
Canones a Potestate Sæculari ad obedi-
endum compellantur. Dies decima quinta
Octobris biduo superior est quarta Con-
cilii Sessione, in qua auditi fuerant, &
Actum hoc peculiare triduo posterius,
nempe vigesima Octobr. datum,

§. XIX.

*Causa Photii Tyriensis, & Eustathii
Berytensis.*

Causa litis inter Photium Tyriensem, &
Eustathium Berytensem hæc erat.
Photius dicebat, sibi soli in prima Phœ-
nice Metropolitæ jura competere, & que-
rebatur, Eustathium Theodosii Junioris
favore, quem sibi conciliaverat, adjutum,
effecisse, ut Berytus in Metropolim eri-
geretur, & inde sibi Jurisdictionem, atque
jus ordinandi in sex Ecclesias Byblensem,
p. 544. Botrysenam, Tripolitanam, Orthosiade-
nam, Arcasenam, & Antaradenam arro-
gare. Eustathius, ut Judicium eluderet,
p. 545. dicebat, ante omnia Fidei Formulæ esse
subscribendum; sed nihilominus Magi-
stratus Photii Libellum legi jusserunt.
Edixerunt deinde, Imperatorem nolle,
ut

ut causæ Episcoporum secundum Leges Cæsareas, & Pragmaticas deciderentur, (*) sed secundum Canones, & interrogarunt Patres, quid potius cuperent, ut duorum Episcoporum causa vel secundum Canones, vel secundum Leges Civiles judicaretur. Concilium dixit: *judicetur secundum Canones! nullus hic sit Pragmaticis vigor, Canones prævaleant!* (**)

Sæculum V.
A.C. 451.

p. 540.

Eustathius pro sua causa Auctoritatem cujusdam Concilii Constantinopolitani adducebat; illico Proceres quærere, an Conventus Episcoporum, Constantinopoli jam prius existentium, Concilium dici posset. Triphon, ex Insula Chio Episcopus, dixit: *appellatur Concilium, iisque ibidem, qui actionem movent, jus dicitur. Mos est Constantinopoli per antiquus, ut Episcopi, in urbe degentes, emergentibus causis Ecclesiasticis, congregentur, eas decidant, & quærentibus Responsa tribuant.* Istud Conciliorum ge-

Sessio
quarta.

p. 548.

Qq 5 nus

(*) Clarissimum pro Immunitate Ecclesiastica testimonium!

(**) Es war dem Protestantischen Uebersetzer nicht gelegen, die letzte Zeile, *nullus hic sit &c.* zu übersetzen, darum hat er sie ausgelassen. In dem vorhergehenden Abschnitte hat er auch einige Zeilen ausgelassen, nebst unzähligen andern Fehlern.

Sæculum V.
A. C. 451.

nus Græce vocatur: *Synodos endemoufa*, id est Concilium permanens.

Lectus quoque est Canon Concilii Nicæni, qui Jus ordinandi Metropolitanæ in societate suorum Provincialium attribuit. Tum Magistratus Quæstionem moverunt; an in una Provincia duo Metropolitanæ esse possent. Concilium dixit: non nisi unum esse posse. Magistratus pronuntiarunt: *secundum Canones Nicænos, & Concilii præsentis Sententiam, Photius Tyriensis solus in omnibus Civitatibus primæ Phœnicæ Jure ordinandi gaudebit, & Episcopo Eustathio vi Pragmaticæ Cæsareæ supra alios Provincie Episcopos nihil juris competet! Edicat Concilium, an consentiat! Concilium dixit: justum est hoc Judicium! a Deo hoc Judicium est! vivat diu Imperator! vivat Imperatrix! Magistratus vivant!*

Magistratus interrogarunt, quid Concilium de Episcopis a Photio ordinatis, deinde vero ab Eustathio depositis, & in ordinem Presbyterorum redactis statueret. Concilium dixit: *volumus, ut Episcopali Dignitate gaudeant! æquitas postulat, ut ad Civitates, in quibus a suis Metropolitanis Episcopi ordinati fuere, redeant.* Papæ Legati dixerunt: *Episcopum in Presbyterorum ordinem redigere, Sacrilegii genus est; verum si eum functionibus Episcopalibus privandi causa legitima existat,*

ut, ne quidem in ordine Presbyterorum
 tolerandus est. Anatolius Constantino-
 politanus, Maximus Antiochenus, Juve-
 nalis Jerosolymitanus, & ceteri omnes
 ejusdem Sententiæ fuere. Cecropius
 Sebastopolitanus petiit, ut Regula illa, ne
 valeant Leges Pragmaticæ, si Canonibus
 adversentur, ad omnes Provincias exten-
 deretur; idque, Concilio probante, de-
 cretum est. Acta hæc duo singularia vi-
 gesima Octobris data sunt.

Sæculum V.
 A. C. 451.

§. XX.

Sessio quinta. Formula Fidei rejecta.

Sessio quinta Concilii Calcedonensis
 undecimo Kalendas Nov. nempe 22. ^{p. 566.} 22. *Octobr.*
 Octobr. celebrata est. Magistratus di-
 xerunt: *docete nos, quid de Fide a vobis
 decisum fuerit.* Tum Asclepiades, Dia-
 conus Constantinopolitanus, legit Fidei
 Formulam, quam Actis inferere Patribus
 non placuit. Aliqui varia opponebant,
 quos inter Joannes Germaniciensis dixit:
inepta est hæc Formula, dictetur alia. Ana-
 tolius Constantinopolitanus ad Conci-
 lium dixit: *num placet Formula?* omnes
 Episcopi, Romanis, & quibusdam Orien-
 talibus exceptis, exclamarunt: *Formula
 omnibus placet! hæc est Patrum Fides!
 qui aliud credit, Hæreticus est. Anathe-
 ma illis, qui aliud credunt! ejicite Nesto-
 rianos!* Anatolius dixit: *num veri Fidei
 For-*

Sæculum V. *Formula omnibus placuit?* Episcopi dixerunt: *placuit omnibus! aliud non credimus; est Fides Patrum! scribatur, Sanctam Mariam esse Matrem Dei! id Symbolo addatur!*

Legati Papæ dixerunt: *Si Epistola Beati Episcopi Leonis non consentitis, jubete, ut detur nobis Rescriptum; redibimus, & Concilium in Occidente agetur.* Magistratus: *si vobis videatur, Nos, & sex Episcopi ex Oriente, tres ex Asia, tres ex Ponto, tres ex Illyrico, tres ex Thracia, Archiepiscopus Anatolius, & Romani, in Oratorio Ecclesiæ congregiemur; tum, omnibus mature examinatis, indicabitur vobis, quid de Fidei Doctrina statutum fuerit.* Episcopi clamarunt: *Formula omnibus placuit! cumque viderent, Joannem Germaniciensem ad Magistratus propius accedere, exclamarunt: Nestorianos ejicite! Apage! Dei inimicos! Formula veri omnibus placuit, jubete, ut signa apponantur! qui non subscripserit, Hæreticus est! Spiritus Sanctus eam didavit! in hac hora omnes subscribant!*

Concilium
Calcedo-
nense.

Post repetitos similes clamores, Magistratus dixerunt: *Dioscorus dicere solebat; Flavianum deposui, quia assererat, duas esse Naturas. Formula duas Naturas loquitur.* Anatolius dixit: *Dioscorus non ob Fidem depositus fuit, sed quia Archiepiscopum Leonem excommunicavit,*
&

& ter vocatus, venire recusavit. Ma-
 gistratus: *an epistolam Archiepiscopi Leo-*
nis recipitis? Episcopi clamarunt: *ita*
est, recepimus eam, & subscripsimus. Er-
 go, reposuerunt Magistratus, *quod Epi-*
stola continet, ponatur in Formula! Epis-
 copi: *non opus est alia Formula, nihil in*
ea deest, Doctrinam epistolæ confirmat,
Archiepiscopus Leo eadem nobiscum cre-
dit! eadem ac Cyrillus docuit; Cæle-
stinus, & Sixtus, ea, quæ dixit Cyrillus,
confirmarunt. Absit a Formula omnis
dolus! Magistratus: *acclamationes vestræ*
ad Imperatorem deferentur. Simul No-
 tarium Berenicianum mittunt ad Re-
 giam.

Is, post brevem moram reversus, di-
 xit: *Imperator jubet, ut ex Magistratum*
consilio Episcopi sex ex Oriente, ex Ponto
tres, ex Asia tres, ex Thracia tres, ex Il-
lyrico tres, cum Archiepiscopo Anatolio,
& Romanis, in Oratorio Ecclesiæ coeant,
& Fidem definiant, ita, ut omnes consen-
tiant. Si hoc vobis non placet, singuli
fidem suam per os Metropolitanæ sui edicant,
si nec istud lubet, scitote, Concilium in Oc-
cidente celebrandum esse, quia hic in unam
Fidem consentire detrectatis. Postquam
 adhucdum aliqui obstitissent, tandem om-
 nium Episcoporum suffragiis decretum,
 ut res per Mandatarios tractaretur. Ita-
 que Magistratus Oratorium S. Euphemie
 intra

Sæculum V.
 A.C. 451.

p. 56a.

Sæculum V.
A.C. 451.
intrarunt, & cum ipsis Anatolius Constantinopolitanus, quatuor Legati, Pascasinus, Lucentius, Bonifacius, & Julianus Coanus; Maximus Antiochenus, Juvenalis Jerosolymitanus, Thalassius Cæsariensis, Eusebius Ancyranus; Quintillus, Atticus, & Sozon, Episcopi ex Illyrico; Diogenes Cyzicenus, Leontius Magnesiensis, Florentius Sardensis, Eusebius Doryleensis, Theodorus Tarsensis, Cyrus Anazerbensis, Constantinus Bostrensis, Theodorus Claudiopolitanus in Isauria, Francion, Sebastianus, & Basilius, Episcopi ex Thracia. Universim viginti duo Præsules.

p. 561.

§. XXI.

Fidei Formula approbata.

Omnibus ad Fidem pertinentibus sapienter ponderatis, Magistratus, & Episcopi ex Oratorio processerunt, cunctisque confidentibus, Magistratus dixere: *placeat Sacro Concilio in silentio audire, quæ, nobis præsentibus, de Fide definita fuere.* Tum Aetius, Archidiaconus Constantinopolitanus, Fidei Formulam, Concilii nomine scriptam, recitavit. In Exordio Symbolum Nicænum, & Constantinopolitanum ad litteram referuntur. Deinde dicitur: *Hoc Symbolum ad perfectam Religionis cognitionem sufficiebat; cum vero veritatis inimici nova vocabula*

p. 564.

p. 565.

cabula excogitassent, atque illi *Mysterium Incarnationis* destruere conarentur, *Notamen Matris Dei Virgini negantes*, & isti *confusionem, ac commixtionem inducerent, dum fatuæ opinionis monstrum comminiscuntur, unam esse Carnis, Divinitatisque Naturam, itemque Naturam Divinam Filii Dei pati posse, Sacrum Concilium Oecumenicum, ut omni Novitati se opponeret, & Ecclesiæ Doctrinam eandem semper, & inconcussam stare demonstraret, definivit; Primo, Doctrinam, & Fidem trecentorum, & octodecim Patrum manere inviolatam. Deinde Sacrum Concilium Doctrinam confirmat, quam centum quinquaginta Patres, Constantinopoli congregati, de Spiritus Sancti Substantia, illorum causa, qui huic veritati obstrepebant, docuerunt, quamvis præcedenti expositioni nihil deesse crederent. Porro contra illos, qui *Mysterium Incarnationis* destruere nituntur, Concilium Beati Cyrilli epistolas Synodales, tam illas, quas ad Nestorium, quam eas, quas ad Orientales dedit, erroribus Nestorii refellendis, & genuino sensui Symboli explicando maxime idoneas recipit; his Concilium Sanctissimi Archiepiscopi Leonis epistolam, ad Flavianum adversus Eutychis Hæresin datam, S. Petri Fidei consentaneam, confutandis erroribus, & stabiliendæ veritati aptissimam, jure adjungit.*

Ita-

Sæculum V.
A.C. 451.

p. 568.

Fidei
Formula.

v. Evagr.
II. hist. c. 5.
in fine.

Itaque, SS. Patrum Doctrinæ inba-
rentes, voce unanimi declaramus; confi-
teri oportere, unicum, & eundem Jesum
Christum, Dominum nostrum, Eundem
perfectum in Divinitate, & perfectum in
Humanitate, verum Deum, & verum Ho-
minem, eundem ex Anima Rationali, &
Corpore compositum, Consubstantialem
Patri secundum Divinitatem, & Consu-
stantialem nobis secundum Humanitatem,
nobis per omnia, excepto peccato, similem,
Genitum ex Patre ante Sæcula secundum
Divinitatem, & in novissimis temporibus
natum ex Virgine Maria, Matre Dei, se-
cundum Humanitatem, propter nos, &
propter nostram Salutem. Solum, & eun-
dem Jesum Christum, Filium unicum, Do-
minum, in duabus Naturis, sine confusione,
sine mutatione, sine divisione, sine separa-
tione, ita ut conjunctio diversitatem
Naturarum non tollat; imo utriusque
Naturæ proprietates conservantur, & in
unica Persona, atque in unica Hypostasi
conveniunt; Non enim dividitur, aut in
duas Personas separatur, sed unus, & idem
est Filius unicus, Deus, Verbum, Dominus
Noster Jesus Christus. Concilium pro-
hibet, ne quis, cujuscunque sit conditionis,
aliud doceat, vel credat. Episcoporum,
& Clericorum pena erit Depositio; Mo-
nachi, aut Laici anathematizentur.

Hac

Hac Fidei Confessione perlecta, omnes Episcopi exclamarunt: *Hæc Patrum Fides est! Metropolita sine omni mora subscribant! præsentibus Magistratibus subscribant! quod bene definitum est, nullam dilationem patitur. Hæc est Apostolorum Fides! banc omnes sequimur!* Magistratus dixerunt: *Quod Patres decreverunt, & omnibus probatur, ad Imperatoris aures deferetur.* Hic fuit Sessionis quintæ finis.

Sæculum V.
A. C. 451.

§. XXII.

Sessio Sexta. Marciano præsentē.

Triduo elapso, nempe octavo Kalendas Nov. seu 25. Octobr. Patres ad Sessionem Sextam convenerunt. Tum, in maxima Episcoporum frequentia, Marcianus Imperator, Magistratibus, qui alias adesse solebant, & quibusdam aliis, universim quatuor supra triginta, Purpuratis comitantibus, Concilium ingressus est. Orationem habuit ad Concilium lingua latina, nempe Romano Imperio propria, quam Interpretes verbis græcis reddebant. Dicebat; cum Concilium convocasset, propositum sibi fuisse, conservare Fidei puritatem, cui ab aliquo tempore quorundam perversi affectus, & avaritia, labem intulissent. (his verbis absque dubio Crysaphii sordida cupido notabatur) Subjungit; circa Mysterium

p. 573.

25. Octobr.

p. 576.

Hæc Hist. Eccles. Tom. VI. Rr In-

Sæculum V. A.C. 451. Incarnationis nihil aliud credendum, quam quod Patres Niceni, & S. Leo in sua epistola ad Flavianum, docuissent. Testatur, se Constantini exemplum secutum, voluisse Concilio interesse, ut Fidem confirmaret, non vero, ut Potentiam ostentaret. Patres deinde hortabatur, ut Fidem, sicut eam per Traditionem accepissent, sincere explicarent. Omnes Episcopi exclamarunt: *Plurimos annos Imperatori! diutissime vivat Imperatrix! longissimam vitam Principibus orthodoxis!* Tum Aetius Archidiaconus dixit: Formulam Fidei a Concilio editam ad manus sibi esse, & Imperatore jubente, legit. Illa nimirum erat Formula, quam pridie omnes Episcopi, centum quinquaginta sex numero sua manu signaverant, & in Capite Nomina Legatorum conspiciebantur. (*) Diogenes, Metropolita

(*) Die Worte des Herrn Fleury sind: *c'etoit celle du jour precedent, qui fut souscrite par tous les Evêques, au nombre de trois cent cinquante six, commençant par les Legats.* Der Protestant hat sie auf der 605. Seite, im 4. Theile, also gegeben: Das war diejenige, die bey letzterer Session abgefasset, und von 356. Bischöfen war unterzeichnet worden, worunter aber die Kayserlichen Commissarien oben an stunden. Das heisset ja seine liebe Leser betrügen. *Les Legats*, nämlich die Päpstlichen, nennt er Kayserliche Commissarien.

Sæculum V.
A.C. 451.

polita Cyzicenus, suo, & sex aliorum Episcoporum Suffraganeorum absentium nomine subscripserat. In hunc modum etiam Theodorus Tarsensis, & duodecim alii Metropolitæ, signum apposuerant.

Imperator quæsit, an totum Concilium in hanc Fidei Confessionem consensisset. Episcopi omnes exclamarunt: *Hæc omnium nostrum Fides est! omnes libere subscripsimus! omnes Catholici sumus!* His addebant vota plurima, & acclamationes in laudem Imperatoris, & Imperatricis, ipsum Nomine alterius Constantini, & ipsam secundæ Helenæ celebrantes.

p. 605.

Imperator dixit: *Jam, Fide Catholica satis explicata, justum, & æquum existimamus, ut in futurum omnis Divisionis tollatur occasio. Quisquis igitur, de Fide disputans, publice tumultum moverit, si homo privatae sortis fuerit, Civitate Imperii expelletur; si publico officio fungatur, eodem privabitur; si Clericus sit, deponetur, & pœnas ad arbitrium infligendas subibit.* Episcopi omnes exclamarunt: *vivat Imperator! vivat piissimus Princeps! Tu Ecclesiis periclitantibus subvenisti, tu Fidem labefactatam confirmasti! vivat Imperatrix! Deus Imperium vestrum defendat! Tu Hæreticos ejecisti! Anathema Nestorio, Eutyci, & Dioscoro!*

Imperator
in Concilio

Rr 2

Impe-

Sæculum V.

A. C. 451.

Imperator dixit: *Sunt quidam articuli, quos Honoris causa vestro Iudicio reservavimus, quod arbitravemur, id genus præcepta magis in Concilio per Canones, quam per Nostras Pragmaticas promulgari oportere.* Hos igitur Articulos, jubente Imperatore, Beronicianus Notarius legit; tres erant, primusque scriptus in hunc modum: *Eos, qui Bona Fide vitam Monasticam amplectuntur, merito honore prosequimur; quia vero sunt, qui sub specioso obtento Ecclesiæ, & Status pacem perturbant, statuitur, ne quis Monasterium ædificet, illius Civitatis Episcopo, & Loci Domino non consentientibus; Monachi vero sive in Civitatibus, sive in agris habitent, sub Episcopi Potestate sint, quiete vitam agant, jejuniis, & orationi unice vacent, nullis vel Ecclesiasticis, vel Sæcularibus negotiis implicentur, nisi exigente Necessitate id ipsis Episcopus præceperit. Item servos, nisi Dominorum voluntas id ratum habeat, in sua Monasteria suscipere nequeant.*

Articulus secundus hujus erat tenoris: *Quandoquidem non nulli Clerici, & Monachi amore sordidi lucelli Sæcularibus Negotiis se ingerunt, Concilium præcipit, ne quis Clericus alienæ villicationis curam, aut quamcunque administrationem in se suscipiat, dempto casu, quo ipsi Episcopus prædiorum Ecclesiæ curam commiserit.* Si
hat

bac prohibitionem contempta, quis vel per se, vel per alium, administrator extiterit, penis Ecclesiasticis castigabitur, & si contumax perseveret, sua Dignitate privabitur. In Articulo tertio legebantur sequentia: Clerici, qui uni Ecclesie serviunt, ad alterius Civitatis Ecclesiam destinari non possunt, sed in illa, in qua ordinati sunt, contenti vivant, nisi forte, qui Patria sua expulsi, ad aliam Ecclesiam transire coacti sunt. Si quis, non obstante hoc mandato, Clericum alterius Episcopi receperit, uterque tam Episcopus suscipiens, quam Clericus susceptus excommunicabitur, donec ad suam Ecclesiam redeat. His tribus Articulis recitatis, Imperator eos Episcopo Anatolio in manus dedit, & post aliquas Acclamations, dixit:

In Honorem S. Euphemie, & vestrae Sanctitatis, volumus, ut Civitas Calcedonensis, in qua S. Concilium congregatum fuit, Privilegiis Metropolitanae urbis gaudet; de cetero solum nomen habeat, ut Dignitas Metropolis Nicomediensis salvetur. Id Concilium acclamando probavit. Ad ultimum Patres subjiciebant: *Supplices rogamus, ut domum redire permittas!* Imperator respondit: Scio vos tam longa commoratione fatigari, sed tres quatuorve dies adhuc sustinete, & negotia, quae placuerit, coram Magistratibus conficite, & confidite, vobis auxilium necessarium

Sæculum V.
 A. C. 451.

p. 612.

Concilium
 Calcedo-
 nense.

Rr 3

vium

Sæculum V. *rium non defuturum. Nemo vestrum,*
 A. C. 451. *antequam omnia perfecta sint, discedat.*
 Hunc Sessio Sexta finem sortita est.

26. *Octobr.* Ultima Episcoporum verba, quibus
 dimissionem postulant, clare indicant,
 ipsorum opinione Concilium fuisse fini-
 tum, postquam de Formula Fidei conve-
 nissent, & eidem singuli sua subscriptio-
 ne debitam Auctoritatem tribuissent;
 tres etiam Canones, quos Imperator pro-
 posuerat, approbaverant. Itaque nihil
 ultra agendum credebant, quod univer-
 salis Ecclesiæ Bonum tangeret; ex Re-
 sponso Imperatoris quoque apparet, quod
 ipsos ob causas solummodo privatas Cal-
 cedone retinuerit. Hinc veteres existi-
 mabant, sex priores Sessiones, & sequen-
 tes, in quibus non amplius quæstio de
 Fide fuit, disparis valde auctoritatis esse.

Ep. 3. tom. 5. Hæc de istis Sessionibus Papæ Pelagii II,
Conc. p. 629. ad Episcopos Istriæ circa annum 586.
Evagr. 11. scribentis, Sententia fuit. Evagrius quo-
hist. c. ult. que, Historiæ Scriptor, illius ferme æta-
 tatis, dum Excerpta ex Concilio Calce-
 donensi refert, in sex prioribus Sessioni-
 bus multum moratur, & sequentium sum-
 mam paucis delibat. Uterque in Septi-
 ma Sessione ponit viginti septem Cano-
 nes, quos hodie Sessioni decimæ quintæ,
 in fine Concilii, subnexos legimus. Inte-
 rim non nulla adhucdum visuntur exem-
 pla, in quibus conclusionem Sessionis
 sextæ

Ap. Baluz.
Nova. Coll.
p. 1282. to. 5.

Sextæ sequuntur, & Pelagius Papa affirmat, si omnia accurate pensentur, dictos Canones illius Sessionis partem esse, quod alia dies non fuerit apposita, & Episcoporum præsentium nomina non conspiciantur. His observatis (fuisse autem observatu digna, docebunt secutura) Sessiones Concilii Calcedonensis secundum Editiones vulgares referre prosequar.

Sæculum V.
A.C. 451.

Conc. p. 630.

§. XXIII.

sessio septima. Res inter Maximum, & Juvenalem componitur.

Concilii Calcedonensis Actus tres visuntur, qui pro septima, octava & nona Sessione habentur. In septima Magistratus dixerunt: *Imperator, Episcopis Maximo, & Juvenale suppliciter rogantibus, nobis mandavit, ut de Causa ipsorum cognosceremus. Ambo congressi, Pactum viva voce inierunt, quod nobis ab æquitate minime alienum videtur. Necessarium duximus, ut id ad Concilium referrent, & omnia vestro Consensu firmarentur.* Maximus Antiochenus dixit: *postquam diu tenuisset contentio, tandem inter Reverendissimum Episcopum Juvenalem, & me, convenit, ut S. Petri Sedi Antiochenæ utraque Phœnicia, & Arabia, Sedi vero Ierosolymitanæ triplex Palæstina, subjiciantur. Rogamus, ut istud Pactum, scripto Vestræ Amplitudinis, & Concilii Decreto,*

p. 613.

p. 616.

Rr 4

to,

Sæculum V. *to, ratum habeatur.* Juvenalis Jerosoly-
 A C. 451. mitanus dixit: *consentio, ut illa Diœcesis,*

in qua Christus resurrexit, triplici Pala-
estina, Antiochena autem utraque Phœni-
cia, & Arabia claudatur, peto, ut id vo-
cibus vestris confirmetur. Legati, Ana-

p. 617. *Metropolitæ alii, hanc conventionem*
confirmandam esse censuerunt, omnes
ceteri Episcopi acclamando consenserunt,
& Magistratus sua Auctoritate accesserunt. Hujus litis origo in eo quaerenda,

Sup. XXV. *quod Juvenalis Jerosolymitanus in Con-*
 §. 59. *cilio Ephesino molitus fuerat, & cui S. Cy-*
rillus, ut narravimus, se opposuit.

§. XXIV.

Sessio octava. Theodoretus restituitur.

Sessionis octavæ Materia Theodoretus
 fuit. Episcopi exclamarunt: *Theodo-*
 p. 620. *retus, hic stans, anathematizet Nestorium!*
 Theodoretus dixit: *Libellum unum tra-*
didi Imperatori, & Libellos alios Archi-
episcopi Leonis Legatis; prælegentur vo-
bis, si placeat audire; inde quid sentiam,
cognoscetis. Episcopi exclamarunt: *No-*
lumus, ut quidquam legatur! anathemati-
za Nestorium! Theodoretus: *ego, Deo*
sint Laudes! inter Catholicos educatus, &
Doctrinam Catholicam edoctus, eandem
predicavi. Non solum Nestorium, &
Eutychem, sed omnes, quicumque male sen-
tiant,

tiunt *rejicio*. Loquentem turbarunt Sæculum V.
A. C. 451.
 Episcopi clamantes: *missis ambagibus, dic*
Anathema Nestorio, & Doctrinæ ejus!
Anathema illis, qui Nestorium amant!
 Theodoretus: *quam vere vivo! nihil*
aliud loquor, quam quod Deo placitum
existimo. Primo, certissimum habete, me
nec desiderio ad Civitatem meam redeun-
di, nec Dignitatis recuperandæ ambitione
agi; non ideo buc veni; sed quia calum-
niam passus sum, veni, ut vobis persuadeam,
me esse Orthodoxum, & anathematizare
Nestorium, Eutychemque, & quemcunque
dicentem, duos esse Filios. Rursus Epis-
copi loquentis sermonem interruperunt
clamando: Dic præcise: Anathema Ne-
storio! & illis, qui cum ipso sentiunt!
 Theodoretus: *non dicam, antequam Fi-*
dem meam exposuerim. Credo! ()* Epis-
 copi tertio interrumpunt, dicendo: *Hæ-*
reticus est! Nestorianus est! ejicite Hære-
ticum! Theodoretus: *Anathema Ne-*
storio! Anathema illi, quisquis non di-
cit, Virginem Mariam Matrem Dei esse,
& quisquis Filium unicum in duos divi-
dit! Ego vero Formulæ Fidei subscripsi,
& Sanctissimi Archiepiscopi Leonis episto-
le. Hæc est Fides mea! &, post hæc om-
nia, Deus benedicat vobis!

R r 5

Magi-

(*) Volebat innuere se semper fuisse Ortho-
doxum.

Sæculum V.

A. C. 451.

Magistratus dixerunt: *nihil jam est, quod Theodoro obijciatur. Nestorio, vobis audientibus, Anathema dixit, Archiepiscopus Leo pro Orthodoxo eum habet, vestram Fidei Formulam lubenti animo recepit, denique Leonis epistola subscripta. Id solum superest, ut vestro quoque consensu, & Auctoritate, sicut Leo judicavit, Ecclesie sue restituatur. Omnes Episcopi exclamarunt: Theodoretus dignus est Sede sua! reddatur Ecclesie sua! quæ suum Pastorem, & Doctorem Orthodoxum recipiat. Vivat Archiepiscopus Leo!* Tum Magistratus dixerunt; sibi videri, Theodoretum, quod sibi objecta plene diluisset, Ecclesie suæ reddendum. Idem Anatolius Constantinopolitanus dixit. Maximus Antiochenus adjunxit: *diu est, quod sciam, ipsum esse Catholicum, sæpe enim in Ecclesia docentem auscultavi.* Juvenalis Jerosolymitanus, Thalassius Cæsariensis, Eusebius Ancyranus, Photius Tyriensis, & Constantinus Bostrensis idem suffragium tulere. Omnes deinde Episcopi conclamare: *æquum est Judicium! Jesu Christi Judicium hoc est! omnes approbamus.* Magistratus dixerunt: *ita judicante Concilio, Theodoretus Ecclesie Cyvensis Regimen resumet.* Alii præterea Episcopi tres, Sophronius Constantianensis, Joannes Germaniciensis, & Amphilo-chus Sidensis Nestorio, Anathema dicere

a Con-

p. 624.

Concilio jussi sunt. Hic Sessio octava Sæculum V.
A. C. 451.
finita.

§. XXV.

Nona, & decima Sessio. *Causa Ibas.*

In Sessione nona, cui eadem dies 26. p. 625.

Octobr. apposita, Ibas, Episcopus Edef-
senus, Concilium ingressus, dixit: *Cum,*
Eutyche me persequente, etiam quadragin-
ta dierum itinere absens, depositus fuisssem,
conversus sum ad Imperatorem, qui jussit,
ut Amplitudo vestra, & Sacrum Conci-
lium causam meam examini subjicerent.
Rogo vos igitur, ut ea, quæ Photius, &
Eustathius Episcopi judicarunt, legi ju-
beatis. Quippe Uranio, Episcopo Hime-
riensi, Eutyche partis addictissimo, in-
stigante, a quibusdam Clericis accusatus
sum; ejusdem quoque Uranii artibus effe-
ctum, ut ipse cum dictis Episcopis ad cau-
sam meam discutiendam Judex Delegatus
mitteretur. At vero innocens inventus
fui. Itaque, quæ Epbesi, me absente, acta
sunt, nulla pronuntiate! & meæ Ecclesiæ
me reddite! Proceribus interrogantibus, p. 628.
quid Patres censerent, Papæ Legati jus-
serunt, ut Acta, quibus Ibas ab omni cul-
pa absolutum se dicebat, legerentur.

Primo lecta est sententia, per modum
Arbitrii a Photio Tyriensi, & Eustathio
Berytheno, Tyri 25. Febr. anno 448. lata,
ex qua apparebat, Ibas Fidem suam pa-
lam

Sæculum V. iam fuisse professum, & Clericos, Accu-
 satores suos, in Gratiam recepisse. His
 A.C. 451. auditis, Judices reliqua in diem sequen-
 tem distulerunt, haud dubie, quod multa
 p. 632. superesse legenda, & jam noctem ruere
 viderent.

Altera die, sexto Kalendas Nov. seu
 p. 633. 27. Octobr initium Sessioni decimæ da-
 tum, ut Iba causa ad finem deduceretur.
 Ipse intravit, & querelas repetiit contra
 Eutychem, qui se quadraginta dierum iti-
 nera conficere, & viginti carceres subire
 adegisset, obtendens, quod in Concilio
 Ephesino, quamvis sententia in absentem,
 & sine cognitione causæ, lata esset, depo-
 situs fuerit. Cum Magistratus, quid
 Episcopis videretur, exquirent, exclam-
 marunt: *absens damnari non solet.* Iba
 dixit: *obsecro! non eram præsens, non
 fuit defensionis locus, nec loquendi licentia.*
 Episcopi exclamarunt: *pestime factum,
 quod virum istum contra Canones damna-
 verint. Quod adversus absentem agitur,
 nullum est; sic omnes sentimus.* Patricius,
 Episcopus Thyaneus, dixit: *Heri Arbi-
 trorum Sententia, qua ipsum Episcopum
 agnoscunt, lecta est; hanc omnes ratam ha-
 bemus.* Orientales exclamarunt: *justum
 est hoc iudicium!* verum quidam ex Epis-
 copis clamant: *contradicitur! adsunt,
 qui contra Episcopum Ibam Actionem mo-
 vent.*

XXVIII.
Accu-
e. His
equen-
l multa
ruere
ov. feu
nae da-
eretur.
contra
um iti-
subire
oncilio
ntem,
depo-
quid
excla-
Ibas
, non
centia.
ctum,
anna-
gitur,
cicus,
Arbi-
copum
m bo-
ustum
Epis-
sunt,
n mo-
Hi

Hi ergo in medium Concilii admissi
sunt. Quatuor erant viri, Theophilus
Diaconus, Euphrasius, Antiochus, &
Abraham. Theophilus dixit: *Postula-
mus, ut ea, quæ Berythi contra Ibam acta
sunt, legantur; sic cognoscetis, juste fuisse
depositum.* Postquam aliquamdiu litiga-
tum, Magistratus jusserunt, ut legeren-
tur. Primo Mandatum Imperatoris ad
Damasium Tribunum lectum est, dein-
de illa quæ in Judicio Berythensi prima
Sept. an. 448. acta, ubi Ibam absolutum
dimiserant. Volebant Magistratus, ut
illa quoque legerentur, quæ contra Ibam
in Pseudo-Concilio Ephesino acta fue-
rant; sed obstitabant Legati, dicentes,
nullam illorum omnium, quæ in isto
Concilio gesta fuissent, rationem habendam
esse, sed potius ab Imperatore suppliciter
petendum, ut Legem ederet, qua
vetaretur, ne quis conventum propudio-
sum Concilii Nomine honoraret. Edi-
xerunt vero, ibi gesta Maximo Episcopo
Antiocheno nocere non debere, quod
ipsius ordinationi cum illius Conciliabuli
infamia commune nihil esset. In eundem
sensum Anatolius Constantinopolitanus
contra Latrocinium Ephesinum locutus
est, iis exceptis, quæ Maximum respicie-
bant, eo magis, ajebat, *quod Sanctissimus
Archiepiscopus Leo, ipsum in suam Com-
munionem recipiens, dignum arbitratus
sit,*

Sæculum V.
A. C. 451.

p. 637.
Sup. lib.
XXVII.
c. 21.
Ibas.

Sæculum V. *sit, qui Ecclesiam Antiochenam reget.*
A. C. 451.

Nempe, etsi Maximus extra Concilium
 fuisset ordinatus, tamen ipsius ordinatio
 vitiato fundamento, quod erat Domini
 Depositio, contra jus facta, nitebatur.
 p. 676. Juvenali Jerosolymitano, Thalassio Cæsa-
 riensi, & aliis Metropolitibus, numero un-
 decim eadem stetit sententia. Tum om-
 nes Episcopi exclamarunt: *id ipsum sen-
 timus.*

Missis igitur actis Ephesinis, Magistra-
 tibus Patribus innuerunt, ut in causa Ibæ
 sententiam dicerent. Pascasinus omnium
 Legatorum ore dixit: *ex Actis, quæ lecta
 sunt, cognoscimus esse Orthodoxum; quam-
 obrem judicamus, ipsum Episcopatus Ho-
 nori, & Ecclesiæ suæ, unde per nefas detru-
 sus est, restituendum. Quod autem perti-
 net ad causam Episcopi Nonni, in ipsius
 Sedem immissi, quid de ipso statuendum,
 Episcopi Antiocheni est examinare. (*)*

p. 677. Ejusdem opinionis Anatolius Constanti-
 nopolitanus fuit, & in Ibam suspicionem
 nullam cadere pronuntiavit, quod S. Leo-
 nis Epistolæ sub cripsisset. Maximus An-
 tiochenus Ibæ epistolam orthodoxam edi-
 xit,

(*) Hic habemus Exemplum, SS. Pontifi-
 ces Episcoporum Causas Archiepiscopis judican-
 das reliquisse. Hoc sibi Anonymus II. & R. P.
 Balduinus notare debuissent.

xit, tumque in causa Nonni: *in Episco-*
pali dignitate permanebit, dum ejus cau-
sam cum Episcopis Provinciae discussero.

In hanc sententiam omnes reliqui Episco-
 pi iverunt, id solum exigentes, ut Ibas
 Nestorio, & Eutychi anathema diceret.
 Ibas dixit: *jam prius in litteris Nestorio,*
& ipsius Doctrinae Anathema dixi, & in
hoc hora millies anathematizo; facillime
enim millies affirmamus, quod semel bene
persuasum nobis habemus. Ergo Anathe-
ma Nestorio, Eutychi, & omnibus dicen-
tibus, unam Christi esse Naturam. Omni-
bus illis quoque Anathema dico, qui aliud,
quam hoc Sacrum Concilium, credunt.
 Magistratus dixerunt: *quod Sacrum Con-*
cilium de Iba decrevit, executioni manda-
bitur. Hic est Sessionis decimæ finis.

Hic ponitur Actus, Domnum con-
 tingens, quem vetera Exempla Sessioni
 septimæ subnectunt; hodie in latino tan-
 tum sermone extat. Maximus Antioche-
 nus a Magistratibus, & Concilio petiit,
 ut ex redditibus Ecclesiæ Antiochenæ
 pensio annua sustentando Antecessori suo
 constitueretur, quod ipsi permissum, &
 quantam esse oporteret pensionem istam,
 ipsius quoque arbitrio relictum. An id
 effectui datum, nescimus, quippe Dom-
 nus, abdicato Episcopatu, in Monaste-
 rium suum ad S. Euthymium secesserat,
 & nec ipse, nec quisquam alius ipsius no-
 mine

Sæculum V.
 A. C. 451.

Sessione de-
 cima.
 p. 681.

p. 681.

v. Quesn. dif-
 fert. 9. in S.
 Leon. & Ba-
 luz. Præf. in
 Conc. Calc.
 c. 32.

Sæculum V. A. C. 451. mine in Concilio Calcedonensi comparuit.

§. XXVI.

Sessiones undecima, & duodecima. Causa Bassiani, & Stephani Ephesini.

p. 684.
685.
688.
Ad Sessionem undecimam 29. Octobr. convenerunt Patres. Bassianus, quondam Episcopus Ephesinus, in Concilium intravit, comitante Cassiano Presbytero, petiitque, ut Libellus supplex, quem ipse tradiderat Imperatori, is vero ad Concilium deferri jusserat, legeretur. In eo querebatur, se de Sede sua vi detrusum. Magistratus petierunt, ut nomina eorum, contra quos agere vellet, ediceret. Respondit: *plures sunt, sed Princeps eorum est Stephanus, hodie Episcopus Ephesinus, is Sedem meam, & Bona possidet.* Jussurunt Magistratus, ut Stephanus responderet. Et ipse dixit: *Episcopi ex Provincia Asia in hoc loco sunt, veniant in Concilium, tunc ego me defendam.* Magistratus: *dum veniant, tu ipse responde!* Stephanus: *Iste Ephesi ordinatus non fuit, sed cum Sedes vacaret, collecta Gladiatorum, aliorumque armatorum manu intravit, & consedit. Postquam deinde juxta Canones fuisset rejectus, &, ut merebatur, expulsus, quadraginta Episcopi Asia, accedentibus Nobilium, Populi, & Clericorum Civitatis Ephesinae suffragiis, me ordinarunt.*

runt. *Hodie quinquaginta annos nune-* Sæculum V.
ro, ex quo Clericis hujus Ecclesiæ adscri- A. C. 451.
ptus fui.

Bassianus respondit: *a juvenilibus an-*
nis prima mihi semper pauperum cura fuit.
Nosocomium extruxi, in quod septuaginta
lectos intuli; ibi agrotos omnes, vel vul-
neratos excipiebam. Hæc pietas apud
Episcopum Memnonem, quis crederet?
mibi invidiam creavit, quia omnes me ama-
bant. Hinc nihil non movit, ut me urbe
pelleret. Quadam die manus mihi impo-
nens, Episcopum Evasenum ordinavit. Re-
nitebar ego; ipse vi adhibita me ab hora
tertia usque ad Meridiem coram altari de-
tentum, ea crudelitate verberavit, ut Ev-
angelium, & Altare copioso sanguine re-
aspergerentur. Evasam non ivi, nec un-
quam illum locum vidi. Abiit e vivis
Memnon, & ordinatus est Basilius; Is
cum Synodum Provincialem convocasset,
comperto, vim mihi fuisse illatam, alium
ad Ecclesiam Evasenam regendam ordina-
vit, me vero Episcoporum gradui, & Com-
munioni Fidelium restituit. Ipso quoque
fatis functo, in Cathedram Ephesinam eve-
ctus sum, invitus, vim magnam mihi infe-
rentibus populo, Clericis, & Episcopis, quo-
rum unus, nempe Olympius, hic præsens est.
Electionem istam Imperator ratam habuit.
Constantinopolim profectus, cum Proclo
communicavi, qui epistolas suas Synodicas p. 689.

Hist. Eccles. Tom. VI.

ss

ad

Sæculum V. *ad me misit. In hoc statu fui per annos*
A. C. 451. *quatuor, atque Episcopos decem, & plures*
Clericos ordinavi. Tum vero, cum Im-
perator, ad Ecclesiarum pacem conservan-
dam, Silentiarium misisset cum epistolis,
sequenti die, peracta Liturgia, exeunti,
manus mihi injiciunt, vestes Sacerdotales,
& quæcunque habebam, rapiunt, unum-
que e medio ipsorum, nempe hunc, qui ad-
stat, Stephanum, correptum, Episcopum
faciunt.

Stephanus dixit: *Episcopi in hac civi-*
tate sunt, veniant, & veritati testimonium
reddant! Bassianus ingressus est in Eccle-
siam cum Gladiatoribus, aliisque, enses, &
faces portantibus, & in Cathedra resedit.
Hæc causa est, quod Sanctissimus Episco-
pus Romanus Leo, Beatus Flavianus Con-
stantinopolitanus, Episcopus Alexandri-
nus, & Episcopus Antiochenus ipsum eje-
cerint; hæc item causa est, cur Imperator
Theodosius miserit Eustathium, Silentia-
riis præfectum, ut inter ipsum, & paupe-
res, quos oppresserat, judicaret. Eusta-
thius Epbesum venit, & tres menses in
hanc causam inquirendo consumpsit.

Magistratus dixerunt: *Bassianus pro-*
p. 692. *bet, quod a Concilio Episcoporum, & post*
consuetum in Ordinatione intervallum
Causa *Epbesi Episcopus constitutus fuerit. Bassia-*
Bassiani. *nus dixit: Episcopus Evase nunquam fuit,*
nunquam illo me contuli, hoc nomen inveni-

to *mibi impositum*. Stephanus petiit, ut ^{Sæculum V.} A. C. 451.
 legerentur Canones, quibus Translatio-
 nes Episcoporum prohibebantur; Magi-
 stratibus id jubentibus, Leontius, Episco-
 pus Magnesiæ, legit Canones Nonagesi-
 mum quintum, & Nonagesimum sextum,
 quos in Concilio Antiocheno decimo sex-
 to, & decimo septimo loco videre est. ^{Sup. XII.}
 In priori prohibetur, ne quis Episcopus ^{§. 12.}
 vacans se ipsum in Ecclesiam aliam vacan-
 tem ingerat, quamcunque vis sibi illatæ
 speciem obtendat. In secundo excom-
 municatur Episcopus, qui ad Ecclesiam,
 cui in Ordinatione sua destinatur, se non
 confert.

Magistratus dixerunt: *ostendat Bas-*
ilianus, quis ipsum constituerit Episcopum.
 Ipse neminem nisi Olympium, Episco-
 pum Theodosiopolitanum nominare po-
 tuit. Olympius interrogatus, dixit: ^{p. 693.}
Episcopo Basilio defuncto, domi meæ sede-
bam. Vocor a Clericis Ephesinis, ad or-
dinandum Episcopum. Veni, putans, alios
quoque Episcopos fuisse accersitos. Post-
quam per aliquot dies in diversorio expe-
ctassem, aliqui ex Clericis ad me venerunt,
dicentes: alii Episcopi non adsunt; quid
faciendum? dixi: Canones prohibent, ne
Episcopus unus alteri Ecclesiæ, præsertim
Insigni Metropoli, Episcopum det. Dum
hec loquor, domum infinita hominum mul-
tudo circumstat, me mei ipsius nescium
 Ss 2 abve-

Sæculum V. abvebunt, & in Ecclesiam deducunt. Unius
 A. C. 451. præ ceteris omnibus Tribuni, nomine Ho-
 loferici, memini, qui gladium strinxit.
 Itaque ducenti, trecentive viri pertraxe-
 runt me cum Bassiano, usque ad Cathedram
 Episcopalem, cui ipse impositus est. Bas-

Causa Epis-
 copi Ephesi-
 ni,

sianus dixit: *mentitur!* Magistratus ex
 Clericis Constantinopolitanis quæsierunt,
 an Proclus cum Bassiano, tanquam Epis-
 copo Ephesino, communicasset. Id om-
 nes affirmarunt, ipsi quoque Litteras Sy-
 nodicas dedisse, & Bassiani nomen Dipty-
 cis inseruisse.

Magistratus Stephanum postea inter-
 rogant; quomodo Bassianus fuisset depo-
 situs, & an ipse Stephanus a Concilio fu-
 isset ordinatus. Ipse repetiit, quæ dixe-
 rat; Bassianum Auctoritate Imperatoris
 Theodosii, & Leonis Papæ, fuisse depo-
 situm, de cetero excusans, quod ordina-
 tionis suæ testimonia præ manibus non
 haberet, non enim in mentem sibi venis-
 se, hanc causam, quam judicatam putas-
 set, motam iri. Lucianus, Episcopus By-
 senus, & Meliphtongius Episcopus He-
 liopolitanus, in medium procedentes,
 omnium Episcoporum ex illa vicinia No-
 mine, dixerunt; Bassianum contra Ca-
 nones fuisse depulsum, non judicatum,
 nec accusatum, postquam Sedem annos
 quatuor in pace tenuisset. Stephanus
 iterum; Bassianum a Leone Papa fuisse
 cen-

condemnatum; cumque jam prius ad-
 duxisset, eundem a Flaviano fuisse con-
 demnatum, Cecropius, Episcopus Seba-
 stopolitanus ad Stephanum: *Domine!*
quam potens est testimonium Flaviani, et-
iam defuncti! exprobrans, quod eundem
 Ephesi damnasset. Omnes Episcopi, &
 Clerici Constantinopolitani dixerunt: *ve-*
rissimum hoc est, Flaviani memoria eter-
num duret! ecce pœna talionis! ecce veri-
tas patet! Flavianus post mortem vivit,
Martyr pro nobis orat! ()*

Sæculum V.
 A. C. 451.
 p. 689.

Magistratibus, quid Concilio videretur,
 quærentibus, Episcopi exclamarunt:
Iustitia pro Bassiano stat. Canones obser-
ventur! Magistratus dixerunt: *Nobis*
vero videtur, nec Bassianum dignum esse,
qui Ephesi Episcopali Dignitate fulgeat,
utpote vi intrusum, nec Stephanum, qui
facta conjuratione, & malis artibus in-
travit, sed tertium esse eligendum. Ve-
runtamen omnia Patrum Judicio relin-
quimus. Statim Patres, missa propria,
 in Procerum Sententiam concesserunt,
 exclamantes: *justum est hoc Judicium,*
Dei Judicium est! vos Canonum, & Le-
gum Conservatores estis!

Tunc vero Episcopi Asiæ coram Con-
 cilio in pavementum se projicientes, cla-
 marunt: p. 700.

Ss 3

(*) Ecce! quam firmiter Patres illa ætate cre-
 diderint, Sanctos in Cælo pro nobis orare!

Sæculum V. marunt: *miserent vos nostri, & liberorum*
 A. C. 451. *nostrorum! si hic Episcopus ordinetur, in-*
terficientur filii nostri. Perdidimus Civi-
tatem. Istud ita accipiendum, plerosque
 horum Episcoporum antea (*) in Matri-
 monio vixisse, & Seditionem Ephesi com-
 movendam pertinuisse, si Episcopus illo
 mitteretur, qui Calcedone fuisset electus.
 Magistratus quæsierunt, ubi Episcopum
 Ephesinum secundum Canones eligi oportet.
 Episcopi dixerunt: *in Ephesina*
Provincia. Diogenes Cyzicenus dixit:
imo secundum consuetudinem hic debet or-
dinari. Si Episcopus Ephesinus novissimus
Constantinopoli ordinatus fuisset, mala,
quæ inde orta sunt, prævenissemus. Ibi
infimæ fæcis homines ordinantur; hinc
illæ lacrymæ! Urbes Chalcedonem, &
 Constantinopolim, pro una habet propter
 magnam propinquitatem. Leontius, Epis-
 copus Magnesium, dixit: *a tempore S. Ti-*
mothæi usque in hanc diem viginti septem
Episcopi numerantur, omnes Ephesi ordi-
nati;

(*) Hier sind des Herrn Fleury Worte: *il faut*
entendre, que la plupart de ces Evêques avoient
été mariés; welches andeutet, sie hätten vorher,
ehe sie zu Bischöfe ordiniret worden, im Ehestande
gelebet. Der Protestantische Uebersetzer hat sol-
che verfälschet, und gegeben: daß diese Bischöfe
verheirathet gewesen, Familien gehabt. Wel-
ches einen ganz andern Begriff vorstellet.

nati; *solus Basilius adhibita vi hic ordinatus est, quod non sine cædibus factum.* Philippus, Presbyter Constantinopolitanus, dixit: *S. Episcopus Joannes, in Asiam profectus, Episcopos quindecim deposuit, aliosque in eorum locum ordinavit. Memnon hic confirmatus est. Heraclides, aliique ex nostri Archiepiscopi consensu ordinati fuere. Similiter Beatus Proclus Basilium ordinavit.* Magistratus videntes, hanc quaestionem longo examine indigere, cetera in alteram diem distulerunt.

Sæculum V.
A. C. 451.

Sup. XXI.
§. 6.

Igitur sequenti die, trigesima Octobris, ad Actionem duodecimam congressi sunt, ut causam Ephesiorum finirent. Magistratus dixerunt: *dum assidue in Concilio versamur, Republicæ negotia negliguntur. Itaque ut prompte ad finem perveniamus, rogamus vos, ut edicatis, an vobis quidquam novæ lucis in perplexa Ephesiorum causa affulserit.* Anatolius dixit: *me Judice, Neuter in illa Civitate Episcopus sit, sed eligatur tertius, quia uterque contra Canones fuit intrusus. Episcopalem tamen Dignitatem retinebunt, & ex Ecclesiæ proventibus sustentabuntur.* Legatorum eadem fuit Sententia. Magistratus, jubentes afferri Evangelium, Episcopos obtestabantur, ut in hac causa bona Fide judicarent, quod sibi conscientia suggereret. Anatolius Constantinopolitanus in sententia perstitit, & similiter

Ss 4

Legati,

Sæculum V. Legati, tum idem Maximus Antioche-
 nus, Juvenalis, Thalassius, & speciatim
 octo alii Episcopi, pronuntiarunt. Secu-
 tus est clamor omnium, suis suffragiis
 eandem Sententiam confirmantium. De-
 inde Magistratus, approbante Concilio,
 decreverunt; Bassianus, & Stephanus a
 Sede Ephesina amoverentur, Dignitatem
 Episcopalem tamen servarent, ex ejusdem
 Ecclesiæ ærario pro mensa, & vestitu du-
 centos aureos, annuam pensionem, acci-
 perent, (hæc summa ferme mille sexcen-
 tis libris nostræ Monetæ æquivalet) &
 tandem alius Episcopus Ephesinæ Eccle-
 siæ secundum Canones ordinaretur.

30. Octobr.

§. XXVII.

*Actio decima tertia. Causa Ecclesiarum
 Nicomediensis, & Nicænæ.*

p. 702. Eadem die, trigesima Octobris, Actio
 decima tertia peracta. Libellus sup-
 plex Eunomii Nicomediensis legi jussus
 est, in quo querebatur, Metropolis suæ
 jura ab Anastasio Nicæno violari, & quod
 Clericos Ecclesiæ Basiliopolitanæ excom-
 municasset. Anastasius utrumque factum
 negabat, dicebatque: *Basilinopolis oppi-
 dum erat, ut plura alia, Nicææ subjectum.*
Ex Imperatoribus aliquis, sive Julianus is

*Sup. l. XI. fuerit, sive alius, jura Civitatis, & Ma-
 gistratus, Nicæa accitos, dedit.* Julianus
 Conc. Calc. Imperator fuit, qui in hac Civitate No-
 men

p. 712.

men

men Matris suæ Basilinæ celebrare volue-^{Sæculum V.}
 rat. Tum Anastasius prosequatur: *ex A. C. 451.*
eo tempore Episcopus Nicænus ibi bis Epis-
copos ordinavit. Ad sunt epistolæ Beati
Joannis, Episcopi Constantinopolitani, ad
Episcopum Nicænum datæ, in quibus di-
cit, venturum se, ut res bujus Ecclesiæ,
utique sibi subjectæ, componeret. Habeo
epistolæ ad Proclum datas. Eunomius
respondit: accidere potuit, ut tunc Eccle-
siæ Nicomediensis Episcopum non habuerit,
ideoque Episcopum Nicænum fuisse inter-
pellandum. Ego vero demonstrare possum,
non unum modo, sed plures ab Episcopo Ni-
comediensi fuisse ordinatos; possum etiam
populi Basilinopolitani Decreta exhibere,
quibus, ut ipsis Episcopum det, rogant.

Magistratum jussu Canones lecti. p. 713.

Canon quartus Nicænus recitatus est, in
 quo præcipitur, ut ordinationes in qua-
 libet Provincia Auctoritate Metropolitanæ
 fiant. Se vero Metropolitanam esse Ana-
 stasius probare nitebatur, adducta Lege
 Valentis Imperatoris, qui urbi Nicænae ^{Nicæa}
 Jus Metropolis tribuebat, quod crederet, ^{Metropolis}
 id jam antea habuisse, addita tamen clau-
 sula, ut nihil juri alieno detraheretur.
 Eunomius contra recitari petiit legem, a
 Valentiniano editam, Lege Valentis po-
 steriorem, qua cavebatur, ne Titulus ur-
 bis Metropolitanæ, honoris causa Nicææ
 concessus, Privilegiis urbis Nicomediæ ^{p. 716.}

Ss 5 ullate-

Sæculum V. ullatenus noceat. His perlectis, Magi-
 A. C. 451. stratus dixerunt: *hæ Leges de Episcopis non agunt, sed de Civitatum Prærogativis. Valens, dum Nicææ honorem urbis Metropolitanæ concedit, speciatim addit, nolle se aliarum urbium Prærogativis obesse. In Canone præcipitur, unicum in singulis Provinciis Metropolitanam esse oportere. Quid ad hæc omnia Patres decernunt? Exclamarunt Episcopi: ut Canones observentur.*

Episcopi ex Ponto dixerunt: *Canones plures quam unum Metropolitanam nesciunt. Dubium non est, quin ad Episcopum Nicomediensem jus ordinandi pertineat. Nicææ nihil nisi nomen urbis Metropolitanæ per Leges tribuitur, & Episcopo primus inter illius Provinciæ Episcopos Gradus. Archidiaconus Aetius petiit, ut caveretur, ne hæc sententia nocumento esset Sedi Constantinopolitanæ; dicebat enim, Episcopo suo competere, ut in Bithynia vel per se, vel per alium Episcopos ordinaret. Magistratus edixerunt: Episcopo Nicomediensi in Ecclesias Bithyniæ tanquam Metropolitanæ Auctoritas erit, Episcopo vero Nicæno erit Tituli honor. Ceterum Nicomediensi, sicut alii illius Provinciæ Episcopi, suberit. Hæc Concilii Sententia est. Quod contingit jura Sedis Constantinopolitanæ, circa ordinationes in Provinciis faciendas, suo tempore ad trutinam vocabitur.*

§. XXVIII.

p. 317.
31. Octobr.

§. XXVIII.

Sæculum V.
A. C. 451.

*Actio decima quarta. Judicium in Cau-
sa Sabiniani, & Anastasii Perrhani.*

*Actio decima quarta, die sequenti, nem-
pe 31. Octobr. habita. Lectus est* p. 720.

*Libellus a Sabiniano, Episcopo Perrha-
no in Syria, Imperatori oblatu, in quo
referebat, quod sequitur: a puero in am-
plissimo Monasterio educatus, officio Oeco-
nomi fungebar, & a nulla re longius, quam
a desiderio Episcopatus cogitationes meæ
aberant. Ecce Metropolita, quem Provin-
ciæ Episcopi comitabantur, me subito com-
prehensum, nam res impetu gesta est, Epis-
copum in Sedem Perrhanam, in locum Ana-
stasii, ob crimina depositi, ordinat; in
Concilio autem Epbesino Episcopus Ale-
xandrinus Anastasium in Ecclesiam meam
restituit; ego ejicior, Perrhæ incolis in-
genti fletu, & lamentis abeuntem nequic-
quam prosequentibus. Peto, ut quod ju-
stitia exigit, faciatis. Lectus quoque
alius Libellus, ad Archiepiscopos Leo-
nem, Anatolium, & Maximum directus,
in quo eadem postulabantur.*

p. 721.

*Anastasius dixit; Causam suam a S. Cy-
rillo, & Proclo fuisse judicatam, & S. Cy-
rillo fati functo, Domnum Antiochenum
litem restaurare voluisse. Lectæ sunt
duæ epistolæ Synodicæ, una a S. Cyrillo,
altera a Proclo ad Domnum datæ, in qua
sum-*

p. 724.

Sæculum V. summam eadem continebantur; Ana-
 A.C. 451. stasium in Concilio quodam Constantino-
 politano contra aliquos ex Clericis suis
 querelam movisse, quod Oeconomus Ec-
 clesiæ pro suo arbitrio constituere vellent,
 & Nomen ipsius ex Sacris Diptycis dele-
 re. S. Cyrillus, & Proclus Domnum ro-
 gabant, ut Judices delegatos daret, qui de
 causa Anastasii in ipso loco decernerent,
 si Civitas illa ab Antiochia longe distaret,
 maxime ideo, quod ipsi suus Metropolita
 merito suspectus esse possit. Ceterum hæ
 epistolæ solummodo erant commendati-
 tiæ, cum ipsis in Patriarchatu Antioche-
 no nulla Jurisdictio competeret, & probe
 sentirent, in hoc casu, quo Metropolita
 judicium recusabatur, causæ cognitio-
 nem ad Patriarcham devolvi, si vero lo-
 cus multum distaret, Delegatos eo esse
 mittendos.

p. 728. Sabinianus econtra petiit, ut legeren-
 tur Acta cujusdam Concilii Antiocheni,
 in quo viginti octo Episcopi, inter quos
 primus erat Domnus, Anastasii causam
 judicaverant. Ex his Actis apparebat,
 Domnum causam Anastasii remisisse ad

p. 729. Panolbium, tunc Episcopum Hierapoli-
 tanum, & ipsius Metropolitam, coram
 quo, quamvis amicum suum esse fateretur,
 in judicio stare non ausus, ipso præ-
 sente Episcopatu se abdicaverat, datis

Actio XV.
 p. 736. litteris, quarum autographum ostende-
 batur;

batur; Anastasius autem ad sua in terri-
 torium Samosatenum secesserat. Hinc Sæculum V.
A. C. 451.
 Episcopi Concilii Antiocheni edixere,
 ipsum ad Proclum, & Cyrillum falsa re-
 tulisse. Lectæ sunt accusationes, contra
 ipsum in Libello contentæ, & acta, qui-
 bus monstrabatur, quod ter a Concilio
 citatus venire, & causam dicere recufas-
 set. Itaque decretum, ut Sacerdotio
 privaretur, & Joanni, Episcopo Hierapo-
 litano mandatum, ut quamprimum nova
 ordinatione Perrhanis civibus Episcopum
 daret.

His Actis Concilii Antiocheni in Cal-
 cedonensis perlecti, Magistratus dixe-
 runt: *si qui ex illis, qui cum Domino
 Anastasium deposuerunt, in hoc Concilio
 presentes sunt, in medium prodeant!*
 Theodorus Damascenus, & sex alii pro-
 dierunt. Magistratus interrogant; quam
 ob causam Anastasium deposuissent. The-
 odorus dixit: *Clerici Ecclesiæ Perrhanæ* p. 752.
contra ipsum libellum tradiderant. Vo-
catuſ non comparuit, dicens, esse sibi ini-
micos. Secundo vocatus non venit, cum-
que nec post tertiam Citationem obtempe-
raret, contra ipsum Depositionis sententia
juxta canones pronuntiata est. Hæc di-
cta sex ceteri Episcopi confirmarunt. Ma-
gistratus ex Anastasio quæsierunt; cur a
Concilio citatus, venire recufasset? quia,
respondit ipse, Episcopus Antiochenus, p. 753.
 Conci-

Sæculum V. Concilii Præses, meus erat Adversarius.
A.C. 451.

Magistratus dixerunt: *Sabinianus, nostra quidem sententia, Episcopus Perrbanus permanebit, quia a Synodo Provinciali, Anastasio deposito, ordinatus est, non enim ei obesse potest depositio contra ipsum, nec auditum, nec vocatum pronuntiata. Anastasius vero, qui, ob contumaciam depositus, contra Leges, Dioscori jussu restitutus est, nunc quiescat; Maximus Episcopus Antiochenus cum suo Concilio in merita Cause, & Actionis contra eum motæ inquiret, ita ut intra octo mensibus finem sortiatur. Si omnium, quorum in Actis insimulatur, sive in criminalibus, sive in civilibus convictus fuerit, vel solum unius delicti, quod depositionem mereatur, non Episcopatu modo privabitur, sed pœnas a Legibus constitutas subibit. Si intra dictos menses nemo Actionem moveat, aut convictus non fuerit, a Maximo Antiocheno suæ Sedi restituetur; Sabinianus autem Dignitate Episcopali gaudebit, eritque Coadjutor, accipiens pensionem, quam ei, ut facultates Ecclesiæ Perrbane ferre possunt, Maximus assignabit. Maximus cum toto Concilio huic Magistratum Sententiæ suffragatus est.*

§. XXIX.

Sæculum V.
A. C. 451.

Actio decima quinta. Canones

Actio decima quinta eadem die, ultima
 Octobris, conscripta; verum nec p. 796.
 Magistratus, nec Legati adfuerunt. Quippe
 definita Fidei formula, rebusque pri-
 vatorum, quæ ad Concilium delatæ fue-
 rant, compositis, Clerici Constantinopo-
 litani Legatos rogarunt, ut secum de
 causa agerent, quæ ipsorum Ecclesiam
 tangebatur. Id facere recusarunt Legati,
 quod nihil de his sibi fuisset mandatum.
 Cum idem deinde peterent a Magistrati-
 bus, hi totum negotium Concilio judi-
 candum reliquerunt. Postquam igitur
 Magistratus, & Legati discessissent, reli-
 qui Patres Canonem condiderunt, Præ-
 rogativas Ecclesiæ Constantinopolitanæ
 tangentem, quem numero vigesimo octa-
 vo ponunt; huic Græci postea adjunxe-
 runt omnes canones, in eodem Concilio
 conditos, & quos in Antiquis exemplis
 Sessioni sextæ subjunctos legimus. Hic
 illos, sicut in editionibus plurimis occur-
 runt, referam. p. 756.

In primo Canone omnes alii Canones
 in Conciliis ad illam usque diem editi
 confirmantur. (*) Secundus in Simo-
 niam

(*) Ex hac mentione, & confirmatione pro-
 batur, Canonum a Conciliis Provincialibus edi-
 torum

Sæculum V,
A. C. 451.

niam pugnat in hunc modum: *Si quis Episcopus quemquam accepta pecunia promoverit, & in Ordinatione Episcopi, Chor- Episcopi, Presbyteri, Diaconi, vel alterius Clerici, Gratiam, (*) quæ venalis non est, turpiter vendidit, aut si accepta pecunia Oeconomum, Defensorem, Custodem, vel quemquam alium eorum, qui in Canone nominantur, constituerit, Ordinator gradu suo periclitabitur, Ordinatus vero, aut Promotus, gradu, quem emere voluit, non gaudebit. Qui infami huius commercio qualemcunque operam contulerit, si Clericus est deponatur, si Laicus, aut Monachus, anathemate percutiatur. In tertio Canone Concilium prohibet, ne quis Episcopus, Clericus, aut Monachus alienorum prædiorum administrationem in se suscipiant, aut negotiis Sæcularibus implicari se patiantur, nisi per Leges ad ejusmodi Tutelam gerendam vocentur, quæ excusationem non admittit, aut Episcopus ipsis causas Ecclesiæ, vel hominum miserorum committat. Iste Canon non multum differt a secundo ex illis tri-*

torum non levem in tota Ecclesia fuisse Auctoritatem.

(*) Ecce Patrum Chalcedonensium irrefragabile contra Protestantem testimonium, quod Ordines Sacri Sacramenta sint; hic enim Nomine Gratia nihil aliud accipi potest.

bus articulis, qui in Sessione sexta præ-
 sente Imperatore lecti sunt. Canon quar-
 tus idem præcipit, quod illorum articu-
 lorum primus, ut Monachi omnino subji-
 ciantur Episcopis, & ne ullis negotiis sive
 Ecclesiasticis, sive Sæcularibus se immis-
 ceant.

Monasteria Auctoritate Episcopi se-
 mel consecrata, talia erunt in perpetuum,
 Bona eorum conservabuntur, nec ea un-
 quam in Sæcularium domos convertere
 licebit. Quælibet Ecclesia Cathedralis
 ex Clericorum gremio Oeconomum ha-
 beat, qui Bona illius, ut Episcopus jusse-
 rit, procuret, ut omnia in ista admini-
 stratione perspicua sint, Bona Ecclesiæ
 non dissipentur, & Sacerdotum fama non
 obscuratur. Clericis secundum antiquos
 Canones sub pœna Depositionis prohibe-
 tur, ne, Episcopo defuncto, ipsius Bona
 diripiant.

Ordinationes Episcoporum intra tres
 menses fiant, nisi sit necessitas absoluta,
 quæ Metropolitanam rem differre cogat.
 Interim Bona Ecclesiæ vacantis ab œco-
 nomo custodientur. Episcopis sub pœna
 Depositionis prohibetur, ne ad Principes
 se convertant, & petant Rescripta, qui-
 bus unam Provinciam in duas dividere,
 & duas Ecclesias Metropolitanas erigere
 liceat. Urbes, quæ jam Metropolis No-
 mine decoratæ sunt, solum honorem ha-
 beant,

Hist. Eccles. Tom. VI.

T t

beant,

Sæculum V.
 A. C. 451.
 Sup. S. 22.

c. 24.

c. 26.

c. 22.

c. 25.

c. 12.

Sæculum V. beant, salvis veræ Metropolis Præroga-
 A. C. 451. tivis. Nemo non videt, huic Canoni
Sup. XIX. condendo lites inter Episcopos Tyri, &
 n. 27. Beryti, item Nicomediæ, & Nicææ, quas
 retulimus, ansam dedisse.

Canones
 Calcedonen-
 ses.

Cum Concilium sciret, celebrationem
 Synodorum Provincialium non modico
 Rei Ecclesiasticæ detrimento negligi, se-
 cundum antiquiores Canones jubet, ut
 cujuslibet Provinciæ Episcopi bis per an-
 num in loco, quem Metropolitanus pro-
 nuntiaffet, colligantur; Illi, qui bona
 fruentes valetudine, & nullo cogente
 impedimento, domi suæ sederent, & non
 venirent, fraterne admoneantur. Non
 c. 21. facile Clerici, vel Laici accusatio contra
 Episcopos, vel Clericos recipietur, sed
 prius, qua inter suos fama vixerint, pen-
 sabitur. Parochias rurales Episcopi reti-
 neant, quas ab annis triginta quiete pos-
 sederint, si quæ exinde lis oriatur, hanc
 c. 17. in Concilio Provinciali componi oportebit.
 Si quis queratur, injuriam sibi a
 suo Metropolita inferri, suæ Diœcesis (*)
 Exarcham, vel Sedem Constantinopolita-
 nam, Judicem habebit. Si qua nova Ci-
 vitas Imperatoris Auctoritate erigatur,
 Parochiarum Ecclesiasticarum ordo for-
 mam Politici Regiminis sequatur.

(*) Diœcesis hic pro integra Provincia acci-
 pitur.

Si Lis oriatur inter Clericum, & Clericum, sæcularia Tribunalia, relicto suo Episcopo, non adeant, sed primo causam coram suo Episcopo agant, aut ex ipsius mandato coram illo, de quo inter Partes convenerit. Hæc omnia sub pœnis Canonicis præcipiuntur. Si cui Clerico contra suum, vel alium Episcopum causa sit, in Concilio Provinciali judicabitur, si autem Episcopus, vel Clericus contra Metropolitanum actionem movere velit, illius Diœcesis Exarcham, aut Sedem Constantinopolitanam adibit.

Sæculum V.
A. C. 451.

c. 9.

Nemo Presbyter, Diaconus, aut his inferior Clericus, ordinetur, nisi simul ad aliquam illius Civitatis Ecclesiam, vel ruralem, vel ad quoddam Monasterium, destinetur. Ordinationes vagæ nullæ sint, & ad nullum speciatim locum ordinati nullo Ordinis officio fungi valeant, in ruborem eorum, qui ipsos ordinarunt.

c. 6.

Unus Clericus simul duarum Civitatum Clericis adscriptus esse non potest, scilicet Civitatis illius, in qua primo ordinatus est, & alterius, ad quam, quod major esset, ambitione ductus transit. Ejusmodi transfugæ priori Ecclesiæ reddantur. Si quis tamen ad aliam Ecclesiam translatus jam fuerit, relictae Ecclesiæ negotiis, oratoriis, Hospitiis, ad eam pertinentibus, renuntiet, & nullatenus ultra se ingerat. Reus Depositionis pœna punietur.

c. 10.

Tt 2

nietur.

Sæculum V. nietur. Illa, quæ antiqui Canones de
 A.C. 451. Episcopis, & Clericis de Civitate in Ci-
 vitatem commeantibus statuerunt, ob-
 ferventur. Hic tertius articulus, in
 c. 5.
 c. 20. Actione sexta lectus, & qui a præcedente
 Sup. §. 20. vix differt, insertus est.

Qui semel Clericali, vel Monasticæ
 Professioni se addixerunt, his ad Militiam,
 vel Sæculares Dignitates transire non li-
 ceat; si faciant, Anathematis pœnam in-
 currant. Deinde sequitur: *Compertum*
 c. 7.
 c. 23. *habemus, quosdam Clericos, & Monachos,*
sine ullo Episcopi sui mandato, imo etiam
excommunicatos, Constantinopolim veni-
re, diutius ibi morari, tumultum excitare,
quietem Ecclesiæ, & domuum privatarum,
turbare. Quapropter Concilium decre-
 vit, ut tales ab Ecclesiæ Constantinopoli-
 tanæ Defensore urbe exire jubeantur, si
 a cæptis insolentes non desistant, vim publi-
 cam adhibeat, & singulos domum redire
 cogat. His legibus Ecclesiasticis, contra
 Monachos vagos, & seditiosos condendis,
 Barsumas, Carosus, & alii Eutychis, Dios-
 corique, Sectatores causam dedere.

Adjungi possunt etiam sequentes.
 Clerici exteri, & ignoti, nisi Commen-
 datitias a suo Episcopo habeant, nullum
 Ordinis actum in alia urbe exercebunt.
 Pauperes, aliena ope indigentes, dum
 iter faciunt, epistolas tantum Ecclesiasti-
 cas, & pacificas, cum causæ cognitione

con-

concessas, habeant, non autem Commen-^{Sæculum V.}
 datias, quæ solum viris spectabilibus ^{A. C. 451.}
 dandæ sunt. Cum factiones, & conju-^{c. 18.}
 rationes crimina sint, quæ Legibus Sæcu-
 laribus prohibentur, multo magis ab Ec-
 clesia coerceri debent; si igitur Clerici
 contra Episcopos suos, vel Confratres
 conspiraverint, deponentur. Clerici ^{c. 8.}
 Hospitiorum, & Monasteriorum sub Po-
 testate Episcopi cujuslibet Civitatis se-
 cundum Patrum traditionem erunt, Epis-
 copo non resistent, nec legem istam ulla-
 tenus infringant; transgressores, si Cle-
 rici sint, Correctioni Canonice subjicien-
 tur, si Monachi, & Laici, excommunica-
 buntur.

Cum in quibusdam Provinciis Lecto-^{c. 14.}
 res, & Cantores non prohibeantur uxorem
 ducere, (*) Concilium statuit, ne ipsis
 uxores accipere liceat non Catholicas,
 aut parvulos suos apud Hæreticos bapti-
 zare. Item Liberos suos Hæreticis, Ju-
 dæis, aut Paganis, in matrimonium non
 dent, nisi ad fidem se convertere promit-
 tant. Notari meretur, quod tunc non
 in omnibus Provinciis sicut hodie Lecto-
 ribus nuptias inire licuerit. Nulla Dia-^{c. 15.}
 conissa, nisi annos quadraginta numeret,
 & rigidum examen subierit, ordinetur.

T t 3

Si

(*) Ergo Episcopis, & in Sacris Ordinibus
 constitutis non licebat.

Sæculum V.
A. C. 45^r.
Si postquam manuum impositionem acceperit, & in Servitio aliquamdiu persiste- rit, contempta Dei Gratia ad nuptias transferit, ipsa, & maritus ejus Anathemate percutientur. Virgo, si se Deo consecraverit, aut Monachus, Matrimonium inire non possunt, si inierint, excommunicabuntur; at Episcopo ipsis indulgere licebit. Qui sœminam rapuerint, etiamsi specie futuri matrimonii id fecerint, complices eorum, & fautores, si Clerici sunt, deponentur, si Laici, excommunicabuntur. Hi sunt viginti septem Concilii Calcedonensis Canones, quos universa Ecclesia recepit.

c. 16.

c. 27.

§. XXX.

Ecclesiæ Constantinopolitanæ Prærogatiuæ.

can. 28. Canon vigesimus octavus, exinde celeberrimæ disceptationis causa, Ecclesiæ Constantinopolitanæ secundum locum tribuit, in hæc verba: *Rationi consentaneum fuit, ut Patres antiquæ Romæ Sedi sua Privilegia concederent, quod urbs illa toti orbi imperaret.* (*) *Ex iisdem causis*

Conc. C. P.
can. 3.
Sup. XVIII
§. 7.

(*) Ex his Verbis nihil aliud sequitur, quam decentissimum fuisse, ut Roma occasione Terreni Dominatus, sicut aliæ maximæ urbes, Sedes Patriarchalis esset, quod verò sola inter omnes
in

centum, & quinquaginta Episcopi (*) ju-
dicarunt, oportere, ut Roma Nova, quæ
Imperii Culmine, & Senatus præsentia
bonoratur, iisdem Prærogativis in ordine
Ecclesiastico gaudeat, & soli antiquæ se-
cunda sit; ita ut Metropolitanis ex Diæ-
cesibus Ponti, Thraciæ, & Asiæ solum,
atque ex illis Diæcesibus Episcopi, qui in-
ter Barbaros degunt, a Sede Constantino-
politana ordinentur, si modo secundum
Canones rite electos fuisse constet. Metro-
politana vero in his Diæcesibus cum Episco-
pis Collegis suæ Provinciæ Episcopos, ut
Canones præscribunt, ordinabunt. Hic
vocem Diæcesis, in latissima significatio-
na, qua plures Provincias complectitur,
accipio.

Sæculum V.
A.C. 451.

Tt 4 Canon

in Fide sit infallibilis, & SS. Pontifex, tanquam S.
Petri Successor, etiam sit ejusdem Interpres, Epis-
coporum Caput, & Pastor, quod hoc ipsum Con-
cilium Chalcedonense in sua epistola Synodali, †
ad S. Leonem data, fatetur, id non, ut Interpres
Protestans garrit, ex sola Convenientia Politica,
sed ex Jure, S. Petro per Jesu Christi Verba in SS.
Evangelis collato, fuit. Nec hujus Primatus,
& Potestatis aliam causam SS. Patres, SS. Pontifi-
ces, & tota antiquitas agnoscunt, quam quod
Sedes Romana supra Petram, & supra Petrum,
ut Patres, & Concilia loquuntur, & in hac Hi-
storia sæpissime occurrit, fundata sit.

† vid. §. seq.
XXXI.

(*) Nempe in Concilio Constantinopolitano.

Sæculum V.

A.C. 451.

Sup. XVIII

§. 7.

Sup. §. 19.

Can. 30.

Sup. §. 17.

p. 793.

Sessio
decima sex-
ta.

Canon vigesimus nonus statuit, Episcopum nunquam in ordinem Presbyterorum esse redigendum, quod jam Papæ Legati, & Anatolius Constantinopolitanus in Sessione quarta edixerant, cum de Episcopis, a Photio Tyriensi ordinatis, & ab Eustathio Beritheno depositis, sermo esset. In ultimo Canone Episcopis Ægypti ad signandam S. Leonis Epistolam mora conceditur, usque ad Episcopi Alexandrini Electionem, quod in Sessione quarta jam fuerat statutum. Hi sunt triginta Canones, qui Concilio Calcedonensi adscribuntur.

Ad Sessionem decimam sextam, & ultimam sequenti die, prima Nov. conventum. Papæ Legati, ad Magistratus conversi, solo Pascasino profante, dixerunt: *ad nos delatum est, veri, postquam vos, & nos discessimus, actum esse aliquid, quod Legibus Ecclesiasticis adversari credimus. Rogamus, ut legi jubeatis, & sic Confratres nostri omnes judicent, an, quod decreverunt, æquitati consentiat.* Magistratus jusserunt, ut Actum illud legere-tur; prius vero Aetius, Archidiaconus Constantinopolitanus, dixit: *Nemo negat, ea omnia, quæ ad Fidem spectant, esse definita; sed in Conciliis mos obtinuit, causis gravioribus ad finem perductis, etiam alias, ut necessitas postulat, examinare, & decidere. Nobis, nempe Ecclesia Constan-*

Constantinopolitanæ, supererant aliqua, in ^{Sæculum V.}
 futurum statuenda, rogavimus Episcopos, A.C. 451.
 qui Roma advenerunt, ut *Actioni* inter-
 essent; recusarunt, dicentes, id se in man-
 datis non habere. Vos jussistis, ut Con-
 cilium ^{1. Novembr.} hanc rem pertractet. Vobis igitur
 egressis, surrexerunt Episcopi, & pe-
 tierunt, ut hac de re, tanquam causa com-
 muni ageretur. Habemus Actum non oc-
 culte, non clanculo, sed juxta Canones, &
 ritu legitimo conscriptum. Jusserunt
 Magistratus, ut legeretur; Aetius Actum
 protulit, & Beronicianus Notarius legit.
 Illud ergo erat Canon, quem paulo ante
 retulimus, & cui centum octuaginta qua-
 tuor Episcopi nomina apposuerant.

Tum Iucentius, unus ex Legatis, ^{p. 809.}
 dixit: ante omnia advertite, Episcopos
 captiose fuisse inductos, & subscribere co-
 actos, antequam Canones, de quibus mentio
 fit, conscripti fuissent. Episcopi excla-
 marunt: nemo coactus subscripsit. Lu-
 centius: præterea trecentorum, & octode-
 cim Patrum Canones præterierunt, eorum-
 que solum meminere, quos centum quin-
 quaginta Patres condidere; hos autem an-
 te annos ferme octuaginta, ut ajunt, com-
 positos, inter Canones Conciliorum inve-
 nire non est. Itaque, si istam Prærogati-
 vam per tot annos possederunt, quid hodie
 sibi volunt? si nunquam habuerunt, cur
 modo petunt? Aetius Archidiaconus di-

Tt 5

xit,

Sæculum V. xit, de Legatis loquens: *si quæ mandata*
 A.C. 451. *boc super articulo acceperunt, producant!*

Sedis Con- Tunc Bonifacius Presbyter ex charta le-
 stantinopo- git sequens S. Leonis mandatum: *non con-*
 litanæ Præ- *cedetis, ut mandatum Patrum infringatur,*
 rogativæ. *aut quocunque molimine labefactetur. In*
omnibus Dignitatem Personæ Nostræ, quam
sustinetis, conservate, & si qui, in Splendo-
re suæ Civitatis confidentes, quidquam no-
vi juris sibi facere velint, ea, qua par est,
constantia repellite. Magistratus dixe-
runt: Canones utrinque proferantur!

p. 812. Pascasinus legit sextum Canonem Ni-
 cænum, cujus initium est: *Ecclesia Romana*
semper Primatum tenuit. Hæc verba in
 Græcis exemplis non leguntur; nihilo-
 minus, his auditis, nemo litem movit. (*)

Sup. XI. Legit ergo Legatus sextum Canonem,
 §. 20. quo Privilegia Ecclesiarum, Romanæ, Ale-
 xandrinæ, & Antiochenæ, item Metropol-
 itarum jura afferuntur, & continuo sub-
 junxit septimum, in quo Episcopo Jero-
 solymitano locus honoris sine ulla Juris-
 dictione conservatur. Constantinus No-
 tarius etiam sextum Canonem Nicænum
 ex Libro, quem ei Aetius Archidiaconus
 porregerat, legit, & septimum omisit, at
 postea

(*) Dicant Fleurii Adversarii, an ista ipsius
 Reflexione quidquam esse possit ingenium ma-
 gis? at dubium moveri potest, an non in his Exem-
 plis Græcorum fides Græca fuerit, id est, nulla.

postea subjunxit Concilii Constantinopolitani sub Nectario Decretum, quo primo, quæ Fidei sunt definiuntur, & deinde Canonem de Hierarchia, in quo Jurisdictio Episcoporum, Alexandrini, & Antiocheni, atque Conciliorum Majorum trium Dicecesum, Asiæ, Ponti, & Thraciæ confirmatur, & sub finem dicitur, Episcopo Constantinopolitano locum honoris post Episcopum Romanum concedendum.

Sæculum V.
A. C. 451.

Magistratus dixerunt: *Episcopi ex Diocesibus Asiæ, & Ponti, qui his, quæ modo lecta sunt, nomina apposuerunt, edicant, an id sponte, vel coacti fecerint.* Prodierrant in medium, & Diogenes Cyzicenus dixit: *libere subscripsi, quod coram Deo testor.* Florentinus Sardensis, & plures alii, numero tredecim, idem affirmabant, addentes, consuetudinem huic Canoni esse conformem. Aliqui ex iis fatebantur, se ab Episcopo Constantinopolitano fuisse ordinaros. (*) Eusebius Doryleensis dixit: *libera voluntate subscripsi, nam cum essem Romæ, hunc Canonem, præsentibus Clericis Constantinopolitanis, Papæ prælegi,*

p. 813.

p. 816.

(*) Diese Worte: *se ab Episcopo Constantinopolitano fuisse ordinaros*, hat der Uebersetzer gegeben: daß es ihnen vom Bischöfe zu Constantinopel wäre befohlen worden. Belle!

Sæculum V.
A. C. 451.

p. 817.

gi, eumque recepit. ()* Loquitur de Canone Concilii Constantinopolitani. Omnes alii Episcopi exclamarunt: *volentes subscripsimus.* Magistratus deinde interrogarunt, quid illi dicerent, qui non subscripserant; Eusebius Ancyranus edixit, nolle se uti jure ordinandi, quamvis sibi Galatiæ Episcopos ordinare competeret; sed petiit, ut prohiberetur, ne pro ordinationibus pecuniæ darentur. Philippus Presbyter Constantinopolitanus dixit: *abusum istum Canon abstulit;* nempe secundus Canon Concilii Calcedonensis. Eusebius Ancyranus respondit: *Deo sint Gratia! Anatolii Archiepiscopi fama integerrima est, at nemo est immortalis.*

Magistratus dixerunt: *ex hactenus dictis, & factis, videmus, Primatum, & Prærogativam honoris, juxta Canones antiquæ Romæ Archiepiscopo deberi; at Episcopo Constantinopolitano eadem Privilegia esse concedenda, eique in Diæcesibus Asiæ, Ponti, & Thraciæ Metropolitæ ordinandi jus competere hac ratione: in qualibet Metropoli Clerici, prædiorum possessores, viri in Dignitate constituti, & omnes Provinciæ Episcopi, aut eorum ma-*
jor

(*) Quidquid de hac affirmatione sit, constat, qua Constantia S. Leo huic innovationi se opposuerit; hinc magis credibile, prudentissimum Virum non recepisse, sed dissimulasse.

jor pars, *Decretum Electionis condent, in Sæculum V.*
 quo illum, quem *Dignitate Episcopali in A. C. 451.*
 sua Metropoli dignum censuerint, nomina-
 bunt. Tum omnes vota sua ad Archiepis-
 copum Constantinopolitanum deferent, in
 cujus arbitrio stabit, ut Electum buc ac-
 cerfat, & ordinet, vel Licentiam faciat,
 ut in illa Provincia ordinetur. Quod ve-
 ro pertinet ad ceterarum Civitatum Epis-
 copos, ab omnibus illius Provinciæ Episco-
 pis, aut majore ipsorum parte, accedente
 Metropolitæ Auctoritate, secundum Cano-
 nes ordinabuntur. Nullæ in his Electio-
 nibus Archiepiscopi Constantinopolitani
 partes sint. Hæc nostra est sententia. Jam
 quid Concilium sentiat, edicat! Episco-
 pi exclamarunt: *justa est hæc sententia!*
omnes idem sentimus! nemo contradicit!
obsecramus, ut domum redire liceat! Plu-
 res ejusmodi exclamationses secutæ sunt.
 Tum Lucentius Legatus dixit: *absit, ut*
Sedes Apostolica, nobis præsentibus depri-
matur! rogamus vos itaque, ut omnia,
quæ beri contra Canones acta sunt, retra-
ctari jubeatis, syn minus, Protestatio no-
stra Actis inseratur, ut sciamus, quid Pa-
pæ respondeamus, atque ipse de contemptu
Sedis suæ, & Disciplinæ Ecclesiasticæ
everfione judicet. Magistratus dixerunt: *p. 870.*
quæ diximus, toti Concilio probata sunt.
 Hic fuit ultimæ Actionis Concilii Calce-
 donensis exitus.

§. XXXI.

Sæculum V.
A.C. 451.

§. XXXI.

Concilii Calcedonensis finis.

Evagr. II. hist. c. ult. vid. Baluz. præf. in Conc. Calc. **C**oncilii Calcedonensis Collectio, quam hodie habemus, & quam ego in hac Historia secutus sum, aliquantulum differt, ab ea, quam habuit Historiæ Scriptor Evagrius, hodieque in quibusdam antiquis Exemplis visitur. In illis sequens ordo servatur. Prima Actio sicut in nostris ponitur. In secunda Dioscorus damnatur. Tertia est, quam nos secundo loco ponimus, in qua epistolæ Sancti Cyrilli, & S. Leonis lectæ. Actio quarta, eadem est ac nostra, & examen de Fide definienda refert. In sexta Fidei Decretum relegitur, & præsentè Imperatore Marciano appositis nominibus signatur. Itemque tres Canones probantur. Actio septima in his veteribus Exemplis alios Canones recenset. In octava, quam nos septimo loco ponimus, transactio inter Maximum, & Juvenalem legitur. In Nona Theodoretus defenditur. In decima, & undecima causa Ibæ recensetur, & sic de ceteris, id est, duodecima, & decima tertia causam Ephesinam, decima quarta causam Basiliopolitanam, decima quinta causam Sabiniani Perrhani, decima sexta, seu ultima, contentionem de Prærogativis Ecclesiæ Constantinopolitanæ referunt.

Hæc

Hæc Exemplorum diverfitas inde est, ^{Sæculum V.}
quod in Conciliis univerfalibus finguli A.C. 451.
Majorum Cathedrarum Epifcopi fuos
Notarios haberent, quos Acta fcribere,
vel in notas redigere, ut ipsis opus erat,
jubebant. Omnibus magna cura erat,
ea, quæ ad Ecclefiam univerfam, nempe
Fidei Decreta, & Canones, pertinent,
afportare, & in fuif Provinciis promulga-
re; Acta vero caufarum privatarum, ii,
quorum nihil intererat, minori diligentia
notabant. Aliqui totas omittebant, alii
partem unam fcribebant, & alteram ne-
gligebant, & qui eas colligebant, pro lu-
bitu vel temporis ordinem fequebantur,
vel ad materiæ dignitatem refpicie-
bant.

Epifcopi aliquamdiu Calcedone, feu
Constantinopoli, moram trahentes, an-
tequam recederent, Libellum ad Impe-
ratorem Marcianum direxerunt; Gratias
agunt Deo, quod Imperatori, & Papæ pa-
rem Religionis zelum infpiraverit; Papæ
etiam Doctrinam, & Pietatem laudant.
Testantur, fe fuperiorum Conciliorum
Exempla fecutos, novos errores novis
Formulis, nihil in Fide innovando, refu-
taffe. Mysterium Incarnationis prolixè
explicant. S. Leonis ad Flavianum epi-
ftolam ab omni novitate immunem de-
clarant, ejusque cum S. Scriptura, Sym-
bolo Nicæno, & Patribus, quorum tex-
tus

*Conc. Calc.
3. part. c. 1.*

*Concilio
Calcedonen-
fis exitus.*

p. 828.

quam
n hac
n dif-
Scri-
sdam
quens
n no-
dam-
rundo
ti Cy-
arta,
Fide
ecre-
atore
atur.
Actio
alios
n nos
nter
In
n de-
etur,
a, &
ecima
ecima
decim
m de
olita-
Hæc

Sæculum V. tus selectos adducunt, concordiam ostendunt.
 A.C. 451.

Concilium Calcedonense etiam ad S. Leonem epistolam Synodalem dedit. In ea Patres fatentur, Papam S. Petri Interpretem, Caput suum, & Pastorem qui ipsis in sua epistola Escam Spiritualem porrexisset. Dicunt deinde, quo numero in Concilio fuerint, scilicet, viginti supra quingentos. Neminem vero ab Ecclesia ejectum, nisi Dioscorum, cujus crimina, & pervicaciam detestantur. Tum subjungunt: *certiorem te quoque facimus, alia etiam a nobis statuta fuisse, quæ bono ordini, & Legum Ecclesiasticarum firmitati, conducere credidimus, nullatenus dubitantes, futurum, ut ea, ubi relata fuerint, Sanctitas tua probet, & confirmet. (*)* Nimirum Sententia, & Auctoritate Synodali veterem Sanctæ Ecclesiæ Constantinopolitanæ consuetudinem approbavimus, ut Metropolitæ Diæcesium Asiæ, Ponti, & Thraciæ ordinet, idque visum nobis, non tam ut Sedi Constantinopolitanæ faveamus, quam ut quieti Ecclesiarum Metropolitanarum consulamus, in quibus, Episcopis defunctis, sæpe turbæ excitatæ sunt, cum populus, & Clerici Pastorem non haberent. Hæc Sanctitatem tuam

(*) Hæc verba certe subjectionem ad Superiorem scribentium spirant.

tuam minime latent, sæpe enim propter Sæculum V.
 Electiones in his Ecclesiis, præsertim Ephe- A. C. 451.
 sina, molestiæ tibi creatæ. (*)

Insuper Canonem centum quinquaginta Patrum, Constantinopoli sub Theodosio Magno congregatorum, confirmavimus, quo statuitur, ut Episcopus Constantinopolitanus, nulli alteri, quam Sanctitatis Tuæ Sedi sit secundus, & firmissime speramus, te, qui omnia bona Fratribus tuis sine invidia communicas, in futurum etiam Sedis Constantinopolitanæ curam gesturum, eamque unius radii de illo splendore, qui Apostolicam tuam Potentiam circumdat, participem redditurum. Equidem Legati tui huic decreto fortiter restiterunt, sed haud dubie hujus indulgentiæ honorem tibi reservare voluerunt, ut tibi maxime sicut Fidei, ita & Pacis conservationem deberemus. Dum hæc decrevimus, Imperatoris, Senatus, & totius Cæsareæ urbis votis, & desideriiis satisfacimus. Rogamus te igitur, ut Judicium nostrum tuo suffragio honores, & impleas expectationem Filiorum tuorum, qui amore veritatis in tuam sententiam concesserunt. Gratum facies Imperatoribus, qui Judicium tuum Legis instar confirmarunt,

(*) Ex his Jurisdictio Papæ in Ecclesias Asiæ elucet.

Hist. Eccles. Tom. VI. Uu

Sæculum V. *runt, & Sedes Constantinopolitana grati*
 A.C. 451. *animi memoriam, qualibet data opportuni-*
tate, sua conjunctione, & zelo tibi æter-
num testabitur. S. Gregorius scripsit,
 Concilium Calcedonense Papæ etiam Ti-
 tulum Episcopi Oecumenici, seu univer-
 salis, obtulisse. (*)
 Lib. IV. ep. 36. VII. ep. 30.

§. XXXII.

S. Leonis epistolæ ad Episcopos Galliæ.

v. Quesn. ad Ceret. Priusquam S. Leo epistolam Concilii Calcedonensis accepisset, plures alias Episcopi Galliarum ad eundem dederunt. Prima venit a Ceretio, Salonio, & Verano, qui in Provincia Alpium maritimarum

(*) Hic quidem Concilii Calcedonensis finis, at non Hæresis Eutychianæ, & Dioscori fuit. De Sæctatoribus ipsorum, qui nostra ætate superfunt, nempe de Coptitis Schismaticis in Ægypto, & Æthiopibus, seu Abissinis, R. P. Boucher Ordinis Minorum observantium in Gallia in suo ad oras Orientales itinere hæc memorat: *Homines isti, Hermaphroditis deteriores, plures, ut Proteus, vultus, tres, ut Hecate, formas, & tria, ut Cerberus, capita habent, sunt enim Semi-Judæi, Semi-Turcæ, & Semi-Christiani. Cum Judæis Sabbatum, & Circumcisionem servant, & escas Lege Moysis prohibitas non comedunt. Cum Turcis a vino abstinent. Cum Christianis aliqua, sed corruptissima Fide in Christum credunt.*

rum Episcopi fuisse creduntur. Altera a Sæculum V.
A. C. 451.
Ravennio Arelatensi, & quadraginta tri-
bus Episcopis. Salonius, & Veranus fra-
tres erant, filii S. Eucherii, postmodum
Episcopi Lugdunensis. Veranus Episco-
pus Vapincensium fuit. Hi tres Episco-
pi Gratias agunt Papæ, quod sibi in sua
Epistola ad Flavianum Fidei Doctrinam
explicasset, illiusque epistolæ exemplum,
quod habebant, mittunt, rogantes, ut
corrigeret, & deinde non solum Gallia-
rum Episcopis, sed etiam Laicis, qui le-
gere cuperent, mitteretur.

Illi quadraginta quatuor Episcopi, qui
Synodalem epistolam ad S. Leonem de-
derunt, ex septem Galliarum Provinciis
collecti fuisse creduntur. Primus poni-
tur Ravennius Arelatensis, deinde Rusti-
cus Narbonensis, Venerius Massiliensis,
Maximus Rejenensis, qui Abbatia Lerinensi
præfuerat, Nectarius, Episcopus Dinien-
sis, Constantius Ucetenus, Ursus Sanitien-
sis, & Ingenuus Embrodunensis, qui hanc
epistolam Romam attulit. Alii Episcopi
non satis noti. Excusant, quod S. Leoni,
accepta ipsius ad Flavianum epistola, cî-
tius grates agere non licuerit. *Legimus
tuam epistolam, inquit, quæ nos suavissi-
mo affectu solatio; cumque lætitiâ soli
non caperemus, ejusdem omnes, qui in Gal-
liis habitant, participes fecimus. In ea
epistola multi Fidem, quam a Patribus suis*

Uu 2 acce-

Sæculum V. *acceperant, cognoverunt; alii in ea invenire se gavisi sunt sanam Doctrinam, & docentis Auctoritatem, qua ipsis opus erat, ut quod credebant, adversus aliud sentientes tuerentur. Animus erat Imperatori scribere, & indicare, quanta sollicitudo nos premeret, at iis, quæ nobis ex Oriente afferebantur, compertis jam non esse necessarium, credidimus, ut scriberemus, sed detectum esse errorem, & dissipatum. Reliqua hujus epistolæ, S. Leonis Encomia sunt.*

S. Leo in sua Responsoria vices redit, dum Episcoporum Gallorum Fidem, & Doctrinam laudat. *Optassem litteras vestras, inquit, accepisse illo tempore, quo promiseratis, ut Fratres nostri, a Nobis ad Concilium delegati, vestram quoque hac epistolæ super quæstione Sententiam illo ferre potuissent. Dicit jam ultra non licere, ignorantiam, aut perplexitatem Materiam de Fide Incarnationis obtendere, postquam Concilium sexcentorum ferme Episcoporum sententiam pronuntiaffet. Nihilominus hanc Doctrinam paucis explicat, & errores Nestorii Eutythisque refellit. Fratres nostri, Legati, inquit, rem tam præclare gesserunt, ut non Episcopis modo, sed etiam Principibus, & Purpuratis, Clericis, & populo, atque omnibus hominum ordinibus persuaserint, Apostolicam esse Fidem, quam prædicamus, sicut eam accepimus,*

pimus, & jam universo Orbe nobis con-
 sentiente, defendimus. Ergo Deo Gratias
 agite, & orate, ut cito redeant fratres
 nostri; tunc omnia, quæ acta sunt, vos
 accurate edocebimus. Nolumus Fratrem
 nostrum Ingenuum apud nos retinere, do-
 nec venirent, ne gratissima, & exoptatissi-
 ma, quæ acta sunt, diutius ignoraretis. Ro-
 gamus, ut ea Fratribus quoque nostris, Hi-
 spaniæ Episcopis, nota faciatis. Hæc epi-
 stola prima Februarii, Herculano Consu-
 le, id est, anno 452. data est. Inde pa-
 tet, Papam summam scivisse, quæ in
 Concilio Calcedonensi gesta fuissent, sed
 Acta, quæ Legati ipsius allaturi erant,
 necdum accepisse.

Sæculum V.
 A. C. 452.

Anno 452.

Postquam illi Romam advenerunt, S. Ep. 82. al.
 Leo rursus ad Rusticum, Ravennium, 94.
 Venerium aliosque Galliarum Episcopos
 scripsit brevem epistolam. Certiores
 reddit, Veritatem vicisse, Hæresin, ejus-
 que Auctores una omnium voce dam-
 natos. Simul ipsis exemplum Senten-
 tiæ a Legatis in Dioscorum pronuntiatae
 mittit.

S. Leo Episcopis Provinciæ Mediola-
 nensis quoque scripserat; id enim ex ipso-
 rum Responsoribus, quæ Synodalis est, ap-
 paret. Dicunt, lectam in suo Concilio
 S. Leonis ad Flavianum Epistolam, eam-
 que Sacris Scripturis, S. Ambrosii Doctri-
 næ, & toti Antiquitati consentaneam sibi

Post epist.
 77.

Uu 3 visam

Sæculum V.
A.C. 452.

Ennod. epig.

84.

Martyr. R.

22. *Aug.*

25. *Jun.*

visam esse; hinc junxisse sua suffragia, atque secundum hanc epistolam errores, adversus Incarnationem pugnantes, damnasse, Huic epistolæ Eusebius, Episcopus Mediolanensis, in Græcia natus, quem Ecclesia 22. Aug. inter Sanctos colit, S. Maximus Taurinensis, qui 25. Junii honoratur, & cujus aliquas Homilias habemus, & decem alii Episcopi nomina apposuerunt.

§. XXXIII.

Epistolæ in Causa Anatolii.

Lucianus Episcopus deinde, & Basilii Diaconus Romam venere, Imperatoris Marciani, Pulcheriæ Augustæ, Anatolii Constantinopolitani, & Juliani Coconi epistolas afferentes; unum omnibus votum erat, Papæ persuadere, ut Canonem Calcedonensem, qui Episcopum Constantinopolitanum eximiis Prærogativis ornat, ratum haberet. Hæc ex responsoriis intelligimus, & ex Imperatoris epistola, quæ nobis superest, quinto Kalendas Jan. Ipso Consule, id est, 28. Dec. anno 451. data. Lucianus, & Basilii sibi demandata fideliter exequentes, nihil relinquebant intentatum, quo S. Leonem adducerent, ut Anatolium voti damnaret; sed incassum omnia, ut ex Papæ Responsoriis litteris, omnibus eadem die undecimo Kalendas Junii, Herculano

*Post ep. 77.
ex collect.
Holst.*

Con-

Consule, id est, 22. Maji anno 452. datis, Sæculum V.
A. C. 452.
 dispicitur.

Anatolio, inquit, *satis esse oportebat,*
potiores apud me Clementiæ, quam Justi-
tia partes fuisse, dum ipsius Ordinationem, Ep. 78. al. 54.
infirmo nixam fundamento, approbavi, fa- c. 2. 5.
ctumque ejusdem, cum Episcopum Antio- ep. 80. al. 53.
chenum ordinasset, dissimulavi. c. 2.
 Nempe Anatolius ad Sedem Constantinopolita-
 nam a Dioscuro ordinatus fuerat, post-
 quam is Flavianum contra fas deposuif-
 set, itemque Anatolius Maximum ad Se-
 dem Antiochenam ordinaverat, in locum
 Domni, etiam injuste depositi, quas or-
 dinationes S. Leo pacis conservandæ stu-
 dio confirmaverat. Tum S. Leo profe-
 quitur: *Hæc indulgentia Anatolio mode-*
stia causa, non vero Ambitionis occasio esse
debit. Utinam Flaviani, Antecessoris Ep. 79. al. 55.
sui, humilitatem imitaretur! nec abute- c. 3. c. 2.
retur quorundam ex Confratribus suis ex-
torto consensu, qui contra Canones quos-
cunque nullius roboris est, minime vero
contra Canones Nicænos, quorum Auctori-
tas æterna, & inviolabilis, a nullo Conci-
lio, quantuscunque esset Episcoporum nu- Ep. 80. c. 2. 4.
merus, abrogari potest.

Constantinopolis gaudet suis Præroga-
tivis, sed temporalibus, & civilibus; est Ep. 78. c. 3.
urbs Cæsarea, sed quia Sedes Apostoli-
ca a principio non fuit, etiam nunquam

Uu 4 erit.

Saeculum V. erit. (*) *Ecclesiarum Privilegia, per Canones confirmata, aboleri non possunt, nec tot Metropolitanarum Auctoritas, ut unius viri ambitioni serviatur, lædi debet.*

Ep. 79. Æquum non est, ut Alexandria ob unius Dioscori improbitatem locum in ordine Ecclesiarum secundum, & Antiochia tertium amittat. Anni circiter sexaginta

Ep. 80 c. 5. sunt, ex quo molitio ista toleratur, at Episcopi Constantinopolitani dictum Canonem, quem allegant, ad Sedem Sacram nunquam miserunt. Ex his argumentis Papa Imperatorem, & Imperatricem hortabatur, ut Anatolii Ambitionem premerent; ipsum Anatolium obsecrat, ut animum ad Humilitatis, Charitatisque studium adjiceret, edicitque, nunquam se istam in Hierarchia Ecclesiastica mutationem suo calculo confirmaturum, additis minis, si Anatolius in proposito perseveraret, ab Ecclesiæ universalis Pace separandum. Verum Papa noluit pœnas, quas minatus fuerat, infligere, & ad excommunicationem ventum non est. In epistola

Ep. 81. ad Julianum Coanum dicit: Charior tibi sit universalis Ecclesiæ utilitas, quam unius hominis bonum; nec postules a me, quod tu impetrare, & ego concedere sine culpa non possumus.

§. XXXIV.

(*) His dicta in Nota XXVIII. confirmantur.

§. XXXIV.

Sæculum V.
A. C. 452.

Concilium Legibus editis firmatur.

At Concilium Calcedonense non æque in Oriente, ac in Occidente, nemine resistente, receptum. Equidem Imperator, quidquid suarum erat partium, ut decreta effectui darentur, præstitit, sed Ægyptii, & Palæstini obedire detrectarunt. Primo Edictum Constantinopoli, septima Febr. Sporatio Consule, id est, anno 452. promulgatum, quo prohibetur, ne quis publice de Religione disputet, adjectis pœnis, ut Clerici deponantur, qui qualicumque officio funguntur, eodem priventur, alii urbe ejiciantur, & pro delicti modo puniantur. *Impium est, inquit in ea Lege Imperator, & sacrilegum, si quis sibi licere existimet, secundum sensum suum privatum examinare, quod tot Episcoporum Judicio decisum.* (*) Et inferius: *injuriam infert Concilio, qui in disceptationem vocat, quod judicatum est.* Hoc Edictum ad Cives Constantinopolitanos directum; cum tamen necdum turbulenta ingenia acquiescerent, & quidam publice de Mysteriis, etiam audientibus Judæis, & Gentilibus, litigare non cessarent, secuta est prohibitio altera, similis

U u 5 priori,

Conc. Calc. p. 3. c. 3. L. 3. Cod. de Summ. Trin.

(*) Utinam hic Protestans noster Notam subjunxisset; sed aliud est veritatem scribere, & aliud velle eam intelligere.

Sæculum V.
A.C. 452.

priori, & præceptum, ut omnes Concilio Calcedonensi obedirent, condito Edicto secundo, etiam Constantinopoli promulgato, & ad Præfectum Prætorio in Oriente, duosque alios, nempe Illyrico, & urbi Constantinopolitanæ Præfectos, rursusque officiorum Magistrum directo.

Sexta Julii eodem anno Imperator Marcianus ad eosdem Ministros Rescriptum direxit, & revocavit Legem, quam Theodosius junior, a Crysfaphio deceptus, contra Flavianum, Eutychi vero & Lactrocinio Ephesino faventem, ediderat. In hoc Rescripto Flaviano, Eusebio Doryleensi, & Theodoreto fama redditur. Vigesima octava ejusdem Mensis Julii alia

Sup. lib.
XXVII.

9. 41.

c. 12. p. 868.

p. 869.

Lex edita; Marcianus Imperator jubet, ut Concilii Calcedonensis omnia decreta observentur, Eutychis Sectatores easdem pœnas dent, quas Apollinaristæ, quorum errores secutus est, Eutychianis nec Presbyteros, nec Clericos habere liceat, nemo Eutychem tanquam Presbyterum honoret, & si spretis legibus, Episcopos, Presbyteros, aliosve Clericos ordinaverint, ordinantes, & ordinati, bonis eorum Fisco addictis, proscribantur. Hac Lege etiam convenire, aut Monasteria ædificare prohibentur. Transgressores domos suas amittent, & tam Domini, seu Locatores, quam conductores statutas pœnas subibunt. Eutychiani nihil, testamen-

co

Sæculum V.
A.C. 452.

to sibi legatum, acquirere valeant, non officio publico fungi, non Constantino-
poli degere, aut in quacunque alia Me-
tropoli liceat. Speciatim Monachi Mona-
sterii Eutyichis comprehendantur, & toto
Romano Imperio ejiciantur. Libri, de
hac Secta tractantes, flammis tradantur,
qui hanc Hæresin alios docuerint, capitis
pœna tollantur, Discipuli decem libras
auri pendant. p. 872.

§. XXXV.

Proterius, Episcopus Alexandrinus.

Dioscoro Gangresiam in Paphlagonia
relegato, quatuor Episcopi, qui cum *Liber. c. 14.*
ipso advenerant, in Ægyptum rediere,
postquam Concilio Calcedonensi inter-
fuissent, Eutyichi Anathema dixissent,
damnassent Dioscorum, & epistolæ S. Leo-
nis subscripsissent. Imperatoris ferebant
epistolas, ad Theodorum Ægypti Præsi-
dem datas, in quibus præcipiebatur, ut
alius Episcopus ad Sedem Alexandrinam
eligeretur. Sed non defuere, qui resiste-
rent, cum civium plerique alium Episco-
pum, Dioscoro vivo, recipere nollent.
Tandem electus est Proterius, quem
Dioscorus Archipresbyterum constitue-
rat, eique Ecclesiæ curam commise-
rat. Is ergo ordinatus, & præsentibus
quatuor Episcopis, Athanasio Busi-
riensi, Nestorio Phagonensi, Auxonio Se-
beny-

Sæculum V. benyteno, & Macario Chabaseno, Sedi
 A.C. 452. impositus. (*)

Evagr. II.
c. 5. Tunc vero populus Alexandrinus in
 partes ire, his Dioscuro, aliis Proterio
 faventibus. Sæctatores Dioscorigi Magi-
 stratibus insultare ausi; milites, ad Sedi-
 tionem compescendam missos, lapidibus
 persecuti, in fugam vertunt, in vetus Se-
 rapis templum confugientes obsident, &
 vivos concremant. Re ad Imperatorem
 delata, militum duo millia, novissime
 conscriptorum misit, qui tam commodis
 ventis usi sunt, ut sexta jam die ad Ale-
 xandrinum portum appellerent. Verum
 Tyrones isti, necdum Disciplina militari
 subacti, & civium uxoribus, filiabusque
 licentius illudentes, cum tranquillitatem
 afferre debuissent, tumultum auxerunt.
 Nihilominus ferociens populus, ablata
 frumentorum copia, atque balneorum,
 & Spectaculorum usu prohibito, pœnas
 dedit. Florus, qui militibus imperabat,
 haud diu postea, persuadente Prisco Rhe-
 tore, Alexandrinis omnia reddidit, ani-
 mosque ad tempus composuit. At Pro-
 terius

(*) Anonymus I. hic non immerito contradi-
 cit Fleurio, & Liberati testimonio præfert testi-
 monium Evagrii, dicentis, Proterium non Præ-
 sentibus solum quatuor Episcopis, sed communi-
 bus Concilii Suffragiis, videlicet a longe majori
 Episcoporum Alexandriae congregatorum fuisse
 electum.

terius nunquam non vitam periculi ple-
nam duxit, ita ut toto ferme Pontifica-
tus sui tempore militum præsidio se tueri
neceffe habuerit.

Sæculum V.
A. C. 452.

§. XXXVI.

*Theodosius Anti-Episcopus Jeroso-
lymitanus.*

Palæstina quoque funesta dissensione
scindebatur. Stephanus, Episcopus
Iamniensis, & Joannes, Episcopus Sara-
cenorum, ambo S. Euthymii Discipuli,
Concilio Calcedonensi interfuerant; nam
Petro, Saracenorum Episcopo, vita fun-
cto, quia Successor ejus Auxolaus, Con-
ciliabulo Ephesino adfuerat, & adhæse-
rat Dioscoro, ipse quoque, a S. Euthymii
Gratia exclusus, e vivis decessit, & ele-
ctus est Joannes. Itaque soluto Conci-
lio Calcedonensi, Stephanus, & Joannes,
viam diligenter relegendes, quæ decreta
fuissent ad S. Euthymium referre festina-
runt, ne Viri Sancti indignationem, sicut
ante Auxolaus, incurrerent. S. Euthy-
mius, perlecta Fidei formula, in Concilio
confirmata, approbavit, eamque tanquam
Catholicam recepit.

vita S. Eu-
thymii. p. 54.

Ubi id vulgatum, jam omnes Palæsti-
næ Monachi Concilium Calcedonense re-
cepturi erant, nisi obstitisset Theodosius.
Monachus is erat, olim a suo Episcopo
flagitii admissi convictus, & suo Mona-
sterio

*Evagr. II.
hist. c. 5.
Cotel. Mon.
Gr. to. 1.
p. 415.*

Sæculum V.
A. C. 452.

sterio ejectus. Alexandriam delatus, cum Dioscorum fuisset aggressus, camelo imponitur, Virgis cæditur, & per urbem circumducitur. Tum ad Concilium Calcedonense, ut pronum est conjicere, in Barsumæ comitatu se contulit, inde in Palæstinam celeriter reversus, cum aliis clamare; proditam fuisse a Patribus fidem! Epistolas quoque scripsit, in quibus dicebat, Concilium declarasse, duos esse Filios, duos Christos, & duas Personas adorandas, nempe, Hæresin Nestorii sua Auctoritate stabiliisse. Præterea adulteratam epistolæ S. Leonis ad Flavianum versionem vulgavit. His fraudibus multos Monachos, aliosque homines simplices seduxit, & ipsam quoque, malum Imperatricem Eudociam, Theodosii Viduam, quæ Jerosolymam se receperat, & decipiente Chrysaphio semper in Eutychis errores propenso animo fuerat, ergo fæminæ Auctoritas plerosque Monachos, & Majorem populi numerum in Theodosii Monachi partes pertraxit. Juvenalem, Episcopum Jerosolymitanum, a Concilio redeuntem, adigere voluerunt, ut facta retractaret, & Doctrinæ Catholicæ, cui subscripserat, Anathema diceret; imo Sicarium immiserunt, qui Episcopum trucidaret, cumque huic sceleris defuisset fortuna, latro, rabie in alium conversa, Severianum, Episcopum Scythop-

Conc. Calc.

p. 3. c. 15.

p. 877.

Leo ep. 97.

al. 83.

Episcopus
Jerosolymi-
tanus.

thopolitanum, interfecit. Juvenalis Constantinopolim aufugit. Tunc vero Schismatici, in Ecclesia Resurrectionis collecti, Theodosium, Episcopum Jerosolymitanum, ordinarunt.

Theodosius Episcopus ad diversas Palestinae Civitates, praesertim ad illas, quae Episcopi e Concilio Calcedonensi necdum redierant, ordinavit, & diram in illos, qui ipsius Communionem amplecti nolebant, Jerosolymae persecutionem movit; hi flagellis caesi, alii Bonis suis privati, aliorum domus incensae. Apertis carceribus, sceleratorum faex libertate donata, nobiles feminae male habitae. Orthodoxi viva voce, & dato chirographo, Concilio Calcedonensi, & S. Leonis Papae, Anathema dicere cogebantur. Diaconus, cui nomen Athanasius, quadam die Theodosium in medio Ecclesiae, & throno Episcopali, sedentem increpans, dixit: *cessa Jesu Christo bellum inferre, & Gregem ipsius dispergere! agnosce tandem, quam sincero affectu verum Pastorem nostrum diligamus! peregrini vocem non audimus.* Ita loquentem Theodosii satellites extra Ecclesiam raptant, & diversis affectum suppliciiis, capite truncant. Occisi corpus, uno pede funi inserto, per totam Civitatem trahunt, & canibus devorandum projciunt. Hujus Diaconi Memoriam, tanquam Martyris, quinta Julii Dorocolit Ecclesia.

Saeculum V.
A. C. 452.

Niceph. XV.
c. 9.

To. 4. Cont.
p. 801.
p. 857.

Martyr. R.
5. Jul.

Sæculum V.

A. C. 452.

Dorotheus, Palæstinæ Præses, inter has turbas, contra Barbaros in Regione Moabitarum arma movebat; comperto, quid interim Jerosolymæ actum, ocius cum delectis cohortibus, ut animos pacaret, advenit; at, qui partes Theodosii, & Eudociæ tuebantur, venientem, clavis portis, tamdiu excluderunt, donec promisisset, se schismati cum omnibus Monachis, & tota Civitate adhæsurum. His artibus Theodosius viginti Mensibus Sedem Jerosolymitanam tenuit.

§. XXXVII.

S. Euthymius Theodosio resistit.

vita S. Euthym. p. 56.

Theodosius, quis crederet, nulli industris pepercit, ut S. Euthymium sibi consentientem haberet. Cum primo virum Sanctum vocari jussisset, ille Jerosolymam ire renuit. Tum misit Theodosius duos Abbates, Elpidium, S. Passarionis Discipulum, & Successorem, & Gerontium, Monasterii S. Melaniæ Rectorem. Ad hos S. Euthymius: *Hoc Deus a me avertat, ut Theodosii vel criminis, vel erroris particeps fiam.* Elpidius, & Gerontius responderunt: *ergo nihil superest, quam ut Nestorii dogma recipimus, in Concilio Calcedonensi stabilitum, & dicamus, in Jesu Christo duas Naturas confiteri oportere?* S. Euthymius reposuit: *omnia Concilii Acta non legi,*

quoniam

quantum vero Fidei Formulam contingit, Sæculum V.
A.C. 450.
nihil in ea, quod reprehendi possit, invenio. Deinde explicavit, qua ratione

Concilium duas in Jesu Christo Naturas confiteretur, nempe secundum S. Cyrilli Doctrinam sine ulla Personæ divisione. Elpidio S. Euthymii sermo placuit, affirmavitque, eum esse Fidei Catholicæ consentaneum; tamen necdum Theodosii Communionem rejecit. Gerontius pertinaciter in errore perseveravit, & sic, animis divisi, regressi sunt. Interim Theodosius non erubescerat, alios, aliosque ad S. virum mittere, qui ipsum pervertere conarentur, is vero multo magis Hæretici hujus impudentiam horrens, Abbates monuit, ne cum Schismaticis communicarent, & in deserti interiora recessit. Multi Anachoretarum, comperta Euthymii fuga, Magistrum secuti sunt. S. Euthymius, usque dum Theodosius expulsus fuisset, in illa Solitudine permansit.

Supra ceteros celebris erat Anachoreta, cui nomen Gerasimus; is postquam in Lycia, Patria sua, vitam Monasticam diu duxisset, nuper advenerat, in deserto ad ripas Jordanis moraturus. Cum aliis Anachoretis in errorem Theodosii inductus, ubi fama percepit, virtutibus clarissimis S. Euthymium fulgere, Rubam ad ipsum venit; multis diebus ibi

Hist. Eccles. Tom. VI. X x con-

p. 59.

Sæculum V. A. C. 452. conversatus, decreto Concilii Calcedo-
nensis consensit, & Theodosii Commu-
nioni cum aliis quatuor Anachoretis, Pe-
tro, cui Cognomentum, *Tournit*, Mar-
co, Jullone, & Silvano, renunciavit. Ge-
rasimus in loco, non ultra quartam Leu-
cæ partem a fluvio distante, Lauram, &
Monasterium ædificavit. Laura septua-
ginta cellulis, interposito semper spatio
separatis, constituebatur, in medio stabat
Monasterium, Novitiorum, & juniorum
fratrum habitationi destinatum; in cel-
lulis Monachi, qui ad altiorem perfectio-
nis gradum ascenderant, degebant. Soli
in singulis cellis per quinque Hebdoma-
dæ dies, scilicet a Die Lunæ, usque ad
Diem Veneris permanebant, & exeuntes,
ostium relinquebant apertum, ut indica-
rent, se nihil habere, quo non & alii uti
possent, si vellent. Diebus Sabbati, &
Dominicis, ad Communionem in Mona-
sterium se conferebant. S. Gerasimus
obiit anno 474. septima Martii, qua die
Ecclesia ipsius memoriam agit.

*vita S. Cy-
priac. p. 107.
Martyr. R.
5. Mart.*

§. XXXVIII.

Abbas Gelasius Theodosio adversatur.

*Cotel. Mon.
Gr. tom. 1.
p. 415.* Inter illos, qui pro Concilio Calcedo-
nensi steterunt, & magno animo caput
furenti Theodosio objecerunt, Gelasius
Abbas fuit. Theodosius Schismatis sui
initio ad Gelasii Monasterium delatus, in
Conci-

Concilii Patres invectus est, quod Nesto-
ri Hæresin sua Auctoritate firmassent. Sæculum V.
A. C. 452.

Gelasius, nullatenus ignorans, qualis es-
set Theodosius, parvulum, ex suis Disci-
pulis unum, quem, casu extinctum, ad
vitam revocaverat, secum adduxerat, re-
sponditque Theodosio: *si de Fide dispu-*
tandi prurigine laboras, hic habes, qui
tibi respondeat; mihi vero ad te audien-
dum sane otium est. His Theodosius non
sine suo rubore discessit. Postea, cum
Sedem Jerosolymitanam usurpasset, Ab-
batem Gelasium ad se accersitum, blan-
ditis simul, & minis aggreditur; in San-
ctuarium deducto, minaciter imperat in
hæc verba: *Juvenalem anathematiza!*
Gelasius, imperterritus, respondit: *Episco-*
pum Jerosolymitanum alium non novi, nisi
Juvenalem. Timuit Theodosius, ne viri
exemplum plures alios excitaret, jussit-
que, ut Ecclesia expelleretur. Tunc Schis-
matici Abbatem corripunt, comporta-
tatis circa eum lignis, rogam extruunt,
minantur, se vivum combusturos; sed
ubi satis explorassent, majori animo vi-
rum esse, quam ut terreri posset, populi
furorem, nam de Sanctitate Gelasii apud
omnes ingens opinio erat, reformidarunt,
& dimiserunt liberum.

416.

Quam liberali Indole fuerit Gelasius *ibid. p. 410.*
ex facto, quod sequitur, elucet. Librum
habebat, in membrana scriptum, qui an-
tiquum,

XX 2

tiquum,

Sæculum V.
A. C. 452.

tiquum, & novum Testamentum comple-
tebatur, atque octodecim aureis, seu cen-
tum quadraginta quatuor libris æstimaba-
tur; hunc in Ecclesia, ut omnibus Fratri-
bus usui esse possit, deposuerat. Cum
eundem Monachus peregrinus furto ab-
stulisset, quamvis S. Senex furem notaf-
set, dissimulavit, nec eum est persecutus.
Fur autem, Civitatem ingressus, empto-
rem quærebat, & libri pretium sedecim
aureos pronuntiabat. Adest emptor, pe-
titque prius librum examinandi licen-
tiam, qua facta, codicem ad Abbatem
Gelasium defert, interrogat, an tanti
emendus esset, quantum venditor pete-
bat? Respondit Abbas Gelasius: *eme!*
pulcherrimus est codex, nec caro emes. Re-
versus emptor ad venditorem dixit: *osten-*
di librum Abbati Gelasio; respondit hoc
pretio carum esse, nec tot aureos valere.
Venditor: *an Abbas Gelasius nihil aliud*
addidit? Respondit emptor: *nihil.* Tum
venditor: *jam nolo vendere;* & poeniten-
tia motus Gelasium adit, volens reddere
librum, quem vir Sanctus accipere re-
cusavit. Dixit Monachus: *nisi accipias,*
nunquam quietus vivam. Ergo accepit.
Hoc Gelasii facto conversus hospes ei-
dem usque ad obitum suum adhæsit.

§. XXXIX.

S. Leo Attilæ occurrit.

Sæculum V.
A. C. 452.

Interim Imperium Occidentis Attilæ armis concutiebatur. Quippe is, cum jacturas anni superioris militum supplementis reparasset, per Pannoniam iter faciens, Italiam ingressus, nemine prohibente, in plures Provincias excurrerat. Jamque omnes Urbi timebant, & Attilæ animus erat, eam oppugnare; sed aliam mentem Regi Proceres indiderunt, in memoriam revocato Alarici fato, qui, Roma expilata, haud diu supervixisset. Valentinianus Imperator, & ipse Aetius Italia excedere cogitabant; visum tamen, prius explorare, an pacis condiciones petentes respueret Barbarus. Igitur Legati ad eum dimittuntur S. Leo Papa, Avienus Consularis, & Trygetius, olim Præfectus, qui Attilæ, in Venetia, loco, quem Ambulejum dicebant, ad vadum Mincii, occurrerunt. Præter crudelitatis opinionem Attila vel solo corporis habitu terribilis conspicientibus erat; brevis homini statura, ferox ingressus, latum pectus, caput magnum, oculi exigui, rutilantes, nunquam fixi, nasus simus, tenuis barba, capilli subnigri, color fuscus, originis indicium, nempe quo hodieque Tartari sunt. Quamvis esset fortissimus, magis tamen ingenio pugnabat,

Chro. Prosp.

*Duchesne to.
I. ann. 452.
Chr. Cassiod.
eod. an.*

*Jornand. p.
475. c. 42.
Id. p. 471.*

Xx 3

quam

Sæculum V.
A.C. 452.
quam gladio, & in subitis consilio valebat. Se subjicientibus parcebat, eosque, quibus semel fidem dederat, clementer habebat. Deliberanti an iter Romam ingrederetur, ne faceret Romanorum Legati persuaserunt; S. Leonis aspectu admodum delectatus, quas ferebat, conditiones placide audivit, suos, ne ultra nocerent, cohibuit, & trans Danubium regressus passurum se, ut de pace firmanda tractaretur, pollicitus est.

Novel. Valent. tit. 12. Inter hæc Valentinianus Imperator Romæ versabatur, ubi decimo septimo Kalendas Maji, Herculano Consulatum gerente, id est, 15. Aprilis, hujus anni, 452. Legem edidit, qua Jurisdictio Ecclesiastica, & Clericorum Privilegia restringuntur. In ea dicitur, sæpe contra Episcoporum judicia querelas moveri, quibus ut afferatur remedium, declarat, Episcopo non aliter judicandi, etiam Clericos, potestatem esse, quam ipsis consentientibus, & in Arbitrum compromittentibus, quod constet, Episcopis, & Presbyteris, nullum a Legibus tribunal concessum, sed solum, secundum Edicta Arcadii, & Honorii, Codici Theodosiano inserta, de causis Religionis posse cognoscere. Clerici coram Judicibus tam in Civilibus, quam in Criminalibus respondere teneantur; solis Episcopis, & Presbyteris Privilegium sit, ut se, si causa criminali-

minaliter moveatur, opera Procuratoris defendere valeant. Neminis mancipium, aut Servus, cujusque generis sit, Statum Ecclesiasticum, vel Monasticum Institutum amplecti possit, ut conditionis suæ oneribus se liberet. Clerici nullum Mercaturæ genus tractabunt, si suis Privilegiis gaudere velint, sed unice functionibus Ecclesiasticis vacabunt.

Sæculum V.
A. C. 452.

§. XL.

Aetius promovetur, ut amoveatur.

Julianus Coanus, Papæ Constantino-
poli Mandatarius, datis litteris, testatur, se Sanctissimi Patris ærumnas dolere, ut suas, atque Italiæ inter Barbarorum arma gementis commiseratione tangi. Simul significat novissima Anatolii molimina, qui Aetium ab officio suo depositum, virum semper Catholicum, & Nestorianis æque ac Eutychianis infensum, in Ecclesia cujusdam Cœmeterii Presbyterum ordinasset, ut alium Archidiaconum, cui Nomen Andreas, Eutychis amicum, & Flaviani accusatorem, constitueret. Hac super re S. Leo ad Marcianum; & Pulcheriam epistolam dedit. Queritur, Anatolium sub Honoris specie Aetium gradu suo dejecisse; quippe, cum nec in hujus viri fide, nec in vita quidquam posset reprehendere, ipsum exuisse Archidiaconi munere, quod plurimum

Leo ep. 86.
al. 56.

Ep. 84. 85.
al. 57. 58.

Sæculum V. Auctoritatis possidenti conferret, quia il-
 A. C. 452. lius curæ omnia Ecclesiæ negotia essent
 commissa, & ad quoddam Exilii genus
 damnasse, dum eum Cœmeterio extra
 urbem, & loco remoto alligasset, nec
 aliam denique hujus rigoris causam lice-
 re suspicari, quam quod Aetius S. Flaviana,
 & Fidei Catholicæ semper addictissimus
 fuisse. Itaque Anatolius suspicioni
 locum dabat, quod errores Eutythis bona
 fide non abjecisset. Traditionem quo-
 que Apostolicam violaverat; nam Aetium
 Die Veneris ordinavit, cum id Nocte
 Sabbati, id est, Diem Dominicam præcedente,
 fieri oportuisset.

*Sup. lib.
 XXVII.
 §. 33.*

S. Leo Imperatorem, & Imperatricem
 rogat, ut Anatolium meliorem mentem
 induere cogant. Simul Principum favori
 Julianum Coanum commendat, quem
 suum Legatum constituisse significat, ut
 omnibus, quæ ad Fidem, pacemque Ec-
 clesiæ pertinent, invigilet, & illius tem-
 poris Hæreticis resistat. Hic videmus
 initium Legatorum Pontificiorum, Con-
 stantinopoli residentium, qui deinde Apo-
 crisiarii, seu epistolis Præfecti, dicti sunt,
 quo nomine jam antea illi veniebant,
 qui ab Episcopis Alexandrinis, & Antio-
 chensis missi, ad procuranda Ecclesiarum
 suarum negotia ibi morabantur. Alia
 vero ex causa Legati Papæ aderant; ni-
 mirum, ut totius Ecclesiæ bono labora-
 rent,

*vid. Quesn.
 not. 6. ad
 ep. 84.*

rent, ut Fidem, & Disciplinam confer-
 varent, ad ea, quæ Episcopi Constanti-
 nopolitani molirentur, vigiles oculos ad-
 verterent, & caverent, ne vel ipsi, vel
 alii Orientis Patriarchæ, quidquam, quod
 Ecclesiæ universalis Disciplinæ obesset,
 attentarent. Hæ epistolæ decima, & un-
 decima Martii, Opilione Consule, nempe
 anno 453. datæ.

S. Leo de his etiam ad Julianum
 scripsit, rogans præterea, se certio-
 rem faceret; quid Monachos Palæstinæ im-
 pulisset, ut tumultuarentur; an Euty-
 chis amor, vel zelus imprudens contra Juve-
 nalem Jerosolymitanum, qui Eutychi
 olim favebat, animos concitasset. Petit
 etiam, ut sibi scribat, quid Monachi in
 Egypto, & Ecclesiæ Alexandrinæ age-
 rent. Mandat, ut Acta Concilii Calce-
 donensis, exacte in Latinum translata, &
 in unum Volumen collecta, ad se trans-
 mittat.

§. XLI.

*Epistola Marciani ad Monachos in
 Palæstina.*

Elapsis paucis diebus, causa turbarum
 in Palæstina, & quid iis reprimendis
 Imperator fecisset, ad S. Leonem delata
 sunt. Abbates, Monachi Jerosolymitani,
 & qui in vicinia habitabant, Pulcheriæ
 Augustæ Libellum supplicem tradide-
 runt;

Xx 5

Sæculum V.
A. C. 453.

Ep. 86. c. 3.

Sæculum V. runt; infontes se dicebant, & si quid
 A.C. 453. peccatum, eam incolarum Jerosolymæ,

& peregrinorum culpam esse. Imperator Marcianus, Episcopo Juvenale, qui tunc Constantinopoli erat, consilium suggerente, ad hos Monachos epistolam dedit, in qua hortatur, ut quieti se dedant, Episcopis obedientes sint, & alios docere non præsumant. Dicit deinde, singula ad suam delata fuisse Notitiam, Actis authenticis ad se missis, quæ Jerosolymæ acta fuissent, & postquam ea, quæ per vim, & insolenter fecerant, recensuit, subdit: *hæc profecto amore Fidei non fecistis, sed cupiditate invadendi Episcopatus, quibus prorsus indigni estis. Ceterum valde miramur, qua mente Eutychi Anathema dicatis, Theodosium, Discipulum ejus, & omnium Turbarum Auctorem, sequentes? Impietatem vestram, & crimina vestra Dominus noster Jesus Christus Magister, & Salvator judicabit, & sine dubio puniet; Nos vero pœnas exposcere a Monachis nolumus. Hæc solum præcepimus, ut Jerosolymæ Incolæ in obedientia continentur, Pax reducatur, & qui vel cadis, vel incendii rei sunt, meritis suppliciiis tollantur. Quia vero vox: duæ Naturæ, animos vestros perturbavit, cum putaretis novam esse, scitote, vestrum non fuisse, quæstiones examinare, quæ captum vestrum longe superant; Nos autem, Pa-*

p. 857.

p. 860.

trum

trum *Doctrinae inherentes, credimus, Do-* Sæculum V.
A. C. 453.
minum *Nostrum Jesum Christum verum*

Deum esse, & verum Hominem. Tum
Fidem de Incarnatione explicat, præfer-
tim adversus Nestorii errorem, cui fa- p. 861.
viffe Concilium Calcedonense dicebatur.
Hanc Notam a Concilio penitus amoli-
tur, & addit: *præcepimus, ne quisquam*
cogatur subscribere, aut consentire, si no-
lit, non enim minis, & vi, homines
ad viam veritatis pertrahere nobis ani-
mus est.

Quia etiam conquesti estis, quod Sama-
rita Ecclesias violaverint, cædes, & alia
crimina commiserint, scitote, Nos Comiti
Dorotheo mandasse, ut, omnibus diligen-
ter exploratis, Ecclesiis, & privatis, quæ
ablata fuere, restitui jubeat, & a reis pæ-
nas exposcat; sed hæc nihil ad vos. Eidem p. 864.
quoque Comiti Dorotheo præcepimus, ut
equos, & viros, qui in urbis Jerosolymi-
tanae præsidium immissi fuerunt, e Mona-
steriis vestris abducat. Ergo in pace vi-
vite; a Catholicorum Communione, &
Fide non recedite, & cætus separatos non
agite! scitis enim id Principes, Præde-
cessores Nostros, sub gravibus pænis probi-
buisse. Hæc ad preces Episcopi Juvena-
lis vobis scribere voluimus, & Clementiæ
nostræ signa dare, quia speramus, vobis
sanio rem mentem reedituram.

Sæculum V.
A. C. 453.

§. XLII.

S. Pulchericæ obitus.

Conc. Calc.
p. 3. c. 14.

ibid. c. 13.

Vita S. Euthym.
p. 67.

Marcel. Chr.
Chr. Pasch.
Martyr. R.
10. Sept.

Cang. C. P.
Lib. 4. c. 5.
n. 57. c. 2.

Pulcheria Imperatrix ad eosdem Monachos dedit Epistolam, cujus Summa Marciani epistolæ similis est, nempe eo præprimis collimat, ut suam, & Concilii Calcedonenſis Fidem defendat, & sparsas a Schismaticis calumnias diluat. Aliam epistolam dedit ad Bassam, quæ Monasterium Virginum Jerosolymæ regebat; eadem etiam Monasterium virorum in honorem S. Mennæ fundavit, cui Abbatem præfecit Andream, ex S. Euthymii Laura Monachum. Ad Bassam igitur paulo post scripsit Pulcheria; ut moneret, si Theodosii calumniæ simplicem mentem quarundam Sanctimonialium decepissent, errorem deponerent, atque Fidei suæ, & Concilii Calcedonenſis puritatem agnoscerent. Eodem an. 453. Imperatrix Pulcheria e vita migravit, Vincomalo, & Opilione Consulibus, annos 54. nata. Ecclesia ipsius, tanquam Sanctæ Virginis, memoriam, decima Sept. colit. Paulo ante obitum, aream Ecclesiæ S. Laurentii Constantinopoli in suo Palatio, ædificium admirabile, perfecit; plures alias extruxit Ecclesias, unam in Blachernis, (*) Chal-

(*) Locus erat in Suburbiiis Constantinopoleos.

copratensem alteram, & Hodegenam ter-
 tiam. Omnes tres S. Virginis Honori
 dicatae; in tertia Iconem, sibi Jerosoly-
 ma ab Eudocia Imperatrice missam, quam
 S. Lucas pinxisse ferebatur, (*) posuit.
 Aliqua praeterea Hospitia infirmorum, &
 Monasteria fundavit, dotavitque. Bona
 sua omnia pauperibus testamento reli-
 quit, & Marcianus, quae scripta erant,
 bona fide executus est.

Saeculum V.
 A. C. 453.
 Theod. Lect.
 Lib. 1. init.
 & p. 552.
 Soz. IX. c. 1.

§. XLIII.

*Inventio Capitis S. Joannis Baptistae
 Emesae.*

Hoc etiam anno 453. S. Joannis Caput
 inventum Emesae in Phoenice, ubi a
 multo tempore sub terra in specu, penes
 quem Monachi Sedem sibi delegerant, la-
 tuerat. Huic Monasterio, Imperatoris
 Marciani aetate, praerat Marcellus Pres-
 byter, vir vitae integerrimae, cui S. Jo-
 annes Baptista sub initium Februarii bis
 per somnium apparuit; unus autem ex
 Mona-

Marcel. Chr.
 Pasch.

(*) Judaei quidem, nam S. Lucas Judaeus erat,
 non solebant figuram humanam vel pingere,
 vel sculperere; at post Evangelii Praedicationem
 non amplius vixisse antiquam hanc Legem non
 solum ista de Beatissimae Virginis Imagine a S. Lu-
 ca depicta traditio, sed etiam Statua ab Haemor-
 rhoisssa Jesu Christo erecta probat. Hodie haec
 Imago Romae asservatur.

Sæculum V. Monachis ejus, cui nomen Isaac, ante
A. C. 453. ostium specus flammam conspicatus est.

Marcell. ap. Marcellus iterum monitus, & præeunte
Cangium stella ignita deductus est usque ad forni-
dissert. de cem, qui in eo specu reperiatur, & ibi
Cap. S. Jo- invenit urnam, S. Joannis Caput, cum
ann. Capillis adhucdum integris continen-
tem. Lampadem ergo adornat, thus
cremat, & medius inter lætitiā, & pa-
vorem Deum adorat. Tum, re duobus
ex vicinia Abbatibus, Gennadio, & Cy-
riaco, communicata, Uranium, Episco-
pum Emesenum, adēunt, &, quid inve-
nissent, referunt. Is, ne arcanum vul-
garent, præcipit; altera die cum Pres-
byteris, & Diaconis ad specum se confert,
Urnā cum Capite, quod intus erat, ac-
cipit, & in Ecclesiæ Sacristiam defert,
donec nova Ecclesia istarum Reliquiarum
honorī ædificaretur. Hæc Translatio
Die Martis, vigesima quarta Febr. anno
453. contigit. Ecclesia deinde in Mona-
sterio prope Specum condita, & in eam
S. Joannis Caput 26. Octobr. eodem an-
no, solemni pompa translatum. Exinde de
Capite S. Joannis, sub Magno Theodosio
Constantinopolim translato, nulla am-
plius recurrit mentio, (*) incertum, an
interim

Sup. XIX. Capite S. Joannis, sub Magno Theodosio
S. 49. Constantinopolim translato, nulla am-
plius recurrit mentio, (*) incertum, an
interim

(*) Hic Anonymus I. Fleurio non consentit,
sed objicit, Sozomenum, & S. Prosperum de In-
ventio

interim patuerit, illud S. Joannis Caput ^{Sæculum V.}
non fuisse, vel alia causa subfuerit. A. C. 453.

§. XLIV.

*Juvenalis Jerosolymitanus resti-
tuitur.*

Imperator Marcianus non solum, ut re- ^{Nicēn. XV.}
tulimus, deceptos Palæstinæ Mona- 6. 9.
chos per litteras leniter corripuit, sed,
ut mali radicem tolleret, ad Dorotheum
Præfectum mandata misit, ut Antiepis-
copum Theodosium comprehenderet, &
plecteret; at priusquam capit posset, eva-
sit sagax, & ad montem Sina confugit.
Multi complices non Sæculares modo,
sed etiam Monachi pœna corporis casti-
gati. Theodosio expulso, Juvenalis post
menses viginti, non tamen ante mensem
Julium, anno 453. ad Sedem suam rediit.
Tum omnibus, quos Theodosius ordina-
verat, depositis, Synodum convocavit,
unde epistolam Synodalem scripsit, ad
omnes Abbates, & Monachos Palæstinæ ^{Conc. Calc.}
directam, ut doceret, Patres Concilii ^{c. 3. p. 20.}
Calce-

ventionem Capitis S. Joannis Baptistæ sub Magno
Theodosio mentionem adhucdum fecisse, & cum
Martyrologio Romano ad diem 24. Febr. & 29.
Aug. affirmat pretiosissimum hunc Theaurum bis
fuisse inventum. Plura in hujus Anonymi lon-
giori annotatione legi possunt. Tandem Sacrum
hoc Caput Romam translatum.

Sæculum V. Calcedonensis Fidem Nicænam confir-
 A. C. 453. maffe, eorumque animos adversus Schis-

maticorum calumnias praemuniret. Huic
 epistolæ Juvenalis Jerosolymitanus, Ire-
 næus Cæsariensis, Paulus Paralensis, om-
 nesque ex tribus Palæstinæ Regionibus
 Episcopi, subscripserunt. Ad hoc Con-
 cilium Imperator Marcianus epistolam
ibid. c. 15. dedit, in qua fidem suam confitetur, hor-
 taturque Episcopos, ut populos, & præ-
 fertim Monachos, Theodosii mendaciis
 seductos, ad saniora consilia reducant.
 Significat etiam, quod ad Episcopum Ma-
 carium, Abbates, & Monachos montis
 Sina, quo Theodosius secesserat, litteras
 det, quibus flagitia hominis manifestaret,
 &, ut ab ejus malis artibus caveant, mo-
 neret.

§. XLV.

*Epistola S. Leonis ad Concilii Epis-
 copos.*

Leo ep. 88. Schismatici in vulgus spargebant, Con-
89. 90. cilium Calcedonense S. Leoni non
 probari; veri speciem dabat, quod Ca-
 nonem, Episcopo Constantinopolitano
 faventem, non recepisset. Equidem
 epistola S. Leonis, ad Anatolium data,
 eos contrarium edocere facile potuisset;
 sed hanc Anatolius solerter premebat,
 imo fuere, qui ipsum vulgatæ calumniæ
 Auctorem edicerent. Cumque jam multi
 de

de S. Leonis consensu dubitarent, eundem Marcianus Imperator per litteras hortatus est, ut Mentem suam clare explicaret, & omnem cavillandi materiam tolleret. Ipse quidem existimabat, nullum dubitandi locum esse relictum, postquam in epistola sua ad Flavianum ante Concilium datam, rursusque in illis, quas post Concilii celebrationem ad Imperatorem, Imperatricem, & Anatolium dederat, quid sentiret, luculentissime aperuisset, nihilominus ut Imperatoris voluntati obtemperaret, alteram scripsit epistolam, ad omnes Episcopos, qui Concilio Calcedonensi interfuerant, directam, in qua affirmat, omnia sibi probari, quæ de Fide decreta fuissent, omnesque illos, qui errores Nestorii, Eutychis, & Dioscori defendere ausuri essent, ab Ecclesiæ Communione excludendos; simul vero edicit, se Canones Nicænos sanctissime observare, & Ambitioni resistere, quodcumque illa Concilium sibi favere jactaret, idque ex eo satis patere, quod Episcopi Constantinopolitani molitionibus constantissime se opponeret. Hæc epistola duodecimo Kalendas Aprilis, Opilione Consule, seu 21. Martii, anno 453. data.

S. Leo simul ad Imperatorem Marcianum, & Pulcheriam Augustam, tunc adhucdum in vivis agentem, scripsit; gratias

Hist. Eccles. Tom. VI.

Y y

tias

Sæculum V.
A. C. 453.

ep. 87. al. 61.

*ep. 89. 90.
al. 50. 60.*

Sæculum V. A. C. 453. tias agit, quod ipsis curæ fuisset, Monachos in Palæstina per viam lenitatis ad meliora reducere.

Rursus, ad Julianum Coanum hac super re litteris datis, dicit: (dum de injuria, Aetio Presbytero illata, loquitur) *istud, cum res ita se habeant, modo tolerandum est, ne virilis gravitatis limites transgredi videar. Tanta est Anatolii in superbis votis pertinacia, ut ab Episcopis Illyrici consensum postulerit. Non scribam ei, etsi suadeas, vi-deo enim, quod voluntatem se emendandi non habeat.*

ep. 88. In eadem epistola S. Leo significat, sibi ab Imperatore secreto mandatum, ut Imperatrici Eudociæ scriberet. Scripsit

c. 5. Epistola etiam 25. Junii; hortatur, ut aberrantes S. Leonis. Palæstinæ Monachos revocaret, doceretque, ab Ecclesia Catholica æque errores

c. 3. Nestorii, ac Euty-chis damnari. Ad eosdem Monachos quoque scripsit; corruptam epistolæ suæ versionem ipsis erro-

ep. 96. al. 66. ris occasionem fuisse, dicit; tum longius de Materia Incarnationis differit, & postquam hos Monachos, quorum plerique oppido rudes erant, hominum insolentiam acriter exprobrat, & exhortatur, ut errata emendent. Non ex ulla alia epistola magis apparet, quanta dicendi vi S. Leo polluerit.

ep. 97. al. 83. In duabus aliis epistolis ejusdem anni dicit, Monachorum non esse, fidem prædicare.

dicare. In epistola ad Julianum Coanum Sæculum V. A. C. 453.
 hæc habet: *sicut Cæsareæ Potestati com-
 petit, tumultus, & Seditioes summo ri-
 gore reprimere, ita etiam Auctoritatis
 Sacerdotalis proprium est, Monachis de
 Fide prædicandi libertatem adimere, &
 cavere, ne, quod Episcoporum officium est,
 sibi arrogent.* Ad Maximum Antioche- ep. 92. al. 62.
c. 6.
 num hæc scribit: *ad id quoque sollicite
 attendas, ne, illis exceptis, qui Sacerdotio
 funguntur, quisquam alios docere præsu-
 mat, sive Monachus sit, sive Laicus, qui sibi
 ipsi doctus videatur. In omnibus per uni-
 versam Ecclesiam ordo servetur, & unum-
 quodque membrum munere suo contentam* ep. 93. al. 63.
c. 6.
sit. Eadem in epistola ad Theodoretum
 repetit. Talia scribendi ansam de-
 derant Monachi, Eutythis Sectatores,
 & præsertim quidam, cui nomen Geor-
 gius, qui, permittente Thalassio, Episco-
 po Cæsariensi, scribendi, & prædicandi
 Auctoritatem sibi usurpabat. ep. 91.

§. XLVI.

*Epistolæ ad Maximum Antiochenum,
 & Theodoretum.*

Maximus Antiochenus ad S. Leonem
 scripserat, Mariano Presbytero, &
 Olympio Diacono epistolam ferentibus.
 Ex ea compererat, multos adhuc in
 Oriente Nestorianos, Eutychianosque re-
 periri, qui se invicem anathematizarent.

Sæculum V. S. Leo Maximum hortatur, ut constans
A. C. 453. sit in Fide S. Petri, cui, inquit, ambo successimus. Non feres, ut Fides ista in Ecclesiis Orientis ulla ratione labefactetur. Imprimis sollicitus eris, ut Prærogativa, & Privilegia, quæ Canones Nicæni Sedi Antiochena afferuerunt, salva permaneant. Horum Canonum tanta apud me Reverentia est, ut propositum mihi sit, nunquam pati, ut quacunque innovatione abrogentur. Ergo tertiæ in Ecclesia Sedis jura tibi cordi sint, & si quid est, quod tibi hac super re negotium faceat, in litteris tuis expones, ut speciatim ad omnia tibi respondere queam. In Concilia universalia sæpe Ambitio se insinuat. In Concilio Ephesino, Juvenali Primatum Palaestinae invadenti, & postulationem suam Scriptis suppositis fulcire conanti, S. Cyrillus forte pectus objecit, datis ad hanc Sedem litteris viri molimina indicavit, & ne procederent noxia consilia, prohibuit. In nostris Tabulis epistolam ipsius Autographam, cujus exemplum ad Nos missi, invenimus. Si Fratres nostri, a Nobis Delegati, in Concilio, quod solius Fidei causa congregatum fuit, quidquam aliud egerunt, id nullius roboris erit, cum ad illa agenda Potestas defuerit. Quanti Canones Concilii Nicæni faciam, cognosces ex epistolæ exemplo, quam ad Episcopum Constantinopolitanum misi, ut viri super-

ep. 93. al. 63.

biam

biam premerem. *Istud exemplum omnibus nostris Collegis notum facias.* Sæculum V.
A. C. 453.

Epistola S. Leonis ad Theodoretum in eum finem scripta est, ut, postquam ad Partes Catholicorum rediisset, in proposito confirmaretur. In exordio epistolæ notari merentur hæc verba: *In Domino Nostro gloriamur, qui non permisit, ut quemquam ex Fratribus nostris perdevenerimus, sed illud, quod prius Nostro usus Ministerio definierat, omnium Confratrum irrevocabili consensu confirmavit, (*) monstravitque, ea, quæ Prima Sedes deciderat, totius Christiani Orbis Judicio fuisse recepta. Quippe ne aliarum Cathedralium consensus quibusdam assentatio videri posset, aut qualicunque suspicioni locus esset, fuere, qui super nostra Sententia disputarunt. Et inferius: *clarius effulget veritas, & fortius hominum mentibus imprimitur, si, quod Fides antea docuerat, deinde accedente examine comprobetur. Tunc enim Ministerii Sacerdotalis**

Y y 3

(*) His Sancti Leonis Papæ verbis, & sequentibus, Potestatis Pontificiæ, & Conciliorum universalium vera, & genuina Idea exprimitur. Hæc sola tanti Doctoris, & Papæ epistola ad Litem de SS. Pontificis Potestate cum Potestate Concilii universalis collata dirimendam, si adesset ingeniorum moderatio, sufficeret. Quis enim hanc Quæstionem S. Leone Magno melius definiat?

Sæculum V.
A. C. 453. *lis Natura maxime perspicua fit, quando Superioribus ita sua constat Auctoritas, ut Inferiorum non imminuatur libertas. Tunc Fidem examinasse ad Majorem Dei Gloriam cedit. Ex his videmus Decisionem Fidei, a Papa pronuntiatam, ab aliis Episcopis liberrime examinari, & postquam eam suo Consensu confirmarunt, non amplius licere, eandem ad examen vocare. Ulterius S. Leo ad Theodoretum: *Etsi opus non sit, te doceri, credidimus, in hac rerum conjunctione te nobis esse monendum, ut, dum Ecclesie inimicos impugnamus sermonis verba solertissime seligamus. Jam non amplius tanquam de rebus dubiis disputandum, sed ea, quae in Concilio Calcedonensi definita sunt, integra Auctoritate stabilicnda. Ecclesie hostibus nulla calumniandi materia relinquenda, quasi adversus Nestorianos, & Eutychianos pugnantes, uni, vel alteri Parti, adulati fuissimus; equali modo, absque hesitatione, toties, quoties audientium utilitas exigit, tam Nestoriani, quam Eutychiani damnandi sunt, & divi devovendi. Id te novo exemplo Experientia docuit. Sed Benedictus Deus! cujus Veritas invicta te ab omni Hæresis labe immunem demonstravit, dum Apostolicæ Sedis Judicium secutus es. Mandat deinde, ut ad se perscribat, quantum sana Doctrina in Oriente propagetur. Quicumque vo-*
 luerit*

luerit in mentem reducere, quas Partes Sæculum V.
olim Theodoretus tuitus sit, facile Moni- A.C. 453.
torum istorum utilitatem perspiciet.

§. XLVII.

Theodoreti ultima.

Theodoretus adhuc quatuor, vel quin-
que annis, ad annum ferme 458. su-
perstes fuit. Ad hæc ultima tempora
refertur Tractatus ejus de Fabulis hære- Lib. IV.
ticis, Concilio Calcedonensi posterior, c. ult.
cum in eo de Hæresi Eutychniana, abso-
lute damnata, mentio fiat. Hoc opus
scripsit rogatus a Sporacio, qui in Conci-
lio mandatarius, & anno 452. Consul
fuerat. Virum laudat, quod inter Aulæ
tumultus positus, & gravi officiorum
pondere pressus, nihil Rerum Divinarum
cognitioni, & studio Veritatis præponat.
Tractatus iste in quinque Libros divisus. Præf. in fin.
Primus illas complectitur Hæreses, quæ
duo Principia statuebant, dicebantque,
Deum tantummodo in speciem fuisse in-
carnatum. Initium ducitur a Simone
Mago, & Manes agmen claudit. Liber
secundus illos recenset, qui affirmabant,
Jesum Christum Hominem tantum fuisse,
ab Ebione usque ad Photinum. In
tertio refert diversas Hæreses, & inter
alias errores Montanistarum, & Nova-
tianorum. In Libro quarto Hæreses re-
centiores ab Ario usque ad suum ævum

Sæculum V. enumerat. Ultimo Nestorium affert, & A. C. 453. Eutychem, atque tam fervide in Nestorium invehitur, ut iste articulus multis suspectus videatur. Liber quintus est Fidei Catholicæ expositio, quæ ad refutandas Hæreses serviat. In hac etiam ultima vitæ suæ Periodo, ad preces Hypatii Chorepiscopi sui, scripsit quæstiones in Octateuchum, id est, in octo primos Scripturæ Libros, scilicet in libros quinque Moysis, in Libros Josue, Judicum & Ruth. Alias scripsit in Libros Regum, & Paralipomenon. Ita Theodoretus vitam, sicut sancte inceperat, in Pace, & Communione Ecclesiæ, etiam sancte clausit. Præterea ferme centum quinquaginta epistolæ ipsius ad nostra usque tempora supersunt.

v. Garn. diff.
2. 4. 3.

tom. 4. Conc.
d. 1020.

Conc. Calc.
c. 5. 9. 13.
7. 4.

§. XLVIII.

Concilia in Gallia.

Eodem anno 453. Opilione Consule, quarta Octobris, Concilium actum est Andegavi, cui septem Episcopi interfuere, nempe Leo Bituricensis, Cariton, Rumorides, Viventius Cenomanensis, Thalassius Neo-Episcopus Andegavensis, cujus Electio hujus Concilii celebrandi occasio fuit. Duodecim condiderunt Canones, quorum aliqui, sicut Concilium Calcedonense, etiam præcipiunt, ne Clerici coram Judicibus Sæcularibus sine Episco-

Episcoporum suorum consensu causam dicant. Item sine ipsorum licentia, & litteris non peregrinentur. Clericis non liceat militare, aut officia Sæcularia suscipere. Monachi errantes excommunicentur. Quæcunque violentia, aut multitatio prohibentur. Qui urbes traderint, excommunicati declarantur. Ex his omnibus, quam misera fuerit rerum facies, Barbaris Gallias vastantibus, deprehenditur. Verosimile est, ab initio Episcopatus sui contigisse, ut Thalassius S. Lupum Trecentem, & S. Euphronium Augustodunensem de quibusdam Disciplinæ Articulis consuluerit; supersunt nobis eorum Responsa, in quibus ritum celebrandi Vigiliam Nativitatis, Paschæ, & Epiphaniæ indicant. Dicunt etiam, Ostiarios Bigamos, non autem Exorcistas, vel Subdiaconos, tolerari.

Ad ea ferme tempora refertur Concilium Arelatense secundum, cujus nec annum, nec Episcopos, qui adfuerunt, scimus; etiam Canonum numerus est incertus admodum, hos enim solos de hoc Concilio habemus; omnino quinquaginta sex referuntur, sed aliquos ex aliis Conciliis mutuatos credunt. Ceteris notatu digniores sunt; decimus, in quo præcipitur, ut illi, qui in Persecutione lapsi fuerint, & Fidem libere negaverint, septem annis pœnitentiam agant, secundum

Yy s dum

Sæculum V.
A.C. 453.

Conc. And.
c. 1. 7. 8.

c. 3. 4.

To. 4. Conc.
p. 1048.

To. 4. Conc.
p. 1010. vid.
Not. Sirm.
ibid. Et p.
1812.

Sæculum V. dum Concilium Nicænum, seu potius
 A. C. 454. prout illud Rufinus in sua Historia refert,
 Lib. I. c. 5. nam ipsum Concilium in Canone undeci-
 can. 12. mo illis duodecim annorum pœnitentiam imponebat. Ceterum, alia tunc
 Sup. XI. temporis Persecutio nescitur, quam Bar-
 §. 21. barbarorum infidelium, Imperium populantum. Canon vigesimus tertius ad Idololatriæ reliquias, quæ in Galliis supererant, pertinet. In eo decernitur, ut, si in alicujus Episcopi Territorio Infideles faces accendant, aut arbores, fontes, vel saxa adorent, Episcopus, qui tantum abusum tollere negligit, Sacrilegii reus teneatur. Dominus loci, vel qui hæc fieri jubet, nisi emendet, excommunicabitur. In Canone 22. statuitur, conjugibus sine ipsorum consensu pœnitentiam injungi non posse, id est, uni eorum altera parte non consentiente, quia status pœnitentium ad continentiam obligabat, quod ex Canone præcedente conjicere est.

§. XLIX.

Epistolæ S. Leonis ad Proterium. &c.

Sanctus Leo, comperta Juvenalis Jerosolymitani Restitutione, data ad Imperatorem Marcianum nona Januarii, Aetio, & Studio Consulibus, id est, anno 454. epistola, Gratias egit. Aliam dedit ad
 Ep. 99. ep. Julianum Coanum, qui sibi rem gratissimam
 100. al. 68.

nam perscripserat, eundem certiore Sæculum V.
A.C. 454.
reddens, quod litteras accepisset a Pro-
terio Alexandrino; eumque sufficiens
Fidei suæ Testimonium præstitisse asse-
rit. Is enim suspectus esse meruerat,
quod Dioscori Discipulus fuisset. Illud
vero queritur S. Leo, quod cum publice
Constantinopoli in Concilio Calcedo-
nensi sua epistola legeretur, Episcopis,
& Presbyteris præsentibus, tantum pars
prima, quæ Fidem tangebatur, fuisset reci-
tata, secunda vero ommissa, quæ Anatolii
cupiditatem coercebat.

Haud multo posterior est epistola ad Ep. 103.
Proterium, qui, datis ad S. Leonem lit-
teris, significaverat, se ipsius epistolam
ad Flavianum recipere. S. Leo in sua
Responsoria hortatur, ut Fidei purita-
tem conservet, Sectatores Eutycheis me-
liora edoceat, & demonstret, quantum
Doctrina Catholica ab errore Nestorii
distet. *Inculca illis, inquit, te nihil aliud
ipso docere, quam quod Patres ipsorum
docuerunt, præsertim Athanasius, Theo-
philus, & Cyrillus, quorum opera ipsis
primo præleges, & deinde meam ad Fla-
vianum epistolam, ut Doctrinæ concor-
diam videant.* Excitat quoque, ut Disci-
plinam tueatur, Ecclesiæ suæ Dignitatem
defendat, & sua Auctoritate omnes Ægy-
pti Episcopos in officio contineat. Edi-
cit, sua ex parte non minorem sibi Ca-
nones,

Sæculum V. nones, quam Fidem conervandi, fervorem esse. A.C. 454. Istud ob postulationem Episcopi Constantinopolitani dictum. Hæc epistola decima Martii anno 454. data. *ep. 104. al. 69.* Imperator Marcianus de Fide Orthodoxa Proterii testes litteras dederat, ideoque ad ipsum quoque S. Leo scripsit, rogans, ut per virum exploratæ fidei sub Sigillo Cæsareo suam ad Flavianum epistolam, in Græcum, cura Juliani Coani, fideliter translata, Alexandriam mitteret, eamque ad Alexandrinos Judices, quam publice recitari juberent, dirigeret.

§. L.

Quæstio de Die Paschæ anno 455.

Sanctum Leonem dubitatio tenebat, quæ die anno sequenti 455. Indictione octava Pascha esset celebrandum. Juxta Computationem Theophili Alexandrini Dies Paschalis in octavum Kalendas Maji, seu vigesimam quartam Aprilis incidebat; sed terminus iste nimis remotus videbatur; illuc usque enim creditum fuerat, Diem Paschæ non ante vigesimam secundam Martii, nec post vigesimam primam Aprilis celebrari oportere. Jam *ep. 94. al. 64.* anno superiore 453. S. Leo Papa Marciano Imperatori scripserat; rogabat, ut hanc quæstionem viris peritissimis examinandam traderet, plurimum enim interesse,

interesse, ut Festum Paschale in omni-Sæculum V.
 bus Ecclesiis una die celebraretur. Ju- A. C. 454.
 liano quoque Coano mandaverat, ut hoc
 Negotium curaret, & ex magno nume-
 ro epistolarum, in quibus circa hanc
 quæstionem sollicitudinem non modicam ^{ep. 95. al. 65.}
 prodit, patet, quod eam maximi esse ^{ep. 100. al. 68}
 momenti existimaret. Imperator ex ^{ep. 102. ep.}
 mandatariis suis unum misit Alexandriam ^{105. c. 3. al.}
 cum litteris ad Proterium, qui, ut S. Leo- ^{70. Post ep.}
 nis desiderio obsecundaret, amplam ad ^{103.}
 eum dedit epistolam, in qua hanc ma-
 teriam solide tractat.

Nimirum in ea epistola probat, Pa-
 scha a Christianis non Die decima quarta
 Lunæ mensis primi, sicut a Judæis fit,
 celebrari oportere, sed Die Dominica se-
 quenti, ex quo inferri debeat, si Dies
 decima quarta sit Dies Dominica, diffe-
 rendam esse Celebrationem Paschatis in
 Dominicam sequentem, quæ in diem vi-
 gesimam primam incidit; nec ideo ti-
 mendum, ne Pascha in secundo Mense
 celebretur, quia Mensis istius initium
 non computatur a Die æquinoctii, quæ
 semper vigesima prima Martii est, sed a
 Die novæ Lunæ post æquinoctium. Pro-
 terius hanc doctrinam pluribus exem-
 plis confirmat, & concludit, Computa-
 tionem Theophili esse accuratam, & Fe-
 stum Paschale, Indictione octava, id est,
 anno 455. vigesima nona Die *Pharmouti*,
 octavo

Sæculum V. octavo Kalendas Maji, nempe vigesima
A. C. 454. quarta Aprilis esse celebrandum. S. Leo
 S. Proterii Auctoritati magis, quam argu-
 mentis cessit, ne Celebritas Paschalis in
 diversis locis diverso tempore ageretur,
 scripsitque epistolam ad omnes Episco-
 pos Galliæ, & Hispaniæ, quinto Kalen-
 das Aug. post Opilionis Consulatum, seu
 28. Julii, anno 454. datam, in qua signi-
 ficat, anni proximi Pascha octavo Kalen-
 das Maji, non autem decimo quinto, ut
 aliqui putabant, id est, vigesima quarta
 Aprilis, & non decima septima, celebra-
 dum esse. Exinde hæc quæstio quievit.

§. LI.

Canon Paschalis Victorii.

*Epist. Hila-
 ri apud Bu-
 cher. de Doct.
 temp.*

Sanctus Leo, ut hæc incommoda tolle-
 ret, & ne Romani Alexandrinorum
 Auctoritatem cœce sequi deinceps coge-
 rentur, novum Canonem Paschalem con-
 di jussit; saltem verosimile omnino est,
 quod Victorius Canonem suum S. Leone
 mandante composuerit. Interim hæc
 nobis constant; Hilarum, tunc tempo-
 ris Archidiaconum Romanum, post hæc
 Summum Pontificem, Victorio præce-
 pisse, ut per otium in causam inquireret,
 cur hæc super Materia Græci, & Latini
 diversa sentirent, & Regulam demonstra-
 ret, cui imposterum esset inharendum.

Victo-

Victorius natione Gallus erat ex Aquitania, quem, irruentibus Gothis, Romam se recepisse pronum est credere. Is de mandatam sibi Provinciam suscepit, atque, ne incassum laboraret, totam Lunarum, dierumque, nempe feriarum, scilicet, a Primordio Mundi secundum Eusebii Chronicum, repetere aggressus est. Judicavit, Lunari novendecim annorum Cyclo, quo Græci utebantur, securius insisti posse, quam Cyclis Latinorum, tumque hanc periodum juxta Solarem viginti octo annorum Cyclum multiplicans, Canonem Paschalem quingentorum triginta duorum annorum confecit, ceteris omnibus, qui hucusque extabant, amplioem. Hic Canon, ipso Judice, & Auctore, incipit cum duorum Geminarum Consulatu, quem anno Passionis ponit, & secundum æram nostram vulgarem, anno Incarnationis 559. clauditur. Hunc Canonem Paschalem Victorius, Constantino, & Rufo Consulibus, anno 457. in lucem edidit, quem præprimis Latini sequuntur. Iste Auctor etiam sub Nomine Victorini, vel Victoris occurrit.

Sæculum V.
A. C. 454.
Genn. Illu.
c. 88.
Ep. Victor.
ap. Bucher.

§. LII.

Epistola Anatolii ad S. Leonem.

Anatolius Constantinopolitanus, Imperatore potissimum instante, S. Leoni recon-

Sæculum V, reconciliari se velle dicebat, & querebatur, quod ad se scribere desiisset. *Tunc*

A. C. 454.

denique desii, inquit S. Leo, quando satis intellexi, nihil in ipsius Responsis deprehendi posse, quod Superbiæ pænitentiam indicaret; omnem denique emendationis spem ademit, quod in ordinatione Aetii, & Andree erratum est. Nihilominus nunquam cessavi, ejus correctionem sincerissime exoptare. Cum plures epistolas ab Imperatore accepisset, Anatolius ad S. Leonem scripsit; Aetium in Ecclesia in pristinum honoris gradum fuisse restitutum. Id non ita accipiendum, quod denuo Archidiaconi officium repetiisset, istud enim Presbyteri Dignitati repugnat, sed quod ex illo Cœmeterio, quasi ex quodam exilio, ad Ecclesiam Cathedralem fuisset revocatus. Anatolius subjungit: Andreas, quem ad Archidiaconi Dignitatem evexeram, cum omnibus illis, qui S. Flaviano adversantes, Eutychem factionem sectabantur, ab Ecclesia exclusus est, quamvis satisfecisse videri possent, dum Sanctitatis Tuae Epistolæ subscripserunt; exclusi manebunt, donec de ipsis aliud decreveris. Quantum vero ad illud pertinet, quod pro honore Sedis Constantinopolitane in Concilio Calcedonensi decisum, certissimum habeo, nullam ideo culpam mihi, quamdiu vivo, quietis, & humilitatis amanti, imputari posse; sed hoc Clerici Constantinopolitani

Post ep. 105.

*ni
Reg
Act
rass
Act
ne,
de q
S. L
ror
litt
byte
con
mur
cide
stit
ad p
mo:
&
Qu
Epi
per
Por
epi

E
ga
na
stu*

ni desiderarunt, atque Episcopi in istis Regionibus consenserunt, quod Tibi ex Actis perspectum fiet. Sæculum V.
A. C. 454.

Cum itaque Anatolius errata reparasset, scripsit ad eum S. Leo. Probata Aetii restitutione, & Andreae Depositione, subjungit: *Si Andreas, & Eufhratas, de quibus mihi relatum, quod Flavianum S. Memoriae insolenter accusaverint, errorem Eutychis æque ac Nestorii, datis litteris, authentice damnent, ipsos Presbyteros ordinabis, postquam ad Archidiaconi Dignitatem virum elegeris, in quem nunquam Hæreticæ pravitatis suspicio ceciderit. Ceteri, ejusdem culpæ rei, restituantur, si eodem modo satisfecerint; ad primas autem Dignitates non alii promovendi, quam exploratæ constantiæ viri, & ab omni erroris labe semper immunes.* Quod Anatolii cupiditatem inter ceteros Episcopos eminendi tangit, non videtur per ejus epistolam persuasum fuisse SS. Pontifici, mente sincera scripsisse. Hæc epistola 29. Maji anno 454. data. ep. 106. al.
71.

§. LIII.

Alie S. Leonis epistolæ.

Eodem tempore, & super eadem causa ep. 107.

S. Leo ad Imperatorem scripsit. Rogat, ut reprimat temeritatem Carosi Monachi, quem corruptissimum, & oppido stupidum affirmat; is enim, Hæresin spargens,

Hist. Eccles. Tom. VI.

Zz

gens,

Sæculum V.
A.C. 454.

ep. 112. c. 2.

ep. 113. c. 1.

epist. 101. al.

70. c. 2.

gens, contempta Concilii Auctoritate, multos pervertebat. SS. Pontificis preces apud Imperatorem valere; nam Carosum, & Dorotheum, Monasteriis suis abstractos, in ejusmodi locum deferri jussit, ubi nemini nocere possent. Haud diu abhinc S. Leo Imperatorem rogaverat, ut Eutychem in locum exilii, isto remotiorem, migrare juberet, quod ex epistolis Juliani Coani intellexisset, eundem impudentissime in illo, quo erat loco, conari alios seducere, & eo furoris devenisse, ut contra Doctrinam Catholicam phreneticorum more Blasphemias evomeret. Eodem anno Dioscorus Gangræ, quo relegatus fuerat, e vita excessit, quo comperto, S. Leoni spes facta, ut errantes ad saniora facilius redirent.

epist. 3.

ep. 110. al.
72.

Juvenalis Jerosolymitanus, datis ad S. Leonem litteris, certiolem facit, se Sedi suæ fuisse restitutum. *Gaudeo, inquit S. Leo, & ad præterita animum reflectens, sed existimo, te ipsum sinistrae Fortune Fabrum extitisse, tuncque Auctoritatis, ad hæreticos repellendos requisita, jacturam fecisse, quando errorum ipsorum approbare visus es, dum in Conciliabulo Ephesino Flavianum condemnasti, & Eutychem recepisti.* Additque: *nemo in orbe Terrarum, si in Fide erret, minus excusationis habet, quam illi, qui Jerosolymæ habitant, & quibus lectione opor-*

non est, ut veritatem Evangelii cognoscant, cum suis oculis loca, in quibus completa sunt Mystera, usurpent. Epistolam claudit his verbis, quæ vel sola destruendæ Eutyichis Hæresi sufficiunt, *Divinitas in sua Natura pati non potuit, nec Veritas nos decipere, ut nostram Naturam assumpsisse fingeret.* Epistola ista quarta Sept. anno 454. data. S. Leo in una ad Imperatorem Marcianum epistola queritur, quod œconomi Ecclesiæ Constantinopolitanæ Dispensationis suæ rationem coram Judicibus Sæcularibus redderent, quæ res exemplo careret, & consuetudini adversaretur, secundum quam Ecclesiasticorum Proventuum, & Dispensationis tabulæ Episcopis exhibebantur.

Sæculum V.
A.C. 454.

ep. 108. c. 2.

§. LIV.

Leges à Marciano editæ, Ecclesiæ faventes.

Theodosius Anti-Episcopus Jerosolymitanus ad montem Sina confugerat; illis autem Monasteriis, cum essent Colonia, ex Ægypto illuc deductæ, magna cum Ægyptiis necessitudo intercedebat. Hinc Imperator Marcianus Joannem Decurionem in Ægyptum misit cum epistola, ad Monachos hujus Provinciæ directâ, ut doceret, quid hominis esset Theodosius, & quam fœdis flagitiis contaminatus.

ep. Leon. 113

c. 1. Conc.

Calc. p. 3. c. 8.

Sæculum V. natus. Hortatur, ut e suis latebris sce-
A. C. 454. lus eruerent, & unacum consciis Provin-
 ciæ Reçtori traderent, non quidem ut pro
 meritis pœnas daret, sed ut simplices
 animos ulterius decipere prohiberetur.
 Imperatori visum, in hac epistola Fidei
 suæ puritatem profiteri, ut Hæreticorum
 obtreçtationes refelleret.

ib. c. 19. l. 8.
Cod. de Hær. Credibile est, Joannem Decurionem
 etiam in mandatis habuisse, ut in Ægy-
 pto Imperatoris Marciani legem promul-
 garet, contra Hæreticos, & nominatim
 contra Eutychedianos. In hac Lege Ne-
 storiani dicuntur esse Apollinaristæ, &
 eadem pœnæ in eos decernuntur. Fa-
 cultas quidquam testamento acquirendi,
 vel donandi ipsis adimitur. Iisdem
 prohibetur sub pœna Exilii, & privatio-
 nis Bonorum, ne Episcopos, aut Cleri-
 cos ordinent, ne conventicula agant, ne
 contra Concilium Calcedonense mutire
 audeant. Lex ista prima Aug. Valenti-

A. C. 455. niano octavo, & Athemio Consulibus,
 id est, anno 455. data, atque ad Præfe-
 ctum Palladium directæ, addito manda-
 to, ut eam executioni dari, præsertim
 Constantinopoli, & Alexandria, cura-

Nov. ult.
Mar. tit. 5.
L. 20. Cod.
Th. de Episc. ret. Eodem anno 455. Marcianus Impe-
 rator abrogavit Valentiniani Legem, 30.
 Julii, anno 370. datam, qua vetitum
 erat, ne Clerici ex Testamento Fæmina-
 rum quidquam acquirere possent. Mar-
 cianus

cianus Virginibus, & Mulieribus Deo ^{Sæculum V.}
 consecratis, facultatem dedit, ut Eccle- ^{A.C. 455.}
 siis, Clericis, Monachis, aliisque indigen- ^{Sup. XVI.}
 tibus, quantum vellent, Donatione, aut ^{§. 41.}
 Testamento, conferrent.

Extat Lex anni superioris 454. ad ^{Ep. 12. C.}
 Palladium, Prætorio Orientis Præfe- ^{de Sacros.}
 ctum, directâ, qua Ecclesiarum Privilegia ^{Eccles.}
 confirmantur, & varii generis annonæ
 stipendia, nutriendis pauperibus destina-
 ta, præberi jubentur. Eadem omnes
 Pragmaticas, obreptitias, & contra Ca-
 nones impetratas, retractat. Hujus Le- ^{Sup. §. 19.}
 gis causa fuisse videtur, ut ea, quæ in ^{L. 25. C. de}
 Concilio Calcedonensi decreta fuerant, ^{Episc.}
 executioni darentur. Anno 456. Mar-
 cianus Imperator Legem condidit, Cle-
 ricis faventem, in qua statuitur, ne ad
 aliud, quam Episcopi Tribunal trahi pos-
 sint. Nihilominus Constantinopoli actio-
 nem contra eos coram Præfecto Præto-
 rii movere licet. Si opus fuerit, Eccle-
 siæ Constantinopolitanæ Oeconomum,
 vel Defensorem vadem dabunt, si modo
 res non supra quinquaginta libras auri
 æstimetur. Apparitorum merces, alia-
 que forensia impendia a Clericis minora,
 quam a Sæcularibus exigentur.

Sæculum V.

§. LV.

A. C. 455.

Valentiniani III. fata. Maximus, & Avitus, Imperatores.

*Chr. Prosp.
Idac. Marc.
Chr. Pasch.*

*Cassiodor.
Vid. Evagr.
II. c. 7. Pro-
cop. I. Va-
dal. c. 4.*

Interea Romæ Respublica evertēbatur. Cum Imperator Valentinianus, & Aetius dissiderent, perfidis artibus Patricii Maximi, & Heraclii Eunuichi, qui Imperatoris animum sibi habebat obnoxium, effectum est, ut in aperta jurgia prorumperent, utrique funesta; nam Imperator Aetii iracundiam antevertendi consilium cepit. Igitur illis diebus, quæ sibi promissa fuerant, importunissime postulantes Valentinianus sua manu in suo Palatio interemit. Verum Maximus, cujus uxori Valentinianus, adhibita vi, illuserat, infamiam non ferens, Aetii amicorum opera usus (hos enim imprudens a suis lateribus non removerat) Principi perniciem paravit; Romæ in campo Martis ambulantes, & sui fecerunt oppresserunt. Duo ex conjuratis facinus ausi sunt, & nemo fuit, qui moveret manum, ut Domini sui vitam servaret. Dies agebatur vigesima septima Martii anni 455. Hic Valentiniani III. Imperatoris, ex Magni Theodosii Genere ultimi, exitus fuit. Annos vitæ triginta sex, & Imperii ferme triginta n̄ merabat.

Idac. Chr.

Illic

Illico Maximus Imperator proclama- Sæculum V.
 tur. Is ex Patriciorum ordine, etiam A. C. 455.
 bis Consulatum gesserat, ex Genere Ma-
 ximi, qui sub Magno Theodosio Impe- Maximus
 rium invaserat, ortus. Cum viduus es- Imperator.
 set, Eudoxiam, Valentiniani occisi ux-
 orem, coegit ad nuptias; postquam vero
 illa comperisset, Maximum necis, Mari-
 to suo illatæ, Auctorem esse, furore
 amens, in Africam misit, qui Genserico,
 Vandalorum Regi, dona magna fer-
 rent, & ut Romam cum exercitu veni-
 ret, invitavit, quam Urbem facile in po-
 testatem redigeret. Gensericus venire
 non distulit, & prævolante fama, multi
 ex Nobilium ordine, & de populo ex
 urbe fugerant. Ipse Maximus fugam pa-
 rabat, omnibus, qui vellent, Roma exce-
 dendi licentiam faciens. Verum hæc
 ipsa vecordia exitium attulit, nam ante-
 quam evasisset, quidam Valentiniani Im-
 peratoris amici cunctantem occupant,
 interficiunt, corpus truncant, & mem-
 bra in Tyberim projiciunt. Hæc Cæ-
 des die septuagesima septima Regni ejus,
 duodecima Junii, anno 455. peracta.

Post triduum Gensericus adest, nemi- *Prosp. Chr.*
 ne ingressum prohibente. S. Leo Papa
 extra portas obviam processit, & summis
 precibus obtinuit, ut sola direptione con-
 tentus, ab incendiis, & cædibus abstine-
 ret, nec quemquam ultimo supplicio ple-
 cteret.

Sæculum V. A. C. 455. *Procop. I. Van. c. 5.* *steret.* Itaque Roma a Genferici militibus per quatuordecim omnino dies liberrime expilatur. Rerum pretiosarum vis ingens ablata, & inter alia Vasa illa Sacra, quæ Titus Jerosolyma advexerat. Captivorum multa millia abducta. Eudoxia Imperatrix, quæ Genfericum vocaverat, cum filiabus Eudocia, & Placidia Carthaginem transvecta. Genfericus Eudociam Hunerico filio suo nuptui dedit, atque haud multo post Placidiam cum Imperatrice Matre sua Constantino-polim misit.

Vitt. Chr. Tribus non integris mensibus post Romæ direptionem, Avitus in Gallia, Prætorio Præfectus, quem Maximus Magistrum militiæ constituerat, Imperator salutatur: Anno sequenti 456. Joanne, & Varano Consulibus, cum in Italiam venisset, a Ricimero victus, Episcopus Placentinus ordinatus, & non multo post vita functus est.

§. LVI.

S. Prosperi obitus.

Vitt. Præf. in Cycl. Sup. XXVI §. 24. **H**ac rerum mutatione, & Romæ direptione narrata, S. Prosperi Chronicum, Valentiniano octavo cum Anthemio consule, id est, anno 455. clauditur. S. Prosper haud multo post, & ante annum 457. e vivis abiit. Præter illa opera, quæ superius memoravimus, Poema de

de Gratia, cui Titulum posuit: *de ingra-* Sæculum V.
tis, Epigrammata aliquot, & Sententia- A. C. 455.
 rum ex S. Augustino excerptarum Colle-
 ctionem scripserat; quippe nihil illi an-
 tiquius, quam hujus S. Patris libros vol-
 vere. Ejus Chronicum, incipiens a Mun-
 di Principio, in duas Partes dividitur.
 Prima anno 378. quo etiam Chronicum
 S. Hieronymi finitur. Secunda ab anno
 379. usque ad annum 455. continuatur.
 Cyclum quoque Paschalem concinnave- *Ado Vienn.*
 rat. Quia S. Leonis Papæ Notarius fuit, *6. ætat. Gen-*
 ex veteribus non nulli epistolas ejusdem *nad. illust. c.*
 adversus Eutychis errores scriptas S. Pro- *83. Marc.*
 spero adjudicarunt. *Chr. an. 463.*

Eidem etiam plerique adscribunt Tra-
 ctatum de vocatione Gentilium, quem
 alii S. Leonis opus esse censent, quod sty-
 lus, & sensus ceteris ipsius libris consen-
 tiat, & ante Pontificatum scriptum pu- *Quesn. Diff.*
 tant. Auctor Quæstionem pertractat, quo- *2. in S. Leon.*
 modo verum esse possit, Deum velle, ut
 omnes homines salventur, cum indubi- *Lib. I. c. I.*
 tatum sit, Deum omnia facere, quæ vult,
 rursusque certissimum, multos perire?
 Pelagiani dicebant, Liberum Arbitrium
 hujus Diversitatis causam esse, quod sua
 libertate bene utentibus Gratiam addu-
 ceret. Ita vero Gratiam destruebant,
 quia id, quod est Gratiæ, meritis tribue-
 bant. Primum igitur Auctor necessita- *c. 6. 7. 8.*
 tem Gratiæ statuit, & subjungit, Veri-

Sæculum V.
A. C. 455.

c. 8.

c. 21.

Lib. II. c. I.
30.

tatem aliunde claram, & constantem, obstinatione inquirendi ea, quæ nobis abscondita sunt, non debere obscurari, atque ad hujus generis quæstiones pertinere, cur Deus ex hominibus aliquos eligat, re ipsa salvandos. (*) Non major nobis sit sciendi aviditas, quam Apostolo; is enim, quid sentiendum sit, nos non docuit, sed monstravit, quid investigare non oporteat. Tria ergo in hac materia explorata sunt. Primo, Deus vult, ut omnes homines salventur, & ad veritatis agnitionem perveniant. (**) Secundo, Nemo

(*) Ad hunc locum Anonymus I. ultimam apposuit annotationem. Nescio cur laborem utilissimum non sit prosecutus. His in Fleurium Notis Dissertationes doctissimas, & in aliquos SS. Patrum Libros Analysin adjunxit.

(**) Ad hunc locum Auctor Libelli de mala fide Fleurium incusat, quod de Gratia generali, omnibus Hominibus saltem præparata, nec verbum dicat. Accusatio inanis! Fleurius hic pro more suo Libri; de Vocatione Gentilium, Summam fidelissime, & clarissime (appello ad Lectoris judicium) exponit, & in his ipsius verbis: *Primo. Deus vult, ut omnes Homines salventur, & ad Veritatis agnitionem perveniant*, illa propositio, quam Auctor omissam queritur, nempe *Gratiam omnibus Hominibus fuisse saltem præparatam*, implicite continetur, nam non posset affirmari, Deum efficaciter velle omnes Homines salvos

Nemo suis Meritis ad agnitionem Veri-Sæculum V.
 tatis, & Salutem, sed auxilio Gratia per- A. C. 455.
 venit. Tertio, Altitudo Judiciorum Dei I. Tim. 2, 4.
 humano intellectui inscrutabilis est, &
 nullatenus inquirere debemus, cur om-
 nes homines, quos salvare vult, re ipsa
 non salvet. Itaque si ea, quæ scire non
 licet, non scrutemur, inter duas priores
 propositiones, æque veras, nulla oppositio
 apparebit.

§. LVII.

salvos fieri, si ad hunc finem consequendum om-
 nino nihil conferret, quod Auctor, bonus, ut
 præsumo, Theologus, videre debuisset. Ergo
 nulla hic Fleurii mala fides!

Transiit deinde Auctor ad Lib. XXX. & §. L.
 & dicit, Fleurium, dum de Concilio Romano in
 causa S. Papæ Symmachi loquitur, gnaviter suis
 principiis inhærentem, quod Papa a Conciliis
 judicari possit, manifeste malam fidem prodere,
 quia, etiamsi dixerit, Papam quidem hoc Con-
 ciliium desiderasse, suppressisset verba sequentia:
*Auctoritatem ordinis corrigendi, sicut poscebant
 Ecclesiastica statuta, in omnium, qui ibidem conve-
 nerant, Episcoporum præsentia se dare professus
 est.* Verum est, Fleurius pag. 96. verba hæc non
 adjunxit; sed videamus, an hoc mala fide factum
 sit? pag. seq. 99. Fleurius excerpens verba Aviti
 Episcopi Viennensis, dicit: *Il se plaint, que le Pa-
 pe etant accusé devant le Prince, les Evêques
 s'etoient chargés de le juger, au lieux de le de-
 fendre. Car, dit-il, comme Dieu nous ordonne
 d'être soumis aux puissances de la terre: aussi*
 n'est

Sæculum V.
A.C. 455.

§. LVII.

Episcopi Carthaginensis Charitas.

Captivis, Roma Carthaginem delatis, Deogratias Episcopus Paterna Charitate subvenit. Is, postquam Sedes diu vacasset, ad Imperatoris Valentiniani preces, an. 454. ordinatus fuerat. Vandali, Maurique miseros captivos inter se partiti, ab uxoribus viros, & liberos a Parentibus avellebant. Tanto malo ut mederetur Episcopus, infelices redimere, & libertati restituere cogitabat. In hunc piissimum finem omnia vasa aurea, & argentea, Ecclesiæ Ministerio destinata, vendidit. Quia autem ædes non aderant, ad capiendam tantam populi multitudinem, amplæ fatis, ad hoc opus Charitatis

n'est-il pas aisé de comprendre comment le Supérieur peut être jugé par ses Inférieurs, & principalement le Chef de l'Eglise. Latine: Queritur, Episcopos, cum Papa coram Principe accusaretur, iudicum officium obuisse, qui ejus Defensionem in se suscipere debuissent. Sicut enim, inquit, Potestatibus Sæculi subesse a Deo jubemur, ita etiam difficulter capi potest, quomodo Superior ab inferioribus, & præsertim Ecclesiæ Caput, judicari possit. Heus! P. Balduine! quod Fleurius in una pagina innoxie omisit, quis enim omnia excerptat? in altera pro Sententia affirmativa, SS. Pontificem esse supra Concilia, sincerissime adducit. Ubi hic mala fides?

tis vastissimis Ecclesiis, nempe illa, quæ ^{Sæculum V.} Fausti, & quæ Nova vocabatur, usus est, A.C. 455.
 lectos, & stramenta, atque quotidie, quibus singuli indigebant, suppeditavit. Per multi inter eos sive navigandi insueti, sive captivitatis acerbitate fracti, languebant. S. Episcopus ægrotantes continuo visitabat cum Medicis, ex quorum consilio cibos ipsis præberi se præsentem jubebat. Noctu etiam lectos circumibat, singulos interrogans, ut valerent; quippe se totum his Charitatis officiis vir infirma valetudine, & decrepita ætate deditabat. Sed ut virtus nunquam æmulis careret, Ariani vitæ ejus sæpe insidias struxerunt, quibus ipsum Deus eripuit. Non diu tamen supervixit, sed brevi ad Superos avolavit, cum Sedem Carthaginensem non diutius, quam annos tres, tenuisset. Sepultus est clam populo, tunc consuetas preces peragente, cui adeo carus erat, ut hac industria opus fuerit, ne Corpus defuncti vi diriperetur. Captivi Romani, ipso mortuo, tunc primum se in Servitutem incidisse existimabant. S. Deo gratias memoriam Ecclesia 22. Martii, honorat. Ipso defuncto, prohibuit Gensericus, ne novi Episcopi in Provincia Proconsulari, & Zeugitana, in quibus sexaginta quatuor numerabantur, ordinarentur. His itaque sensim decedentibus, post elapsos annos triginta, tres, nec plures, superstites fuere.

Martyr. R.
22. Mart.

§. LVIII.

Sæculum V.
A.C. 455.

§. LVIII.

Genfericus Catholicos persequitur.

Illis annis multi Confessionis honorem, multi Palmam Martyrii adepti sunt. Quatuor Fratres Martinianus, Saturninus, & alii duo præter aliquam Virginem, eximie formosam, cui nomen Maxima, cujusdam Vandali mancipia erant. Martinianus, armorum faber, a Domino suo impense amabatur, Maxima rem domesticam curabat. Vandalus, ut servos sibi magis devinciret, ambos Matrimonii vinculo conjungere volebat. Id quidem Martiniano erat gratissimum, sed Maxima, jam Deo consecrata, cum in cubiculum fuissent deducti, Martiniano persuasit, ut continentiam servandi propositum caperet. Is, fratribus in consilii societatem pertractis, cum ipsis & Maxima, nocturnis tenebris usus, Tabracam fugit, ubi quatuor fratres Monasterium, cui Abbas, Andreas nomine, præerat, ingressi sunt. Maxima in Monasterium Virginum, haud procul distitum, suscepta est. Vandalus nulli labori parcens, fugitivos tandem invenit; comprehensos vinculis onerat, & variis cruciatibus torquet, imperatque, ut Martinianus, & Maxima non solum conjugali licentia viverent, sed etiam, ut rebaptizarentur.

Re ad Genfericum delata, Domino mandavit, ut servos tamdiu torqueret, usque

usque dum obedientes sibi haberet. Is ^{Sæculum V.} ergo reos validis baculis, in ferram den- ^{A.C. 455.} tatis, veberari jubet, ita ut totum corpus cruore perfunderetur, & per laceras costas viscera conspicerentur. Nihilominus die altera sanati inveniebantur, quod sæpius factum. Tum in tetrum carcerem detruduntur, iisque compedes injiciuntur, quæ, nulla vi externa adhibita, disruptæ sunt, inspectante magno Fidelium numero, qui Martyres invisebant. Id omnes miraculo factum credidere. Vindictis Dei manus totam Vandali familiam corripuit. Ipse, & liberi ejus, & fervorum optimi, mortui sunt, pecus quoque inopina clade occubuit. Superstes vidua famulos Dei cuidam Regis Propinquo, cui Nomen Serfaon, donavit; illico filii ejus, & familiares a Dæmone vexati. Cum is domesticam calamitatem ad Regem retulisset, jussit, ut quatuor fratres, ligati ad Regem Maurorum, Gentilem, cui Nomen Capsur, mitterentur. Maximam dimisit liberam, quæ triginta post hæc annos, multis Virginibus præfecta, inter vivos agebat.

Ubi SS. Confessores in illud desertum, in quo ille Maurorum Princeps habitabat, pervenere, conspectis plurimis Idololatrarum Sacrificiis, cœperunt, tam verbis, quam vitæ instituto, Barbaros ad Cognitionem Dei deducere, & magnam eorum
multi-

Sæculum V.
A.C. 455. multitudinem converterunt, in Regione, ad quam Jesu Christi Nomen necdum pervaserat. Collatis consiliis, quid facto opus esset, ut ibi Evangelium prædicaretur, & Sacramentum Baptismi administraretur, miserunt nuncios, qui superata eremo ad Romanorum Civitatem, nempe intra Imperii fines positam, emerferunt. Rogatus loci Episcopus, ut Presbyteros, & Ministros ad populum nuper conversum mitteret, magno lætitiæ sensu, quod petebatur, fecit. Ædificata est Ecclesia, & plurimi ex Barbaris baptizati; quod ubi, Auctore Capsur, ad Genserici aures perlatum, Servorum Dei pedes posteriori parti quadrigarum jungi imperavit; itaque per Sylvas, & sentes decurrentibus equis Martyrum corpora frustillatim discerpta. Lamentabantur Mauri, Martyres autem in transitu se mutuo conspicientes, dicebant: *Frater mi! Deum pro me ora! dedit Deus, quod nobis erat votorum summa. Ita ad Regnum Cælorum pervenitur.* Ad horum Martyrum Sepulchrum magna miracula edita sunt.

§. LIX.

Persecutio durat.

c. 12. **H**is Gensericus, in Catholicos multo magis accensus, in Provinciam Zeugitanam misit quemdam, Nomine Proculum, qui omnes Episcopos vasa sacra, libros

que, scilicet ut arma Ecclesiastica extorqueret, tradere cogeret. Responderunt Episcopi, nefas fore, si hæc traderent; ergo & illa, & quidquid alicujus pretii esse videri poterat, Barbari diripiunt. Tunc linteis, quibus Altaria prius tegebantur, interulas, & femoralia sibi aptarunt. Proculus, horum malorum causa, haud diu postea, linguam sibi ipsi dentibus præciciens, animam exhalavit. In illa etiam persecutione factum, ut Valerianus, Episcopus Abenzenus, octogenario major, cum libros, & res sacras tradere constanter recusaret, solus ex civitate projiceretur, & prohiberetur omnibus severissime, ne quis expulsus vel in Civitate, vel ruri, in Domum suam exciperet. Itaque S. Senex, nudus in via publica, aeris injuriis vexatus, diu jacuit. Ipsi memoriam Ecclesia 15. Dec. colit.

Sæculum V.
A. C. 455.

Martyr. R.
15. Dec.

c. 13.

In quodam loco, quem Regiam vocabant, Catholici clausam Ecclesiam aperuerunt, ut Festum Paschatis celebrarent. Id ubi Ariani explorarunt, ex eorum Presbyteris aliquis, cui nomen *Adduit*, collecta armatorum manu, Catholicos aggreditur. Intranctis gladiis, alii proxime positarum domorum tectis conscensis, & immissis per fenestras sagittis Ecclesiam infestant. Cuidam Lectori, in Suggesto stanti, & Alleluja cantanti, telum gutturi infigitur, elabatur manibus liber, ipse corruit,

Hist. Eccles. Tom. VI.

A a a

ruit,

Sæculum V. ruit exanimus. Multi, in gradu Altaris
A.C. 455. stantes, sagittis, & jaculis, confodiuntur.

Si qui animam necdum egissent, tormen-
tis deinde affecti, & ferme omnes, præ-
sertim conditione spectabiliores, occisi.

Martyr. R. Horum Martyrum memoria quinta Apri-
5. April. lis in Ecclesia agitur. Tinuzudæ, & in aliis
locis, Ariani, furore ardentis, irruptione
facta, tempore, quo Fidelibus Communio
distribuebatur, Corpus, & Sanguinem JE-
su Christi, in terram effusum, pedibus
conculcarunt.

Genfericus, instigantibus suis Episco-
pis, præceperat, ut præter Arianos nulli
alii in Domo sua, vel filiorum ministraret.
Inventus est unus Catholicus, nomine Ar-
mogastus, qui Theodorico Regis filio ser-
viebat. Hunc sæpe cruciarunt funibus ex
intestino confectis, quibus frontem ejus,
& crura constringebant. Ipso vero Crucis
signo se muniente, & Cælum aspiciente,
funes rumpebantur. Ergo fortiores fu-
nes, ex cannabi plexos, adhibent; sed &
hi, S. Martyre JESU Christi Nomen invo-
cante, solvebantur, cumque, capite inver-
so, uno pede suspendissent, conspicienti-
bus in molli lectulo dormienti similis vi-
debatur. Theodorico, Armogasti Domi-
no mandare volenti, ut ei caput amputa-
retur, obstitit Jocondus, Presbyter Aria-
nus, dicens: *diversis suppliciis fractum*
eneca; at si capite plecti jubeas, Romani
bono.

honores Martyrum mortuo exhibebunt. Sæculum V.

A.C 455.

Per Imperium universum Barbari veteres Provinciarum Incolas Romanos vocabant. Igitur Theodoricus Armogastum in Provinciam Byzacenam relegavit, ut ibi terram foderet. Tumque ut majori rubore virum ingenuum confunderet, in vicum prope Carthaginem accersitum, vaccarum custodem esse iussit. Cum Sancto Confessori fuisset revelatum, propinquum esse suæ mortis diem, ad virum Catholicum, cui Nomen Felix, Principis Dispensatorem, dixit: *rogo te, ut sub ista quercu me sepelias. Nisi feceris, Deo rationem reddes.* Felix, qui Virum Sanctum Apostoli loco habebat, respondit: *hoc Deus no-*

Persecutio
sub Vandalis.

lit! sed in Ecclesia sepeliam, & honores, quos mereris, exhibebo. Verum, Armogasto instantius roganti, noluit, quod petebat, negare, & ne tristitiæ causa esset, promisit. S. Confessor post paucos dies animam reddidit; tunc Felix ad pedem arboris fodere cepit, sed terræ, & radicum durities obstabant. His tandem præcis, cum profundius rimaretur, e subtilissimo marmore Sarcophagum detexit, qui S. Confessoris corpori condendo destinatus videbatur.

Alium Virum Catholicum, nomine Archinimum, ex urbe Mascula, variis artibus tentarunt, ut Fidei renunciaret. Rex quoque blandiebatur, & immensas opes spon-

A a a 2

debat,

Sæculum V. A. C. 455. debat, sed tandem inflexibili caput amputari jubet. Verum Martyrii Gloriam rap-
 turus secreto mandata dedit; ut si mortis hora instante trepidaret, necaretur, si sibi constaret, parcerent. Cum igitur imperterritus fatalem ictum operiretur, vivus dimittitur.

Satur, quem Hunericus Rei domesticæ præfecerat, sæpe Hæresin Arianam liberissima lingua insectabatur, hunc Diaconus Arianus, cui Nomen Marivadus, seu Vari-
 madus, detulit; instabat Hunericus, ut Arianam Doctrinam amplecteretur, additis minis, nisi imperata faceret, domo, bonis, mancipiis, & liberis privandum, uxorem quoque, a latere ejus avulsam, ipso præfente, Camelorum Custodi tradendam. Satur nihil recusabat, sed uxor ipso incscio moram rogavit; tum ad eum in locum, quo secreto oraturus secesserat, venit, dissipati in latera, atque tergum erant crines, scissa vestimenta, sequebatur proles, & filiolum, necdum ab lactatam, brachiis tenebat, hac ante Patris pedes, ipso non advertente, deposita, Mater Mariti genua complectens ajebat: *per tuam, meamque Salutem, per communes liberos rogo! ne nos pessimæ servituti damnes. Nobili genere nati sumus. Me me ipsam, dum vivis, infami ludibrio eripe! Deus scit, te extremæ necessitati cedere.* Ipse respondit, *Job. 2. 10.* verba Job adducens, *quasi una de stultis mulie-*

mulieribus locuta es, si diligeres me, non in mortem secundam præcipitares. Quidquid de me homines statuerint, nunquam memoria excident Domini verba: si quis non reliquerit uxorem, & filios, & agros, & domum suam, non potest meus esse Discipulus.

Tunc S. Confessor rebus omnibus spoliatus, ad miserrimam mendicitatem redigitur. Ne vero fugæ solatium superesset, urbe egredi prohibetur. Hos tres Martyres Ecclesia vigesima nona Martii colit.

Sæculum V.
A.C. 455.

Luc. 14. 26.

Martyr. R.
29. Mart.

Post hæc Genfericus, Ecclesia Carthaginiensi claudi jussa, Presbyteros, Ministrosque, nam Episcopi nulli erant, in diversa loca proscripsit. Hæc rerum facies, usque ad Zenonis Imperatoris tempora duravit. Imo Genfericus etiam in Provinciis, ab Africa remotis, in Hispania, Italia, illis præsertim partibus, quæ Meridiem spectant, in Sicilia, Sardinia, Græcia, Epiro, Dalmatia, & usque in Venetiam, plurima mala Catholicis intulit. Quippe, Maurorum auxiliis auctus, sublato Valentiniano, singulis annis, redeunte vere, bellicas naves jam in Italiæ, jam Siciliæ, aut aliarum Provinciarum Orientalis Imperii oras mittebat, ex quibus Piratæ, facta excensione, rapinis omnia vastabant, ingentem captivorum multitudinem abstrahabant, & integris civitatibus perniciem afferebant.

Procop. 1.
Vandal. c. 5.

Sæculum V.
A. C. 455.

§. LV.

Eudocia Schismati renunciat.

vita S. Euthymii p.64.

Eudocia Imperatrix, Theodosii Vidua, Jerosolymæ degens, quæ Romæ acta fuerant, scilicet peremptum Imperatorem Valentinianum Generum suum, Vandalarum irruptionem, Eudoxiam filiam suam, & Neptes captas, & Carthaginem deductas, summo doloris sensu percepit. Ceterum Frater ejus Valerius, & Olybrius filiæ ejus Gener, sæpe datis litteris hortabantur, ut relicta Eutychnianorum Secta ad Ecclesiæ Catholicæ Communionem rediret. Fæminæ animus in varia trahebatur, cum contra conscientiam agere nollet, nec affectui in Propinquos veram Fidem, ut ipsa quidem arbitratur, postponere. In hac fluctuatione celeberrimos Anachoretas consulere statuit. Igitur Anastasio Jerosolymæ Chorepiscopo ad S. Simeonem Stilitem, quem illa ætate omnes, tanquam magnum in Ecclesia Lumen, reverebantur, Antiochiam missis, quid mentem angeret, aperuit, & consilium expetiit. Respondit ille: *scito! Dæmonem videntem, quod virtutum divitiis abundares, voluisse Te cribrare sicut triticum, & Theodosium, virum exitialem, Diaboli instrumentum, animam tuam tenebris, & perturbatione obfusasse. Sed macte animo! Fidem non amisisti. Id vero valde miror, quod fonti proxima ex remotissimo rivulo aquam petas.*

petas. *Divinum Euthymium habes, fac, quod docuerit, salvaberis.* Sæculum V.
A.C. 455.

Eudocia, Responso accepto, cum sciret, Euthymium Civitatibus nunquam pedem inferre, turrim in editissimo deserti Orientalis loco, triginta stadia a Laura ejus ad Meridiem distante ædificari jussit, ut ibi sæpissime S. Viri alloquio frui posset. Itaque Cosmum Crucis Custodem, (*) & Chorepiscopum Anastasium misit, qui eum accerferent. In Laura sua quæsitum non invenerunt, cum enim fama ipsorum adventum prænucciasset, in alium locum, qui *Rouban* dicebatur, secesserat. Tum Theoctisto Discipulo ejus viam monstrante ad eum pervenerunt. Post longas preces vix persuaserunt, ut ad Turrim, nuper ædificatam, ubi sequenti tempore Monasterium conditum, se conferret. Imperatrix, viro Sancto conspecto, subitæ lætitiæ vi rapta, & ad pedes ejus prostrata, dicebat: *Jam cognosco, Deum, te ad me misso, Famulam suam invisere.* Optimus Senex, præprimis Eudociæ paternam Benedictio-
nem impertitus, ait: *Filia mea! imposte-
rum cave tibi. Tristissima fata te, tuosque
in Italia perculerunt, quia Theodosii pra-
vitate*

Eudocia.

p. 66:

A a 4

(*) Ecce jam in hoc Sæculo Custodis S. Crucis Nomen usurpabatur. Hodie S. Francisci Filiis honor obtingit, ut Jerosolymæ totius Ecclesiæ Catholicæ Nomine S. Crucis, & S. Sepulchri Custodes sint.

Sæculum V.
A.C. 455.

vitate perverti te passa es. Ergo obstinatam mentem, quæ a sana ratione abhorret, muta, & præter tria Concilia Oecumenica Nicænum contra Arium, Constantinopolitanum contra Macedonium, Ephestinum contra Nestorium Definitionem quoque Concilii Calcedonensis recipe. A Dioscoro recede, & Juvenalis Communionem amplectere. His dictis, & data rursus Benedictione, discessit.

Eudocia Viri Sanctitatem admirata, quæ suaserat, non minori fervore perfecit, ac si per os ipsius Deus sibi fuisset locutus. Sine mora Jerosolymam reversa, Presbyteris Cosmo, & Anastasio intercedentibus, Juvenali Archiepiscopo, & Ecclesiæ Catholicæ reddita est. Augustæ Fæminæ exemplum magnam multitudinem Laicorum, & Monachorum, quos Theodosius seduxerat, ad pœnitentiam adduxit. Elpidius Abbas ad Ecclesiam rediit. Verum Geroncius cum multis ex populo, quos pervertit, in Schismate perseveravit. Duo quoque Monachi Marcianus, & Romanus, qui, Abbate Elpidio relicto, post hæc Monasteria Bethlehemi unum, & Thecuæ alterum extruxerunt, in sinum Ecclesiæ redire recusarunt.

